

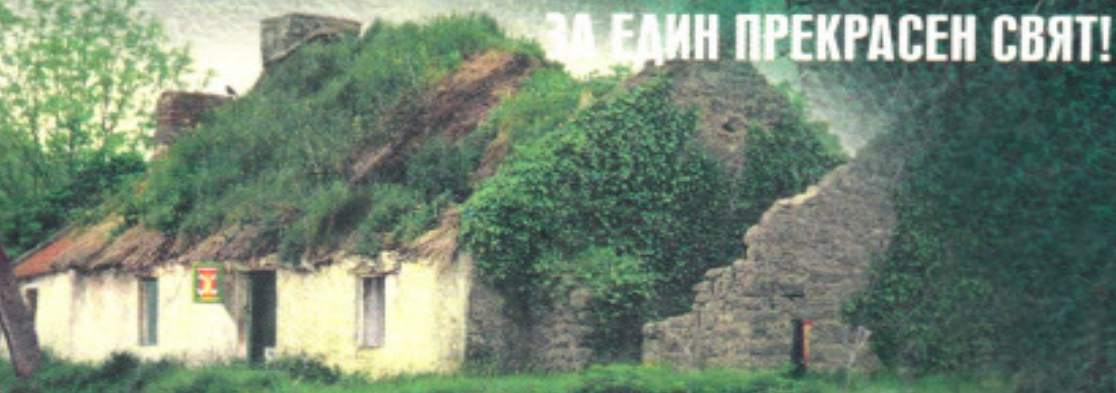

„Тя омагьосва
ДУШИТЕ!“
Ню Йорк Таймс

НОРА РОВЪРТС

СЪЛЗИТЕ НА ЛУНАТА

ПРЕКРАСНА КНИГА
ЗА ЕДИН ПРЕКРАСЕН СВЯТ!

САГА ЗА ИРЛАНДИЯ

НОРА РОБЪРТС СЪЛЗИТЕ НА ЛУНАТА

Превод: Ивайла Божанова

chitanka.info

Талантливият композитор на песни Шон Галахър прекарва времето си унесен в мечти, без да обръща внимание на живота около себе си или на опитите на жените да го прелъстят. Той твърди, че е доволен от живота, но музиката му говори за друго — в нея се усеща самота и отчаян копнеж...

Никой не проумява защо Шон не използва музикалната си дарба, за да печели, още по-малко буйната и независима Брена О'Тул — от години тайно влюбена в него. Едва когато Шон се отдава на тайнството на чудесата, тогава му се удава да се осъществи като мъж и като музикант, докато песента, звучаща в съзнанието му, е в същия ритъм с ударите на сърцето на една жена...

*Целуни ме, любов, нека ти
липсвам, любов,
избърши сълзите си горчиви*

Ирландска
кръчмарска песен

ГЛАВА 1

Ирландия е страна на поети и легенди, на мечтатели и бунтовници. И винаги звучи музика. Мелодии, на които да танцуваш или да ридаеш, да водиш битки или да любиш. В древни времена арфисти пътували от място на място и свирели срещу храна, подслон и някоя дребна монета.

Независимо къде се появявали — в колиба, странноприемница или край открит огън — арфистите и разказвачите винаги били добре дошли. Носели таланта в себе си; уважавали ги дори феите, обитаващи дворците под зелените хълмове.

И продължават да са на почит.

Не много отдавна в това тихо селце край морето пристигна една разказвачка. Посрещнаха я добре. Тук тя намери сърцето и дома си.

Сред тях живееше и арфист — имаше си дом, където се чувстваше удовлетворен. Но му предстоеше да намери сърцето си.

В главата му постоянно звучеше музика: понякога нежна и мечтателна подобно шепот на влюбен, друг път — бурна и весела. Направо те приканваше като стар приятел да отидеш в кръчмата да изпиеш халба бира. Ту звучеше сладка, ту буйна, ту пълна с отчаяни вопли. Такава музика се въртеше в главата му и той я слушаше с удоволствие.

Шон Галахър беше доволен от живота. Е, някои биха казали, че е доволен, защото рядко се отърсва от мечтанията си, за да обърне внимание на събитията по света. Той не би възразил — напротив, щеше да се съгласи с тях.

Неговият свят включваше музиката, семейството, дома и приятелите. Защо да се интересува от друго?

От поколения семейството му живееше в селцето Ардмор, графство Уотърфорд в Ирландия. Откакто се помнеха именно тук държаха кръчма, предлагаха бира, уиски, прилична храна и уютно място за разговори.

Преди време родителите му се установиха в Бостън. Затова поголемият брат на Шон — Ейдан — оглави бизнеса. Положението напълно задоволяваше Шон Галахър: нито беше особено склонен да признае, че не го бива за тази работа, нито желаше да върти бизнес. Беше напълно щастлив да работи в кухнята. Готвенето му действаше успокояващо.

Слушаше музиката, която звучеше в кръчмата или в главата му, и изпълняваше поръчките или обмисляше дневното меню.

Е, случваше се сестра му Дарси — много енергична и подчертано амбициозна, сякаш бе обсебила по-голямата част от тези качества на цялата фамилия — да нахълта, докато той приготвя яхния или сандвичи, и да захване кавга.

Ала поведението ѝ само правеше нещата по-оживени.

Не възразяваше да помага при сервирането, особено ако в заведението свиреше оркестър или се вихреха танци. И след затварянето почистваше, без да мърмори — кръчмата на Галахър имаше славата на спретнато място.

Животът с неговото бавно темпо в Ардмор му харесваше; радваше се на морето и скалите; на стелещите се към далечните планини зелени хълмове. Неспокойният дух и стремеж към скитничество, така характерни за Галахъррови, му бяха чужди; Шон стоеше здраво стъпил в песъчливата почва на Ардмор.

За разлика от брат си и сестра си нямаше никакво желание да пътешества. Ейдан вече бе видял света, а Дарси заплашваше, че ще го направи. Всичко, от което се нуждаеше, беше около него. Не виждаше смисъл да променя нещата.

Макар да подозираше, че го е сторил в известен смисъл.

Цял живот бе гледал през прозореца на спалнята си към морето. То неизменно се намираше там: пенливи вълни обливаха брега, лодки се люлееха по неговата повърхност, а водите просветваха ту спокойни, ту бурни. Наведеше ли се през прозореца сутрин, първо вдишваше аромата на морето.

Но когато миналата есен брат му се ожени за красивата американка Джуд Франсис Мърей, му се стори редно да направи някои промени.

Според традицията в семейство Галахър първият задомил се от едно поколение, получаваше фамилната къща. Затова когато Джуд и

Ейдан се върнаха от медения си месец, прекаран във Венеция, се настаниха в къщата в края на селцето.

Изправена пред избора между помещението над кръчмата и наследствената къщурка на Джуд по линия на рода Фицджералд, Дарси предпочете бащиния имот. Изтормози Шон и всички други, които въртеше на красивото си пръстче. Боядисани и преустроени, някогашните оскъдно обзаведени стаи на Ейдан сега добиха вид на истински палат.

Шон нямаше нищо против.

Предпочиташе къщурката на Хълма на феите с изглед към хълмовете и градините с благодатна тишина.

Нямаше нищо против и жената призрак, обитаваща къщурката.

Още не бе я видял, но знаеше, че е там. Лейди Гуен продължаваше да плаче, че е отхвърлила любовта на Принца на феите, и да чака магията да бъде развалена, за да бъдат освободени и двамата. Шон знаеше историята на девойката, живяла в същата тази къщурка, върху същия този хълм преди триста години.

Карик, Принца на феите, се бе влюбил в нея, но вместо да изрече подходящите думи и да ѝ предложи сърцето си, той ѝ показал колко прекрасен живот е в състояние да ѝ осигури. Три пъти ѝ носил сребърна торба, пълна със скъпоценни камъни — най-напред диаманти от слънцето, после — перли от сълзите на луната и най-накрая сапфири, изтръгнати от дълбините на морето.

Но понеже се съмнявала в чувствата му, а и се страхувала за собствената си съдба, Гуен му отказала. Според легендата камъните, изсипани в краката ѝ, се превърнали в цветя, които се разпрострели до вратата на къщурката.

Повечето от цветята спят сега, помисли си Шон, защото зимата владее брега и скалите, където разправяха, че дамата често се разхождала под надвисналите небеса.

Задаваше се буря; не след дълго щеше да се развихри. В суровото утро вятърът блъскаше стъклата на прозорците и хладни повеи проникваха през процепите на къщурката. Огънят в кухненската печка бумтеше, чайт беше горещ и Шон нямаше нищо против вятъра. Дори му харесваше как предизвикателно свисти. Седеше до масата, хапваше бисквити и съчиняваше думи за мелодията, която написа.

Разполагаше с цял час преди да тръгне за кръчмата, но за да е сигурен, че ще поеме навреме, нагласи часовника над печката и в добавка — будилника в спалнята. Когато нямаше кой да го извади от замечтаното му състояние и да го сръчка, често напълно забравяше за времето.

И понеже Ейдан се дразнеше, а Дарси го тормозеше, се стараеше да не закъснява. И все пак понякога така потъваше в музиката си, че въобще не чуваше звъненето на часовниците и въпреки добрите си намерения им даваше поводи за сръдни.

Сега бе потънал в любовна песен; песен за новозараждаща се обич — обич, уверена, че ще срещне ответ. Обич, помисли си Шон, неуловима като вятъра, но забавна, докато трае. Пък и мелодията, прецени той, е подходяща за танц, при който краката се движат бързо-бързо, а през това време може да се флиртува.

Щом я дооправи, ще я изсвири в кръчмата; дано успее да склони Дарси да я изпее. Гласът ѝ е съвсем подходящ за настроението на песента.

В кухнята се чувстваше удобно. Никак не му се искаше да нарушава уюта, за да отиде до всекидневната, където при преместването навря старото пиано. Затова се задоволи да тактува с крак, докато припяваше стиховете.

Не чу нито хлопването на предната врата, нито тежките стъпки по коридора, нито раздражената, макар и тихо изречена ругатня.

Съвсем типично, помисли си Брена. Отнесъл се е отново в света на мечтите, докато животът около него продължава да тече. Зачуди се защо въобще си е дала труда да похлопа — той и без това рядко чуваше, а влизаха и излизаха от къщите си от деца.

Е, сега вече не са деца и е по-добре да потропа, за да не попадне на нещо, което не е редно да види.

Не е изключено да е с жена. Привлича ги както цветята привличат пчелите. Впрочем, не би казала, че е прекалено сладък. Макар че можеше да бъде такъв, когато пожелаеше.

А и, Господи, колко е привлекателен. Тази мисъл случайно мина през ума ѝ и тя мигом се намрази заради нея. Но истината е, че е трудно да не се забележи.

Тази прекрасна черна коса, винаги малко по-дълга, отколкото трябва, понеже постоянно забравя, че е дошло време да се подстриже.

Очите му са сини, спокойни и замечтани, ако не се ядоса на нещо, защото тогава, припомни си тя, стават или пронизващи и святкат, или ледено студени. Има дълги тъмни мигли — за такива и четирите ѝ сестри са готови да продадат душата си — и плътни твърди устни, предназначени, по нейна преценка, за продължителни целувки и нежни думи.

Не че знаеше за едното или другото от първа ръка, но бе чувала да се говори за това.

Носът му е съвсем мъничко крив — от удара, който лично тя му нанесе преди десетина години, докато играеха американски футбол.

Като цяло приличаше на оживял принц от приказките. На галантен рицар, тръгнал за подвизи. Или на малко пакостлив ангел. А освен това притежаваше високо, стройно тяло, великолепно оформени ръце с пръсти на музикант и глас като сгрято от огъня уиски. Наистина беше впечатляващ.

Не че се интересувахе от него особено. Просто ценеше красивите неща.

О, каква лъжкия е, дори пред себе си.

Падаше си по него откакто навърши четиринадесет. А сега този копнеж се превръщаше в нещо по-горещо, нещо по-изнервящо за жена на двадесет и четири.

Той никога не я бе поглеждал както се гледа жена.

Но така е по-добре, каза си тя и ускори крачка. Няма време да стои и да се захласва по мъже като Шон Галахър. Някои хора ги чака работа.

С леко подигравателно изражение тя нарочно приближи сандъчето с инструментите си по-близо до земята и го пусна да падне с ужасен трясък. Той подскочи като заек и това я зарадва.

— Господи! — Извъртя се на стола и започна да масажира сърцето си, сякаш да го накара отново да забие. — Какво става?

— Нищо — подигравателното изражение не слизаше от лицето ѝ. — Без да искам го изпуснах — взе отново сандъчето. — Стреснах ли те?

— За малко да умра.

— Ами! Потропах, но ти не си даде труда да отвориш вратата.

— Не съм чул — издиша дълбоко, отметна косата от челото си и навъсено я погледна. — Е, след като представител на семейство О'Тул

е дошъл на крака, значи ли това, че нещо не работи?

— Умът ти е като ръждясала кофа — свали си якето и го метна върху гърба на стола. — Фурната ти не работи от седмица — напомни му тя и кимна към печката. — Частта, която поръчах, току-що пристигна. Искаш ли да я оправя, или не?

Той изръмжа — вероятно изразяваше съгласие.

— Бисквити значи — отбеляза тя на минаване край масата. — Що за закуска е това за зрял мъж?

— Бяха ми под ръка — усмихна ѝ се по начин, който я накара да изпита желание да го сгуши в обятията си. — Не си струва труда сутрин да готвя само за себе си, но ако си гладна, ще направя нещо и за двамата.

— Благодаря, яла съм — отново остави сандъчето на пода, отвори го и затършува из него. — Мама винаги приготвя повече от достатъчно. Ако някоя сутрин се появиш, с радост ще те посрещне и ще те нагости с прилично ядене.

— Защо не ми дадеш светлинен сигнал, когато пак направи пържени сладки? Кажй все пак — искаш ли чай? Чайникът е още топъл.

— Нямам нищо против — подбра си инструментите, извади новата част и проследи движението му из кухнята. — Какво правеше? Пак ли съчиняваше музика?

— По-скоро добавях думи към една мелодия — отвърна той разсеяно. На фона на сивото небе видя самотна черна птица с лъскави пера. — Днес май е студено.

— Да. И е влажно. Зимата едва започна, а ми се ще вече да е свършила.

— Сгрей си малко костите — приклепна той до нея и ѝ подаде чаша чай с доста захар, както знаеше, че го обича.

— Благодаря.

Тя я пое и топлината от чашата плъзна по ръцете ѝ. Той остана на мястото си; отпиваше от чая и коленете им се докоснаха небрежно.

— Е, какво ще правиш с тази купчина?

— Какво те интересува, стига да проработи отново?

Веждите му се стрелнаха нагоре.

— Ако знам какво точно правиш, следващия път ще опитам да се справя сам.

Това я разсмя така силно и чистосърдечно, че се наложи да седне на пода.

— Ти? Ха, та ти, Шон, не можеш да оправяш и нокътя си, ако го счупиш.

— Ще се справя, разбира се.

Ухили се и ѝ показа как би го отхапал. Тя отново се разсмя.

— Ти не се интересувай какво ще правя с вътрешността на това чудо, а аз няма да се интересувам от следващата торта, която ще опечеш в него. Всеки да се придържа към онова, за което най-много го бива.

— Не е като никога да не съм хващал отвертка — увери я той и измъкна една от сандъчето ѝ.

— И аз съм хващала дървена лъжица. Но знам кое приляга по-добре в ръката ми.

Пое инструмента от него, извърна се, навря глава във фурната и се залови за работа.

Има изящни ръце, мерна се в ума на Шон. Човек би ги определил и като нежни, стига да не знае какво е в състояние да върши с тях. Виждал я бе да замахва с чук, да използва бормашина, да реже дърва, да извива водопроводни тръби. Доста често тези нейни красиви ръце бяха одраскани, натъртени или охлузени по кокалчетата.

Определено е дребничка за работата, която е избрала, или по-точно — която бе избрала нея, помисли си той, докато се надигаше. Знаеше как стана. Бащата на Брена го биваше да оправя всичко и най-голямата му дъщеря наследи уменията му. Точно както казваха, че Шон се е метнал на майка си, която често забравяла да изпере или да приготви вечеря, увлечена да свири.

Понечи да отстъпи, но тя се размърда, а задничето ѝ се вирна, докато разхлабваше някакъв винт. Веждите му отново се стрелнаха нагоре от — както прецени той — импулсивния мъжки интерес към привлекателна част от женското тяло.

Тялото ѝ, в края на краищата, е стройно, макар и дребно. При желание би го вдигнал с една ръка. И ако се опита да го направи, представи си Шон, Брена О’Тул ще го просне на земята.

Идеята го развесели.

Все пак предпочита да гледа лицето ѝ. Толкова е интересно. Под извитите вежди, съвсем малко по-тъмни от яркочервените ѝ коси,

живите ѝ проницателни очи имат цвят на зелено стъкло. Устните ѝ бързо се разтягат в усмивка, свиват се подигравателно или се цупят. Рядко слага червило или някакъв друг грим, макар да е доста близка с Дарси, която не излиза от къщи, ако не се е лъснала до блясък.

Острото ѝ като на самодива носле често се свъсва от неодобрение или презрение. Обикновено напъхваше косите си в кепе, неизменно украсено с малката брошка фея, която ѝ подари преди години по някакъв повод. Но когато сваляше кепето, буйните ѝ гъсти коси се разпиляваха или по-точно обливаха с ярки червени кичури раменете.

Отиваше ѝ да ги носи по този начин.

Понеже искаше да види лицето ѝ отново, преди да поеме към кръчмата. Шон се облегна небрежно на плота и подхвана:

— Напоследък чувам, че излизаш с Джек Бренан.

При бързото измъкване главата ѝ се блъсна с трясък в горната стена на фурната. Шон трепна и умно прецени, че е по-добре да не се разсмее.

— Нищо подобно!

Точно според очакванията му тя подаде глава от фурната. По носа ѝ имаше сажди, а докато разтъркваше удареното място, неволно свали кепето.

— Кой го разправя?

— Ами... — Шон си придаде невинен израз, сви рамене и допи чая. — Чух го някъде... Нали знаеш как се научават такива неща.

— Главата ти е постоянно отнесена и никога нищо не чуваш. С никого не излизам. Нямам време за подобни глупости.

Ядосана, тя отново навря глава във фурната.

— Е, нищо чудно да греша. Не е трудно, след като напоследък селцето е пълно с романтика: годежи, сватби, предстояща поява на бебета.

— Такъв е нормалният ред.

Той се усмихна и отново прилекна до нея. По най-приятелски начин отпусна ръка върху заобления ханш и не обърна внимание, че тя сякаш застина.

— Ейдан и Джуд вече подбират имена, а тя е още едва във втория месец. Прекрасна двойка са, нали?

— Да — устата ѝ бе пресъхнала от породилото се желание, прерастващо в копнеж. — Обичам да ги виждам щастливи. Джуд твърди, че къщурката е вълшебна. Тук се влюби в Ейдан, тук започна новия си живот, написа книгата си и намери всички неща, за които я е било дори страх да помисли.

— Тук наистина е прекрасно. Има нещо в това място — промърмори той почти на себе си. — Усецаш го в странни моменти: преди да заспиш или когато се будиш. Прилича на някакво... очакване.

Поставила новата част на мястото ѝ, Брена се измъкна. Ръката му мързеливо се плъзна по гърба ѝ, после се оттегли.

— Виждал ли си я? Имам предвид лейди Гуен.

— Не. Понякога долавям странно раздвижване на въздуха. Имам чувството, че всеки момент ще изплува образ, но не става така — отдръпна се, усмихна се нехайно и се изправи. — Вероятно не е за мен.

— Ако ме питаш, ти си идеален кандидат за призрак с разбито сърце — отбеляза Брена и се извърна от смаяния му поглед. — Би трябвало да проработи сега — добави тя и завъртя копчето. — Дай да видим дали ще загрее.

— Провери го вместо мен, мила — часовникът над печката иззвъня и стресна и двамата. — Трябва да вървя — обяви Шон и пресегна да го изключи.

— Това ли е предупредителната ти система?

— Една от тях — вдигна пръст и сякаш по даден знак се чу веселото иззвъняване на камбанката от часовника до леглото му. — Това е вторият рунд, но ще престане да звъни след минута, понеже е автомат. И, слава Богу, иначе постоянно трябва да тичам до спалнята, за да го спирам.

— Май си доста изобретателен при необходимост.

— От време на време имам проблясъци. Котаракът е навън — продължи той, взимайки якето от закачалката. — Не се смилявай над него, ако дойде да драска по вратата. Бъб знаеше какво го чака, когато настоя да дойде и да живее при мен.

— Сецаш ли се поне да го нахраниш?

— Не съм чак такъв слабоумник — без да се засегне ни най-малко, омота шал около врата си. — Разполага с достатъчно храна, а ако няма, ще отиде да проси пред вашата кухненска врата. Би го

направил и без това, само и само да ме изложи. — Намери си шапката и я нахлузи. — Е, ще се видим в кръчмата, нали?

— Вероятно.

Не си позволи да въздъхне, преди да чуе захлопването на входната врата след него.

Да копнее за Шон Галахър е глупост, каза си. Защото той не изпитва подобни чувства към нея. Приемаше я като сестра или още по-лошо, даде си сметка изведнъж, като по-малък брат.

Но за това вината си е само нейна, призна Брена, плъзгайки поглед по торбестите си работни панталони и изподрасканите боти. Шон си пада по по-женствения тип, а тя няма нищо общо с него. Е, може да се погрижи малко за себе си, предположи. В лицето на Дарси, собствените си сестри и Джуд, разбира се, ще разполага с безброй консултантки как да се разкраси.

Но понеже всякакво подобно суетене ѝ е чуждо, защо да го прави? Ако се лъсне, гримира, натъкми и облече, за да впечатли един мъж, тогава той няма да е привлечен от онова, което е истинската ѝ същност.

Освен това, ако си сложи червило и елегантна рокля, Шон най-вероятно ще припадне от смях, а после ще изгърси някаква глупост и тя ще бъде принудена да го фрасне.

А в това няма никакъв смисъл.

Ще остави женските занимания на Дарси, която е шампион да се прави на дама. И на сестрите си, помисли си Брена, на които подобни неща доставят удоволствие. А тя ще се занимава с инструментите си.

Захвана се отново с фурната, пробва различните градуси и за всеки случай провери бойлера. Като се убеди, че работи, го изключи и прибра инструментите.

Възнамеряваше незабавно да си тръгне. В края на краищата защо да се задържа? Но къщурката бе така уютна. Тук винаги се бе чувствала у дома. Когато Старата Мод живееше в къщурката на Хълма на феите от толкова години, колкото Брена не можеше да преброи тогава, момиченцето често се бе отбивало на гости.

После Мод почина и се появи Джуд. Сприятелиха се и отново лесно се върна към навика да се отбива на път за вкъщи или на път за селото.

Сега, когато Шон се бе настанил тук, гледаше да сдържа желанието да се отбива по-често. Ала трудно ѝ се удаваше. Допадаше ѝ тишината на мястото, както и всички красиви предмети, събрани от Мод и поставени наоколо. Джуд не ги размести, а и Шон изглеждаше склонен да постъпи по същия начин. Малката всекидневна бе весела с красивите стъклени дрънкулки, с чаровните статуетки на феи и вълшебници, с книгите и стария избелял килим.

Разбира се, сега, когато Шон натика в миниатюрната стая пианото, купено втора ръка, човек почти нямаше къде да се завърти. Но според Брена това само допринасяше за чара. А и Старата Мод бе обичала музиката.

Би била доволна, помисли, докато прокарваше пръст по олющеното черно дърво, някой отново да свири в къщурката ѝ.

Хвърли поглед към нотните листа, които Шон постоянно държеше разхвърляни по пианото. Все пишеше нови мелодии или преправяше стари. Веждите ѝ се сключиха, докато разглеждаше нотите и знаците. Не бе особено музикална. Е, можеше да изпее бунтовническа песен, без да предизвика воя на кучетата, но свиренето представляваше съвсем различно нещо.

Ала понеже бе сама, реши да задоволи любопитството си. Остави отново сандъчето с инструментите, избра един нотен лист, седна, прехапа устна и бавно — една по една — започна да свири изписаните ноти.

Беше прекрасно, разбира се. Всичко, написано от него, беше прекрасно и дори жалкото ѝ свирене не успяваше да унищожи напълно красотата на мелодията.

Към тази бе прибавил думи, както често правеше. Брена прочисти гърло, свъси още по-силно вежди, за да се съсредоточи, и се опита да намери подходящия тон.

— „Когато нощем съм сама и месечината рони сълзи, знам колко по-хубав ще е светът, ако до мен си ти. Без теб сърцето ми е празно. Ти, само ти, си в мен, когато месечината скърби.“

Спря и леко въздъхна — нямаше кой да я чуе. Трогна я, както я трогваха всичките му песни, но този път малко по-дълбоко. И по-истински.

Лунни сълзи, помисли си тя. Перли за лейди Гуен. Предложена любов, на която не можело да се отвърне.

Толкова е тъжна, Шон. Какво вътре в теб те кара да пишеш такава прекрасна музика?

Колкото и добре да го познаваше, не знаеше отговора на този въпрос. А искаше — винаги бе искала — да намери ключа към него. Но той не бе нито двигател, нито машина, която да разглоби, та да види как функционира. Мъжете представляват по-сложна и смущаваща загадка.

Може би, предположи тя, това е неговата тайна и талант. Всичко е толкова вътрешно присъщо и непроницаемо. А нейните умения са... Погледна дребните си сръчни ръце. Нейните са съвсем обикновени.

Е, поне умее да използва добре ръцете си и да си изкарва прехраната. А какво прави Шон Галахър с големия си талант? Само седи и мечтае. Ако има и най-малка амбиция или истински се гордее с работата си, ще продава мелодиите си, вместо да ги пише и да ги трупа в кашони.

Този мъж заслужава да го сритат по задника, задето унищожава нещо, което Господ му е дал.

Но за това, реши тя, ще се ядосва някой друг ден. Сега я чака работа.

Понечи да стане и да вземе сандъчето, но с крайчето на окото си долови някакво движение. Скочи на крака, засрамена от мисълта, че Шон се е върнал — постоянно забравяше нещо — и я е чул да свири музиката му.

Не Шон обаче стоеше на прага.

Жената със светлоруси коси, разпилени по раменете, бе облечена в обикновена сива рокля, дълга до пода. Очите ѝ бяха меко зелени, а усмивката — толкова тъжна, че разбиваше сърцето при пръв поглед.

Разпозна я. Изненада и трепетно вълнение обзеха Брена. Отвори уста, но каквото и да възнамеряваше да каже, излезе като изсвистяване, а сърцето ѝ заби учестено.

Леко смутена, че коленете ѝ треперят, опита отново.

— Лейди Гуен — успя да промълви тя.

Прецени като възхитителен дори този незначителен успех — така де, пред нея стоеше призрак на триста години.

Докато я наблюдаваше, една-единствена сълза — същинско проблясващо сребро — потече по бузата на дамата.

— Сърцето му е в неговата музика — гласът ѝ бе нежен като цвят на роза, но въпреки това Брена потрепери. — Заслушай се.

— Какво...

Ала преди да успее да зададе въпроса си, откри, че е сама, а из въздуха се носеше слаб аромат на рози.

— Така значи. Така... — изпита необходимост да седне и отново се настани на стола пред пианото. — Така значи — повтори тя и вдиша и издиша дълбоко няколко пъти, докато сърцето ѝ спря да бие лудо в гърдите ѝ.

Когато прецени, че краката няма да я подведат, сметна за уместно да разкаже случката на някой мъдър, разумен и чувствителен човек. Никой друг не отговаряше на описанието по-добре от майка ѝ.

По време на краткия път до къщи се поуспокои. Къщата на семейство О'Тул се намираше по-навътре от шосето; представляваше сграда с маса пристройки, за част от които лично тя бе помагала да бъдат изградени. Щом в главата на баща ѝ се породеше идея за още една стая, тя с удоволствие се захващаше да му помага, да реже греди и да размахва чука. Сред най-щастливите ѝ спомени бяха случките от времето, когато се труди рамо до рамо с Майкъл О'Тул и слуша как си свири с уста, докато работи.

Паркира зад старата кола на майка си — наистина е наложително да пребоядисат старата ламарина, помисли си Брена разсеяно, както правеше винаги. От комините се виеше дим.

Вътре бе топло и уютно. Миришеше на прясно тесто. Завари майка си в кухнята, където тъкмо вадеше току-що изпечените хлябове.

— Мамо.

— О, сладка Мери, стресна ме.

Моли се засмя, сложи тенджерата на печката и се извърна. По хубавото ѝ лице — все още младолико и без бръчки — грееше усмивка. За по-удобно бе вдигнала червените си коси — ето откъде дъщеря ѝ бе наследила своите.

— Извинявай, но пак си пуснала музиката прекалено високо.

— За компания. — Моли пресегна и намали звука на радиото. Под масата жълтата кучка Бети се размърда и тихо изръмжа. — Защо си се върнала толкова рано? Нямах ли работа?

— Имам. Тепърва трябва да отида в селото да помогна на татко, но се отбих в къщурката на Хълма на феите да оправя фурната на

Шон.

— Аха...

Моли започна да подрежда самуните хляб по полицата.

— Той тръгна, преди да свърша, та поостанах там за малко сама

— Моли издаде същия разсеян звук. — И точно тръгнах... Тогава се появи лейди Гуен.

— Аха... Какво?

Моли извърна глава и я погледна през рамо.

— Видях я. Посвирих малко на пианото, а когато вдигнах глава, тя стоеше на прага.

— Е, няма начин толкова нещо да не те стресне.

Брена въздъхна. Разумна — точно такава е Моли О'Тул, Бог да я благослови.

— Само дето не си глътнах езика. Прекрасна е, точно както твърдеше Старата Мод. И тъжна. Сърцето да ти се скъса, като я гледаш такава тъжна.

— Лично аз винаги съм се надявала да я видя — като практична жена Моли наля две чаши чай и ги постави на масата. — Но никога не ми се е случвало.

— Ейдан разправяше, че я е виждал години наред. А после и Джуд, след като се настани да живее в къщурката. — Сега вече успокоена, Брена седна до масата. — Но когато говорихме с Шон за нея, той каза, че не я е виждал... Долавял присъствието ѝ, но никога не я е виждал. И ето — тя изведнъж се яви пред мен. Защо мислиш, че стана така?

— Нямам представа, скъпа. Какво почувства?

— Освен силната изненада, симпатия, предполагам. А после се озадачих, защото не разбрах смисъла на онова, което ми каза.

— Заговорила те е? — Очите на Моли се разшириха. — Никога не съм чувала да е проговаряла на някого. Дори на Старата Мод не е, иначе щеше да ми го каже. Какво ти каза?

— Че сърцето му е в неговата музика и ми каза да се вслушвам. А когато си събрах акъла достатъчно, за да я попитам какво означава това, тя беше изчезнала.

— Понеже сега Шон живее там и ти си свирила на неговото пиано, намирам посланието за доста ясно.

— Но аз слушам музиката му през цялото време. Няма начин да си край него и пет минути и това да не ти се случи.

Моли понечи да заговори, но се отказа и само покри ръката на дъщеря си със своята. На милата ѝ Мери Брена, помисли си тя, ѝ е толкова трудно да разпознае нещо, което не е в състояние да разглоби и да сглоби.

— Бих казала, че когато ти дойде времето да го разбереш, ще го направиш.

— Тя те кара да изпитваш желание да ѝ помогнеш — промърмори Брена.

— Ти си добро момиче, Мери Брена. Вероятно ще ѝ помогнеш.

ГЛАВА 2

Въздухът беше студен, а вятърът — остър. Шон нямаше работа навън и се захвана да приготвя продуктите за яхния. Обичаше сутрешната тишина в кухнята на кръчмата. Наряза зеленчуците и запържи агнешкото до златисто, наслаждавайки се на спокойствието, преди заведението да отвори врати.

Ейдан ще пристигне ей сега и ще го отрупа с въпроси дали това е свършено, дали онова е направено. После Дарси ще започне да се движи горе напред-назад и ще долети музиката, която слуша според настроението си, преди да слезе долу по задното стълбище.

Но в момента заведението е единствено на негово разположение.

Той не желае да му поверят отговорността да го ръководи. Това подхожда на Ейдан. Шон изпитваше благодарност, че не е първородният син. Но имаше отношение към кръчмата. По традиция тя се предаваше от поколение на поколение още от времето на първия Шамъс Галахър, който ведно със съпругата си я бе изградил до залива Ардмор и отворил тежките ѝ врати, за да предложи гостоприемство, подслон и хубаво уиски.

Схващаше работата си като ангажимент да осигури уют и удобство на всички, които посещават заведението. С годините името Галахър стана синоним именно на уют и удобство, а заведението се прочу с изпълняваните тук *seisiun* — непринудено свирене и пеене на традиционна музика — както и с посещенията на музиканти, наети от цялата страна.

Любовта на Шон към музиката бе в кръвта му. Представляваше неотделима част от него, както сините му очи или извивката на устните му.

Нищо не му харесваше повече от това, докато готви в кухнята, да чуе как някой в салона на заведението подхваща една или друга песен. Толкова му допаднаше, че често зарязваше работата си и отиваше да се присъедини. Рано или късно всеки получаваше поръчката си, така че какво лошо имаше?

Беше рядкост — не нечувана, но наистина рядкост — да остави яденето да загори или да изстине. Много се гордееше с кухнята си и с всичко, което излизаше оттам.

Парата започна да се издига, яхнията да ухае, а сосът да се сгъстява. Добави ситно нарязан босилек и розмарин — лично ги отглеждаше, и то с голяма любов. Идеята сам да си отглежда подправките бе негова. Неотдавна му я подсказа Моли О'Тул — най-добрата готвачка в околността.

Риган обаче взе от буркан. Ала възнамеряваше да посее и от него. Уверил се, че всичко върви задоволително, започна да реже на ситно зеле за салатите — от тях приготвяше огромни количества.

Чу първите стъпки над главата си, а после и музиката. Днес сме на американска музика, разпозна мелодията той. Доволен от избора на Дарси, запя заедно с Ани Ленъкс, докато Ейдан не се появи на вратата.

Брат му — по-широкоплещест и по-едър — бе облякъл дебела рибарска жилетка, за да се предпази от студа. Косите и на двамата имаха един и същи цвят — на тъмен кестен като тезгяха на бара в заведението — с леки червеникави оттенъци на слънчева светлина. Въпреки по-изящните черти на Шон и по-спокойните му сини очи и у него личеше силното присъствие на Галахървите гени. От пръв поглед се виждаше, че са братя.

Веждите на Ейдан се вдигнаха нагоре:

— На какво си се ухилил?

— На теб — отвърна Шон небрежно. — Имаш вид на доволен мъж.

— И защо да не съм?

— Наистина — защо не? — Шон му наля чаша току-що запарен чай. — И как е нашата Джуд тази сутрин?

— Все още ѝ прилошава по малко, но тя като че ли няма нищо против. — Ейдан отпи и въздъхна. — Не ме е срам да призная, че ми се свива стомахът, колчем видя как пребледнява при ставане сутрин. След около час ѝ минава, но даже на мен това време ми се струва безкрайно.

Шон се облегна на плота също с чаша чай в ръка.

— За нищо на света не искам да съм жена. Да ѝ занеса ли яхния малко по-късно? Имам и пилешка супа, ако предпочита нещо по-леко.

— Яхнията, струва ми се, ще ѝ стигне. Ще ти бъде много благодарна. Както и аз.

— Никакъв проблем. Освен яхнията ще правя пудинг с галета и масло. Мога да ѝ занеса и от него.

Телефонът в кръчмата иззвъня и Ейдан обърна очи.

— Дано доставчикът не се обажда да съобщи за някаква нова неуредица. Ще ми се запасът ни от тъмна бира да е повече.

Това, помисли си Шон, докато Ейдан отиваше към телефона, е още една от многото причини да е доволен, че брат му се занимава с деловите въпроси, свързани с кръчмата.

Всичките тези сметки и планиране, помисли си Шон, докато пресмяташе колко килограма риба ще му е нужна за деня. А и да се оправя с хората, да разтървава спорещи, да изпълнява исканията им. Работата на Ейдан съвсем не се свеждаше само до стоене зад бара, до наливане на бира и слушане на разказите на стария господин Рейли.

А имаше и неща като ведомости, режийни, отчисления и данъци. Само при мисълта за това го заболяваше глава.

Разбърка яхнията в огромната тенджера и отиде в подножието на стълбището да извика на Дарси да размърда мързеливия си задник. Направи го по-скоро по навик, а не защото беше ядосан. Ругатнята, с която тя му отвърна, бе също незлоблива.

Напълно доволен от началото на деня, Шон излезе в салона, за да помогне на Ейдан да свали столовете от масите, та да са готови за първите посетители.

Завари обаче брат си зад бара да гледа навъсено в пространството.

— Пак проблем с доставчика ли?

— Не. Нищо подобно — Ейдан обърна смръщеното си лице към Шон. — Обади се някакъв мъж от Ню Йорк. Казвал се Магий.

— От Ню Йорк ли? Та там още няма пет сутринта.

— Знам. Но звучеше буден и трезвен — Ейдан се почеса по главата, после я поклати и вдигна чашата чай. — Възнамерява да отвори зала в Ардмор.

— Зала ли? — Шон свали първия стол и се облегна на него. — За кинопрожекции?

— Не. За музика. Изпълнение на музика на живо и може би за театрални постановки. Звънял ми, защото чул, че заведението на

Галахър било нещо като център на музикалния живот тук. Искаше мнението ми по въпроса.

Замислен, Шон свали още един стол.

— И какво му каза?

— Ами като начало — нищо, защото бях изненадан. Поисках ден-два да си помисля. Ще звънне отново в края на седмицата.

— Защо на някой от Ню Йорк би хрумнало да построи музикална зала тук? Защо да не избере Дъблин или Клар, или Галуей?

— Точно в това е въпросът — отвърна Ейдан. — Не даде много информация, но явно се интересува от този район по-специално. Затова му обясних за всеки случай, че Ардмор е просто малко рибарско селище. Да, идват туристи заради плажовете, а някои — за да се покатерят да видят останките от параклиса на свети Деклан, да направят снимки и да се поразходят, но тук не гъмжи от народ. — Ейдан сви рамене и излезе иззад бара, за да помогне на Шон. — А той само се изсмя и заяви, че това му е добре известно и затова си представял залата да е относително малка.

— Мога да ти кажа какво мисля аз — Ейдан кимна и Шон продължи: — Според мен идеята е страхотна. Дали ще проработи е друг въпрос, но е чудесно хрумване.

— А аз трябва да претегля плюсовете и минусите — промърмори Ейдан. — Вероятно мъжът ще премисли и ще се насочи към по-оживено място.

— А ако не го стори, ще го убедя да построи залата зад кръчмата — автоматично Шон взе пепелниците и започна да ги поставя по масите. — Парчето земя там е наше и ако залата му е свързана с кръчмата, ние ще спечелим най-много от начинанието.

Ейдан свали и последния стол и бавно се усмихна.

— Никак няма да е зле. Изненадваш ме, Шон, с това, че мислиш за бизнес.

— Е, от време на време в главата ми все пак се завърта някоя идея.

Но щом вратите на заведението се отвориха и клиентите започнаха да пристигат, той не помисли повече за това. Остана му време за бързо и забавно спречкване с Дарси, след което изпита и

удовлетворението тя да изхвърчи от кухнята със заканата никога повече да не му проговори.

Съмняваше се, че ще извади подобен късмет.

Сипваше яхния, пържеше риба и картофи, печеше сандвичи с шунка и кашкавал. Постоянното жужене от разговорите в салона му бе достатъчна компания. През първия час от обедната смяна Дарси спази обещанието си — гневно влизаше за поръчките и ги съобщаваше суховато, загледана в стената.

Това толкова много го развесели, че когато тя пристигна с купчина мръсни чинии, той я сграбчи и я целуна звучно по устата.

— Проговори ми, мила. Късаш сърцето ми.

Тя го отблъсна, плесна го през ръцете, но после се предаде и се разсмя.

— О, какви само ще ти ги наговоря, празноглавецо. Пусни ме.

— Само ако обещаеш да не ме замериш с нещо.

— Ейдан ще удържи счупеното от заплатата ми, а аз пестя за нова рокля — обяви тя и отметна копирените си черни коси.

— Е, тогава съм в безопасност.

Пусна я и се извърна да обърне парчето бяла риба в тигана.

— Имаме двама германски туристи, които желаят да опитат яхнията ти, с черен хляб и зелева салата. Отседнали са в пансиона — продължи тя, докато Шон вадеше тежките порцеланови купи. — Утре заминават за Кери, после — към Клар, така казват. На тяхно място бих прекарала януарската си ваканция в слънчева Испания или на тропически остров, където не ти е нужно нищо друго, освен бикини и плажно масло.

Крочеше напред-назад из кухнята, докато говореше: жена с потресаващо лице, чиста, кремава кожа и блестящи сини очи. Плътните ѝ устни бяха непростимо изкусителни, независимо дали се цупеха, или се усмихваха. Днес ги бе изчервила в яркочервено, та да ѝ е весело през хладния и мрачен ден.

Имаше фигура, която не оставяше никакво съмнение, че е жена. Страстта ѝ към дрехите и модата ѝ диктуваше да се облича в дръзки цветове и меки тъкани.

Притежаваше копнежа на Галахърови към пътешествия и решителността един ден да го направи, и то в стил, за който мечтаеше — разточително.

Но понеже нямаше да поеме на път точно днес, взе поръчката и тръгна да я отнася. Тогава влезе Брена.

— Какво си правила този път? — настойчиво попита Дарси. — Цялото ти лице е черно.

— Сажди. — Брена подсмръкна и прокара опакото на ръката си през носа. — Татко и аз чистихме комин; беше много мръсно. Все пак успях да махна повечето сажди от себе си.

— Ако си въобразяваш, че е така, не се поглеждай в огледало.

Дарси се усмихна широко на приятелката си и излезе.

— А тя би прекарала цял ден пред огледалото, стига да ѝ се удаде възможност — изкоментира Шон. — Искаш ли да обядваш?

— Татко и аз ще хапнем от яхнията. Ухае чудесно.

Пристъпи с намерението да си сипе сама, но Шон застава между нея и скъпоценната си печка.

— Предпочитам да го направя аз.

— Добре. Искам и чаша чай. А и да поговоря с теб по-късно.

Погледна я през рамо.

— Защо не сега? Нали сме само двамата?

— Ще ми се да е, когато не си толкова зает. Ще намина, след като обедната гълпа оредее, ако нямаш нищо против.

— Е, знаеш къде да ме намериш, нали?

Постави яхнията и чая на поднос.

— О, да.

Пое таблата от него и я отнесе в задното сепаре, където я чакаше баща ѝ.

— Ето, татко, гореща яхния, направо от тенджерата.

— И ухае божествено.

Дребничкият Майк О'Тул имаше гъсти коси с цвят на пясък и живи очи, които променяха цвета си като морето — от сини до зелени.

Смееше се сърдечно и гръмогласно, ръцете му бяха като на хирург, а и си падаше по романтичните разкази.

Той беше любимият човек в живота на Брена.

— Е, добре е да сме на топло отново, нали, Мери Брена?

— Да.

Тя загреба от яхнията и духна предпазливо, за да не се опари, макар ароматът да я подтикваше към риска да изгори небцето си.

— И като ни е така добре, а и сме на път да си напълним стомасите, защо не ми кажеш какво те тревожи?

Всичко забелязва, помисли си тя. Това понякога ѝ носеше утеха, но друг път доста я дразнеше.

— Не е кой знае каква тревога. Нали помниш как ни разказа за онази случка, когато си бил млад и починала баба ти?

— Да. Бях тук, в кръчмата на Галахър. Тогава зад бара, разбира се, стоеше бащата на Ейдан. Още не бе заминал с жена си за Америка. Пък и ти беше само мечта в сърцето ми и усмивка в очите на майка ти. Бях отзад, където е младият Шон сега — в кухнята. Оправях мивката. Течеше по малко, но постоянно и Галахър най-после ме извика.

Направи пауза, за да опита яхнията, после избърса уста със салфетка — жена му бе много строга по отношение на маниерите при хранене.

— Както бях на пода, погледнах настрани и видях баба, облечена в рокля на цветя и с бяла престилка. Усмихна ми се, но когато се опитах да я заговоря, тя поклати глава. После вдигна ръка като за сбогом и изчезна. Така разбрах, че в този момент е починала и съм видял нейния дух, дошъл да ми каже сбогом, защото ѝ бях любимец.

— Не исках да те натъжавам — промълви Брена.

Майк въздъхна.

— Беше чудесна жена. Живя хубав и дълъг живот. А за нас, живите, остава да чувстваме липсата на онези, които вече ги няма.

Брена помнеше и продължението на разказа: баща ѝ оставил работата си и тичешком отишъл до малката къща на овдовялата си от две години баба. Намерил я в кухнята, седнала до масата, с рокля на цветя и бяла престилка. Била починала спокойно и тихо.

— Понякога — подхвана Брена предпазливо, — онези, които си отиват, усещат липсата на живите. Днес сутринта в къщурката на Хълма на феите видях лейди Гуен.

Майк кимна и се приближи към Брена да я чува по-добре.

— Горката девойка — обяви той, когато дъщеря му свърши. — Колко време вече чака нещата да се уредят за нея.

— Да, някои от нас чакат доста. — Брена хвърли поглед през рамо, когато Шон излезе с поднос, отрупан с чинии. — Искам да поговоря с Шон за това, когато работата в кръчмата понамалее. Дарси каза, че в помещенията ѝ горе един от отдушниците не работи както

трябва. Ще погледна, след като се нахраним, а после ще поговоря с Шон. Освен ако нямаш друга работа за мен днес.

— Днес, утре... — Майк сви рамене. — Това, което не свършим по едно време, ще го свършим по друго. Ще отскоча до хотела на скалите да видя дали са решили коя е следващата стая за ремонт. — Намигна на дъщеря си. — Там имаме добра работа за цялата зима. И сме на топло и сухо.

— И ще можеш да се промъкваш долу в канцеларията и да наглеждаш Мери Кейт, която седи зад компютъра по цял ден.

Майк се ухили гузно.

— Е, не бих го нарекъл точно наглеждане. Но наистина съм благодарен, че предпочете да си намери работа по-близо до къщи, след като завърши университета. Предполагам обаче, че скоро ще открие нещо по-добро в Дъблин или Уотърфорд. Пиленцата ми се разбягват едно по едно.

— Аз все още съм наоколо. А и Алис Мей ще е с вас още години.

— Да, но ми липсва времето, когато петте ми момиченца постоянно се мотаеха из краката ми. Ето — Морийн вече е омъжена, а Пати ще бъде булка през пролетта. Не знам какво ще правя, мила моя, когато и ти се влюбиш в някой мъж и ме напуснеш.

— Няма лесно да се отървеш от мен, татко. — Кръстоса обутите си в боти крака и доизяде яхнията. — Мъжете не загубват ума и дума, нито сърцата си по жени като мен.

— Подходящият ще го стори.

Нужно ѝ бе да положи огромно усилие, за да не отмести поглед към кухнята.

— Е, няма да стоя и да го чакам. Освен това, нали с теб сме партньори? — Вдигна очи и се засмя. — Независимо дали се появи мъж или не, ние винаги ще сме О'Тул и О'Тул.

А това, помисли си Брена, докато миеше остатъка от саждите в банята на Дарси, напълно я задоволява. Има подходяща работа и свободата да прави каквото иска, с каквато не разполагаше никоя жена, обвързана с мъж.

Налице бе и стаята ѝ в къщата на родителите ѝ, докато я иска. Както и другарството на роднини и приятели. Ще остави суетенето около поддържането на дом и грижа за съпруг на сестрите си Морийн

и Пати. Точно както ще предостави канцеларщината и седенето в офис на Мери Кейт.

Трябват ѝ единствено сандъчето с инструменти и пикапа.

А мечтите, свързани с Шон Галахър, ѝ носеха само раздразнение и нервност. Но все някога чувството ще отмине. Поне така предполагаше.

Понеже добре познаваше Дарси, Брена се погрижи да изчисти всякакви следи от мръсотия. Остави малката бяла мивка искряща и използва от собствените си парцали, за да подсуши ръцете и лицето си, вместо да остави отпечатъци по пешкирите на Дарси. Те, според Брена, бяха напълно излишни, защото никой никога не би дръзнал да ги използва, дори да има нужда.

Животът би бил по-лесен, ако хората си купуват черни пешкири. Тогава никой няма да се тюхка, че пухкавите бели кърпи са се захabili.

Прекара няколко спокойни минути, подменяйки счупения отдушник във всекидневната с нов, който носеше със себе си. Точно завинтваше капака, когато Дарси се появи.

— Надявах се най-после да стигнеш до него. Страшно ме влудяваше. — Дарси пусна парите от бакшиши в буркана, който наричаше касичка за „сбъдване на мечтите“. — А, Ейдан ме помоли да ти предам, че той и Джуд искат да пипнеш това-онова в стаята, предвидена за бебето. Отивам да видя Джуд сега. Защо не дойдеш и ти, хем ще видиш какво имат предвид?

— Трябва да свърша още нещо, но ѝ кажи, че ще намина след малко.

— По дяволите, Брена! Оставила си стъпки по целия ми под!

Брена трепна и се захвана по-чевръсто да завинтва винтовете.

— Е, съжалявам, Дарси, но пък излъсках мивката.

— Сега ще излъскаш и пода. Нямам никакво намерение да чистя след теб. Защо не се изми в тоалетната на кръчмата? Тази седмица е ред на Шон да чисти там.

— Не се сетих. Стига си ме тормозила. Ще оправя, преди да си тръгна, а ти ми се отплащаш по страхотен начин за работата, която ти свърших тук.

— За отдушника благодаря. — Дарси излезе от дрешника, метнала кожено яке през рамо. Беше си го купила сама като коледен

подарък. — Ще се видим при Джуд значи.

— Предполагам — промърмори Брена, ядосана от перспективата да мие пода в банята.

Не спря да мърмори, докато бършеше, а после изруга свирепо, защото забеляза, че е оставила засъхнала кал по пода на всекидневната. Реши да не рискува да си навлече гнева на Дарси, измъкна прахосмукачката и изчисти.

Когато слезе долу, кръчмата бе почти празна, а Шон приключваше с миенето на чиниите.

— Дарси да не те е наела и да ѝ чистиш къщата?

— Бях поизцапала с кал. — Чувствайки се напълно у дома, тя си наля чаша чай. — Не възнамерявах да се бавя толкова, нито да те задържам, ако си наумил да свършиш нещо друго преди вечерната ти смяна.

— Нямам нищо конкретно предвид. Но с удоволствие бих изпил халба бира. Ти на чай ли ще останеш?

— Засега — да.

— Аз ще си наляя една бира. Остана от пудинга, ако искаш.

Не беше гладна, но не устоя на изкушението и си сипа няколко лъжици пудинг в купичка. Седеше удобно, когато той се върна с бирата.

— Тим Рейли каза, че утре времето ще омекне.

— Винаги познава.

— Но скоро пак щяло да завали сняг — добави Шон и седна срещу нея. — Е, какво се върти в главата ти?

— Ами, ще ти кажа. — Премисли десетина начина как да започне; спря се на онзи, който ѝ се стори най-добър. — След като ти тръгна сутринта, се отбих във всекидневната да проверя комина на камината.

Това, разбира се, бе лъжа и тя бе готова да си признае този грях пред свещеник, но за нищо на света нямаше да допусне Шон да узнае, че е свирила музиката му. Гордостта ѝ си заслужаваше покаянието.

— Добре тегли.

— Аха... — Тя се съгласи и небрежно сви рамене. — Но такива неща трябва да се проверяват от време на време. Както и да е — когато се извърнах, тя стоеше там — на прага на всекидневната.

— Кой стоеше там?

— Лейди Гуен.

— Ти си я видяла?!

Шон остави халбата и се чу как стъкло се удари в дърво.

— Така ясно, както те виждам сега. Стоеше там, усмихваше ми се някак тъжно и...

Не искаше да му каже, какви думи си размениха, но се чувстваше задължена да го направи. Едно е да изречеш малка лъжа, но съвсем друго — да мамиш.

— И какво?

Явното му нетърпение накара Брена да се наежи.

— Ей сега ще стигна дотам. После тя ме заговори.

— Заговорила те е?

Той се оттласна от масата и закрачи напред-назад из кухнята с очебийно нехарактерна раздражителност. Брена се почувства неловко.

— Какво ти става, Шон?

— Нали аз живея там? А тя явява ли се пред мен? Говори ли ми? Не! Изчаква ти да се появиш да оправиш фурната, да се будалкаш с комина и тя цъфва.

— Е, съжалявам, че призракът ти е предпочел мен, но не съм я викала, нали?

Брена загреба от пудинга и лапна лъжицата.

— Добре, добре. Не ми се сопвай. — Съвси вежди и се облегна на стола. — Какво ти каза?

Брена го погледна безизразно и преглътна пудинга. Шон я гледаше нетърпеливо, тя вдигна чашата и бавно отпи чай, преди да попита:

— Извинявай, на мен ли говориш? Или просто си решил да се заяждаш?

— Извинявай. — Усмихна ѝ се лъчезарно, така винаги постигаше успех. — Би ли била така добра да споделиш какво ти каза?

— Да, щом ме молиш любезно. Сърцето му било в неговата музика. Реших, че говори за Принца на феите, но според мама — разказах ѝ за случката — става въпрос за теб.

— Ако е така, не разбирам какво е имала предвид.

— И аз не разбирам, но се чудех дали ще ми разрешиш да наминавам от време на време.

— Ти и без това го правиш — отбеляза той и думите му леко я смутиха.

— Ако не ме искаш наоколо, просто ме предупреди.

— Нито съм казал такова нещо, нито съм си го помислял. Просто ти обръщам внимание, че и без това често се отбиваш.

— Дали мога да минавам, когато теб те няма? Както днес. Просто да видя дали тя отново ще се появи. Ще свършвам по някоя работа за теб, докато съм там.

— Не е нужно да си намираш работа, за да наминаваш. Винаги си добре дошла.

Трогна я не само поканата, но и защото беше искрен.

— Знам, но обичам да се занимавам с нещо. Така че ще наминавам от време на време, щом нямаш нищо против.

— И ще ми кажеш ли, ако отново я видиш?

— Първо на теб. — Стана, за да отнесе купичката и чашата на мивката. — Мислиш ли... — подхвана тя, но не довърши.

— Какво?

— Няма значение. Глупаво е.

Пристъпи зад нея и стисна вратлето ѝ. Прииска ѝ се да се отпусне и да замърка като котка, но не го направи.

— Ако не пред приятел, пред кого друг да изтърсиш глупост?

— Ами чудех се дали наистина подобна любов съществува... Да е в състояние да преодолее смъртта и времето.

— Само такава има значение.

— Ти бил ли си влюбен?

— Не дотолкова, че да пусне дълбоки корени, а щом е така — не е било никаква любов, предполагам.

Тя въздъхна, с което изненада и двамата.

— Ако у единия пусне корени, а у другия — не, това вероятно е най-ужасното нещо на света.

Шон усети как сърцето му трепна — възприе го като съчувствие.

— Мила Брена, да не би да си влюбена?

Тя замря, после се извърна и го погледна смаяно.

Наблюдаваше я с такава... такава проклета привързаност, търпение и съчувствие, че ѝ идеше да го пребие до посиняване. Вместо това само го отблъсна и грабна сандъчето с инструменти.

— Шон Галахър, ти наистина си голям идиот.

С вирната брадичка и подрънкащи инструменти излезе.

Той само поклати глава и се захвана отново с миенето. Усети как сърцето му трепва повторно и се запита на кого ли е хвърлила око Брена О'Тул.

Който и да е, помисли си Шон и тресна малко по-силно от необходимото вратата на един от шкафовете, дано този мъж я заслужава.

ГЛАВА 3

Нахълтвайки в къщата на семейство Галахър, Брена не беше в най-приятното си настроение. Не почука; дори не ѝ хрумна да го направи. Влизаше и излизаше през вратите на старата къща по същия начин, по който Дарси влизаше и излизаше от дома на семейство О'Тул. Постъпваха така от най-ранно детство.

През годините къщата бе претърпяла известни промени. Само преди пет години именно тя и баща ѝ поставиха новото дюшеме в кухнята, лакирано в красив син цвят като ярък летен ден. През юни поминалата година пак тя залепи тапетите с нежни бледи рози в стаята на Дарси.

Но независимо от някои дребни ремонти, къщата си оставаше същата: гостоприемно, уютно място, а от стените сякаш струеше музика, дори никой да не свиреше.

Сега, когато Ейдан и Джуд живееха тук, безбройните вази, купи и шишета никога не оставаха без свежи цветя, защото Джуд имаше слабост към тях. А знаеше и за плановете на новата стопанка през пролетта да засади още цветя в градината; бяха се договорили Брена да ѝ построи беседка.

Вероятно нещо по-старомодно, та да подхожда на къщата със старите ѝ каменни стени и яки греди по фасадата. В главата ѝ се въртеше нещо, а с времето постепенно щеше да стигне и до изграждането му.

Влезе в къщата намръщена, но звучният смях на Дарси, който ехтеше по стълбището, накара устните ѝ да се разтегнат. Жените, прецени тя, докато се качваше нагоре, са къде-къде по-симпатични от мъжете.

От повечето мъже, през по-голяма част от времето.

Завари приятелките си в стаята, която някога беше на Шон. От неговите вещи тук бяха само леглото и старият скрин. Той бе отнесъл полиците, отрупани с изписани нотни листове в къщурката на Хълма на феите, както и цигулката, и барабана си.

Впрочем, беше оставил и избелелия килим. Беше седяла на него безброй пъти, преструвайки се на отегчена да го слуша как свири поредната си мелодия.

Най-напред се влюби в музиката на Шон Галахър. Случи се толкова отдавна, мина ѝ сега през ума, че не помнеше нито песента, нито точния момент. Сякаш е било така от незапомнени времена. Твърдо вярваше, че можеш да накараш някого да постигне нещо като го ръчкаш, а не като го галиш. Макар Бог да е свидетел, че засега нито едното, нито другото бе вдъхновило този мъж да се размърда и да предприеме каквато и да било за мелодиите си.

А тя искаше това магаре да го направи. Искаше да постигне онова, за което бе предопределен, и да поднесе музиката си на света.

Но, напомни си, не е неин проблем и не е дошла тук, за да го премисля за пореден път.

На дневен ред е проблемът на Джуд.

Хвърляйки бегъл поглед към стените, Брена прецени колко са зле. Очертаваха се местата, където бяха висели картините на Шон; а десетките дупки от пирони само доказваха неумението на този мъж да борави дори с чук.

Ала помнеше също, че всеки път, когато майка му предложеше да промени стаята му, той само се усмихваше и ѝ казваше да не си прави труда — харесвал я точно такава.

Брена се облегна до касата на вратата — вече си представяше как ще превърне занемарената мъжка стая във весела детска. Все така замислена, погледна към приятелките си, изправени пред прозореца.

Разкошните разпуснати коси на Дарси се стелеха по раменете ѝ, а наситено кафявите на Джуд бяха прибрани спретнато на тила. Какъв контраст на стиловете, помисли си Брена. Дарси е ярка като слънцето, а Джуд фина като лунен лъч. Имат почти еднакъв ръст — среден женски ръст, за пореден път прецени Брена. И все пак са поне пет сантиметра по-високи от нея. И фигурите им са някак сходни, макар Дарси да има повече меки извивки, които не си дава труда да крие.

И двете безспорно бяха женствени.

Брена не им завиждаше за това, не, разбира се. И все пак ѝ се искаше да не се чувства така глупаво всеки път, когато сложи пола и дамски обувки.

Напъха ръце в джобовете на торбестите си панталони и вирна глава.

— Как ще решите какво искате да се направи тук, ако цял ден зяпате през прозореца?

Джуд се извърна и се усмихна — хубавото ѝ сериозно лице засия.

— Гледаме как Ейдан се разхожда по брега с Фин.

— Този мъж побягна като заек — обясни Дарси, докато Брена се приближаваше. — Щом започнахме да говорим за тапети, бои и платове, реши, че е дошъл моментът да изведе кучето.

— Е — подхвърли Брена, поглеждайки през прозореца към Ейдан и младия Фин, седнали на плажа с лице към морето, — чудесна гледка са. Снажен мъж и хубаво куче на плажа през зимата.

— Обзалагам се, че се е замислил дълбоко за предстоящото бащинство. — Дарси отпрати пълен с привързаност поглед към брат си, извърна се и постави ръце на хълбоците. — А на нас е оставил да се занимаем с практическата страна, докато той философства по въпроса.

Брена потупа приятелски плоския корем на Джуд.

— Е, как върви?

— Добре. Докторът твърди, че и двамата сме здрави.

— Чувам, че продължаваш да си неразположена сутрин.

Джуд завъртя зелените си като морето очи.

— Ейдан се притеснява. Човек би помислил, че съм първата жена след Ева, която зачева. Просто понякога ми е малко лошо сутрин. Ще премине.

— На твоє място — обяви Дарси и се настани на старото легло на брат си — щях да извлека максималното. Глези се, Джуд Франсис, глези се, колкото можеш повече. Защото, когато бебето се появи, ще бъдеш прекалено заета, за да се сетиш дори как се казваш. Помниш ли, когато Бетси Дъфи роди първото си, Брена? В продължение на два месеца заспиваше всяка неделя по време на църковната служба. След второто седеше с широко отворени очи като замаяна, а когато се появи третото...

— Добре. — Джуд се засмя и седна в краката на Дарси. — Схващам картината. В момента се подготвям за едно дете. Брена... — Вдигна ръце. — Тези стени...

— Да, да, ужасни са. Ще ги оправим. Ще ги почистим, ще запълним дупките... — Прокара пръст по една, голяма колкото пени. — Ще ги боядисаме както трябва.

— Мислех да сложа тапети, но реших, че е по-добре да се боядисат. Нещо простичко и слънчево. И ще окачим репродукции от приказки.

— Защо не окачиш от твоите рисунки? — попита Брена.

— О, не рисувам чак толкова добре.

— Но все пак достатъчно добре, щом си на път да издадеш книга с написани от теб приказки и собственоръчно илюстрирани — напомни ѝ Брена. — Според мен рисунките ти са чудесни. Пък и за бебето е по-добре, ако е заобиколено от неща, направени от майка му.

— Наистина ли? — Джуд докосна с пръст устните си, а в очите ѝ се мярна видимо удоволствие от подобна мисъл. — Е, ще поставя някои в рамка да видя как стоят.

— Избери рамки в захарни тонове — посъветва я Брена. — Бебетата обичат ярките цветове, поне така твърди мама.

— Добре. — Джуд си пое дълбоко въздух. — А сега — подовете. Не искам да ги покривам, но се налага да се изциклят и лакират наново.

— Не е никакъв проблем. Някои от дъските трябва да се подменят. Ще направя нови.

— Отлично. Имам и още една идея. Понеже стаята е просторна, тази част може да се оформи в кът за игра. — Джуд описа широк кръг с ръка и пристъпи към мястото, което имаше предвид. — Полицы по тази стена за играчките, столче и малка маса под прозореца.

— Става. Но ако поставиш полиците в ъгъла, ще има вид на по-обособен кът. Разбираш ли какво имам предвид? И ако ги направя подвижни, ще можеш да ги разместваш според нуждите си.

— В ъгъла... — Джуд присви очи и се опита да си го представи. — Да. Харесва ми. Ти как мислиш, Дарси?

— Според мен двете идеално ще се справите с мебелировката тук, но аз трябва да те замъкна в Дъблин, за да ти изберем подходящи дрехи за бременността.

Джуд инстинктивно положи ръка на корема си.

— Още не ми личи.

— Защо да чакаме? Ще са ти нужни, преди на бебето да му потрябват полици, а ти вече мислиш за тях, нали? Ще отидем следващия четвъртък. Тогава имам почивен ден.

— Вече съм заделила пари за дрехи.

— За теб удобно ли е, Брена?

Брена вадеше метъра от сандъчето.

— Отидете двете. В момента имам прекалено много работа. Няма да позволя цял ден да ме влачите из магазините на Дъблин и да слушам как двете въздишате над поредния чифт обувки, без който не можете да живеете.

— И ти имаш нужда от нови боти. — Дарси плъзна поглед надолу. — Тези на краката ти изглеждат все едно си ходила пеша до западните графства и обратно.

— Напълно ме устройват. Джуд, кажи на Шон да прибере боклуците си; започвам работа в началото на следващата седмица.

— Не са боклуци — обади се Шон от прага. — Прекарал съм много щастливи ноци в леглото, върху което Дарси се е настанила в момента.

— Да, но сега вече е за боклука — не се предаваше Брена. — И пречи. Ще ми се да знам по колко пъти си удрял един и същи пирон, за да направиш такива огромни дупки.

— Поставяш картини над тях и няма значение колко са големи дупките.

— Щом така смяташ, когато решиш да окачиш нещо в къщурката, повикай човек, който прави разлика между двата края на чука. Накарай го да се закълне, че ще постъпи така, Джуд — предупреди Брена, — иначе до пролетта къщурката ще бъде пълна развалина.

— Сам ще запълня проклетите дупки, само млъкни.

Изрече го с опасно любезен тон. Оказа се достатъчно да предизвика сърцебиенето на Брена и се наложи тя да прикрие реакцията си със саркастична реплика.

— Да, бе. Ще ги оправиш! Както оправи мивката в кръчмата последния път. Наложил се да газя във вода по пода, та да отстраня повредата.

Дарси се изхили, а Шон й хвърли хладен укорителен поглед.

— Ще изнеса вещите си до утре, Джуд, ако не възразяваш.

Разпознала наранената мъжка гордост, тя бързо се намеси.

— Не е толкова спешно, Шон. Ние просто...

Млъкна, защото стаята се завъртя пред очите ѝ.

Преди да залитне, Шон прекоси стаята със скорост, която накара Брена да зяпне, и пое снаха си в ръце.

— Нищо ми няма — главата ѝ вече се бе избистрила и Джуд потупа Шон по рамото. — Просто ми се зави свят за миг, това е. Случва ми се от време на време.

— По-добре си легни — посъветва я той, а докато излизаше, нареди на Дарси през рамо: — Извикай Ейдан.

— Не, не, добре съм. Шон, недей...

— Извикай Ейдан — повтори той, но Дарси вече тичаше.

За миг Брена остана на място с метъра в ръка. Като най-възрастна от сестрите си бе виждала майка си да лежи направо на пода заради моментни прилошавания по време на бременностите си. Затова не се разтревожи особено за Джуд. По-скоро я шокира неподозираната сила, на която току-що стана свидетел. Та този мъж вдигна Джуд сякаш е перце.

Къде се бе крило това му качество досега?

Тръсна глава и влезе в голямата спалня точно навреме, за да види как Шон нежно полага Джуд върху леглото и я завива.

— Шон, това са глупости. Аз...

— Ще лежиш — така насочи пръст към нея, че Джуд мигом се подчини, а очите на Брена се разшириха. — Ще извикам лекар.

— Няма нужда от лекар — Брена едва не се разтрепери от свирепия поглед, който той ѝ метна, когато се извърна. Забеляза обаче и чисто мъжки страх в очите му, което я трогна. — Това е просто част от износването на плода. — Приблужи до леглото и потупа Джуд по ръката. — Завиеше ли ѝ се свят, мама лягаше направо на пода в кухнята. Случваше ѝ се особено често по време на бременността с Алис Мей.

— Нищо ми няма.

— Естествено. Но няма да ти навреди да си починеш малко. Защо не донесеш вода на Джуд, Шон?

— Според мен е редно да извикаме лекар.

— Ейдан вероятно ще го направи — понеже Джуд изглеждаше доста нещастна от перспективата, Брена я погледна съчувствено. — О,

не го приемай много навътре. От мама знам, че татко се е държал по същия начин с нея, докато е била бременна с мен. Но когато се появявали другите, вече започнал да свиква. Един мъж има право да се паникьоса, в края на краищата. Не знае какво става вътре в теб, нали? Шон, къде е водата?

— Ей сега ще я донеса, но ти не ѝ позволявай да стане.

— Наистина съм добре.

— Разбира се. Цветът ти се възвърна, очите ти се избистриха. — Брена отново стисна ръката на Джуд. — Искаш ли да отида и да се опитам да успокоя Ейдан?

— Ако мислиш... — Млъкна, защото чу как входната врата се затръшва и по стълбището се понесоха бързи стъпки. — Късно е.

Брена стана и стигна до средата на стаята, преди Ейдан да се втурне вътре.

— Добре е. Просто ѝ се зави свят, съвсем обичайно е при бъдещите майки. Тя...

Въздъхна, когато Ейдан я подмина, очевидно без да е чул и думичка.

— Добре ли си? Припадна ли? Някой извика ли лекар?

— Хайде да оставим на нея да го успокои — предложи Брена и направи знак на Дарси да излязат от стаята, след което затвори вратата.

— Сигурна ли си, че е добре? За минута бе страшно бледа.

— Добре е, уверявам те. А и Ейдан най-вероятно няма да ѝ позволи да стане от леглото целия ден, независимо колко спори с него.

— Не стига, че когато е бременна, жената става дебела като крава, но в добавка трябва да виси над тоалетната чиния всяка сутрин или да ѝ прилошава изневиделица. — Дарси въздъхна и се насили да се успокои. — През какви мъки само минава жената. А вие... — Заби пръст в рамото на Шон, който минаваше край тях в коридора с чаша вода в ръка. — Вие само си свършвате работата, свирките си девет месеца и накрая поднасяте миризливи пури наляво-надясно.

— Това доказва, че Господ е мъж — отбеляза той с плаха усмивка.

Устните на Дарси също леко се разтегнаха, но тя само поклати глава и обяви:

— Ще приготвя чай и препечен хляб за Джуд.

Отмина, оставяйки Шон загледан във вратата на спалнята.

— Нека постоят малко насаме — рече Брена, хвана го за ръката и го дръпна към стълбите.

— Не трябва ли да ѝ занеса водата?

— Изпий я ти. — Съжали го и протегна ръка да го погали по бузата. — Блед си като платно.

— Толкова ме изплаши. Съкрати ми живота поне с десет години.

— Виждам. Но реагира бързо и направи точно какво то трябва. — Тя се шмугна в съседната стая и отново взе метъра. — Толкова много промени стават у нея сега, а вероятно и не си почива достатъчно. Потънала е в плановете — добави тя и започна да мери и да записва нещо в тефтерчето си. — Толкова много нови неща в живота ѝ за толкова кратко време.

— Сигурно жените приемат подобни неща по-леко.

— Сигурно. — Брена продължи да взима мерки и да си води бележки. — Не помниш ли, когато майка ти е била бременна с Дарси?

— Отчасти.

Отпи от водата, защото все още усещаше гърлото си пресъхнало от нерви. Брена, забеляза той, е доста спокойна, движи се напред-назад из стаята с плътните си стари боти, взима мерки, записва си разни неща, прави знаци с молив по стената.

Част от косата ѝ се бе измъкнала от кепето. Няколко дълги, къдрави червени къдрици, поразхлабили се, докато е тичала към спалнята предположи той.

— Кое си спомняш най-добре?

— Моля?

Беше загубил нишката на разговора. Премести поглед от червената къдрица, легнала върху рамото ѝ, към лицето ѝ.

— Когато майка ти е била бременна с Дарси. Кое си спомняш най-ярко?

— Как полагах глава на корема ѝ и долавях всичките онези движения и ритания. Сякаш Дарси нямаше търпение да излезе и да се впусне в живота.

— Хубаво го описа. — Брена прибра метъра и бележника и вдигна сандъчето с инструменти. — Извинявай, че ти се озъбих преди малко. Днес съм в особено настроение.

— Ти си в особено настроение през повечето дни. — Все пак ѝ се усмихна и нахлузи кепето на челото ѝ. — А и съм свикнал с

ухапванията ти, та не им обръщам особено внимание.

Проблемът беше, че в момента ѝ се искаше да го ухапе истински по брадичката, за да види какъв вкус има. А ако опита да го стори, не се съмняваше, че той сигурно щеше да припадне.

— Няма да успея да започна работа тук преди понеделник или вторник, така че не е толкова спешно да изнесеш нещата си. Но... — Вдигна пръст и го насочи към гърдите му. — Сериозно ти говорех, в случай че решиш да окачаш картини в къщурката.

Той се засмя.

— Ако у мен се появи желание да хвана чука — започна, а после я извади от равновесие, тъй като се наведе и положи приятелска целувка на бузата ѝ, — непременно ще извикам някой от майсторите О'Тул.

— Точно така.

Отново изпитвайки раздразнение, тя си тръгна. С вид на изтощен човек Ейдан я изпрати до вратата.

— Добре е. Чувствала се добре. Обадох се на лекаря, и той също каза, че е добре. Само да полежи малко и да си вдигне краката нависоко.

— Дарси ѝ приготвя чай.

— Чудесно. Джуд леко се умърлуши, защото възнамерявала днес следобед да занесе цветя на гроба на Старата Мод. Бих отишъл, но...

— Аз ще ги занеса — намеси се Шон. — Остани още малко при нея. Ще отскоча с колата до гроба на Старата Мод и ще се върна навреме за кръчмата.

— Ще ти бъда благодарен... Благодарен съм ти — поправи се Ейдан, а лицето му малко се проясни. — Каза ми как си я взел на ръце и си я настанил на леглото. И си ѝ забранил да става.

— Ти само ѝ предай да не припада пак пред мен. Сърцето ми няма да го понесе.

Шон отнесе цветя на Мод — весели лилави и жълти теменужки, вече приготвени от Джуд. Не ходеше често на старото гробище. Нямаше близки, положени там. Но му мина през ума, че би отменил Джуд при тази ѝ задача, докато отново е в състояние да се изкачва с лекота — къщурката се намираще толкова наблизко.

Мъртвите бяха погребани непосредствено до кладенеца на свети Деклан, където тръгналите на поклонение при мощите на древния ирландски светец, бяха отмивали от ръцете и краката си праха от пътуването. Недалеч се издигаха три каменни кръста — същински пазачи на свящото място. Вероятно, помисли си той, даваха утеха на живите, дошли на този висок хълм да отдадат почит на мъртвите.

Изгледът бе зашеметяващ: сивата вода на залива Ардмор се стелеше под буреносните небеса, а припляскващите вълни, които ден и нощ туптяха като сърце, се надигаха до хоризонта. Сред грохота на водата и вятъра се носеха песните на птиците, необезпокоявани от зимата.

Слънчевата светлина бе слаба и бледа, въздухът — влажен и студен. Диви треви героично си пробиваха път през камъните. По тези места зимата никога не вилнееше свирепо и съвсем скоро свежи зелени стръкове щяха смело да си намерят място сред старите.

На такива места природните цикли никога не прекъсват. И това е още един процес, носещ утеха.

Седна до гроба на Мод Фицджералд, кръстоса крака и постави теменужките до надгробния камък с издяланите думи „Мъдра жена“.

Моминското име на майка му бе Фицджералд, така че Старата Мод се падаше нещо като братовчедка. Шон я помнеше добре: дребна, слаба жена със сиви коси и зелени замечтани очи.

И си спомняше как го гледаше понякога — изучаващо и спокойно, по начин, който не толкова го обезпокояваше, колкото го караше да се чувства несигурен. Независимо от това, винаги бе изпитвал привързаност към нея и като дете често бе седял в краката ѝ, когато тя идваше в кръчмата. Никога не му омръзваше да слуша разказите ѝ и по-късно, след години, написа песни по някои от тях.

— Джуд ти изпраща цветя — подхвана той. — В момента си почива, защото ѝ прилоша от бременността. Но е добре, няма нищо тревожно. Все пак искахме да остане в леглото известно време и затова обещах аз да ти донеса цветята. Нямах нищо против, надявам се.

Замълча за миг и плъзна поглед наоколо. После продължи:

— Живея в къщурката ти, откакто Ейдан и Джуд се нанесоха в къщата. Така е в рода Галахър, сигурен съм, че знаеш. А сега, когато бебето е на път, къщурката щеше да им е малка. Бабата на Джуд —

твоята братовчедка Агнес Мърей — ѝ приписа къщурката като сватбен подарък.

Размърда се, за да се настани по-удобно на земята, а пръстите му несъзнателно започнаха да тактуват по коляното, следвайки ритъма на морето.

— Приятно ми е да живея там, на спокойствие. Но се чудя защо не съм виждал лейди Гуен. Явила се е на Брена О’Тул. Знаеш ли? Помниш Брена, нали? Тя е най-голямото момиче на семейство О’Тул, живеят близо до къщурката. Червенокосата е... То повечето от момичетата О’Тул са червенокоси, но косите на Брена са като слънчев огън по краищата. На човек му се струва, че ще си изгори пръстите, ако ги докосне, а се оказват топли и меки.

Сепна се, леко свъси вежди и прочисти гърлото си.

— Както и да е. Живея там вече близо пет месеца, а пред мен не се е показвала. Поне не ясно. А Брена дойде да оправи фурната и тази дама не само ѝ се явява, но я и заговорва.

— Жените са странни същества.

Сърцето на Шон подскочи — та той изобщо не очакваше някой да се обади на това място. Вдигна поглед и видя мъж с дълга черна коса, пронизващо сини очи и леко зловеща усмивка.

— И аз съм си го мислил често — отвърна Шон привидно спокойно, но сърцето му започна да бие учестено в гърдите му.

— Но не можем без тях, нали? — Мъжът се надигна от каменната пейка близо до трите кръста. Обут в ботуши от мека кожа, прекоси плавно стръковете трева и камъните и седна от другата страна на гроба.

Острият вятър се заигра с косите му и раздвижи червената мантия, метната царствено върху рамото му.

Светлината стана по-ярка и всичко — камъни, трева, цветя — сега се откри по-релефно на фона на суровия пейзаж. В далечината, премесена със звуците на морето и вятъра, се чу музика на гайди и флейти.

— Поне не за дълго — отвърна Шон, без да отмества поглед.

Надяваше се сърцето му скоро да възвърне нормалния си ритъм.

Мъжът отпусна длан върху коляното си. В плата на опънатите му панталони до коленете и в късия жакет проблясваха златни нишки. На ръката си носеше сребърен пръстен с ярък син камък.

— Знаеш кой съм, нали, Шон Галахър?

— Виждал съм те нарисуван в книгата на Джуд. Бива я да рисува.

— Сега е добре и щастлива, нали? Омъжена и с мъж в леглото.

— Да, точно така, принц Карик.

Очите на Карик засияха. В тях имаше и мощ, и веселие.

— Тревожи ли те, че разговаряш с Принца на феите, Галахър?

— Е, не ми се ще да ме отвлекат в двореца на феите и да ме държат там цял век, защото предпочитам да свърша някои неща тук.

Все още с ръце на коленете, Карик отметна глава назад и се изсмя. Смехът беше плътен, богат. Прелъстителен и обсебващ.

— Доста дами в двореца биха ти се зарадвали, не се и съмнявам, защото си привлекателен и имаш талант на музикант. Но си ми нужен тук, в своя свят. И тук ще останеш, така че не се притеснявай.

Изведнъж стана сериозен и се наведе напред.

— Спомена за разговора на Гуен с Брена О'Тул. Какво ѝ е казала?

— Не знаеш ли?

В следващия миг бе на крака.

— Не ми е позволено да влизам в къщурката, нито дори в градините, макар домът ми да е отдолу. Какво ѝ е казала?

Сърцето на Шон се изпълни със съчувствие. Въпросът прозвуча по-скоро като молба, а не като заповед.

— Сърцето му е в неговата музика — така е казала на Брена.

— Никога не ѝ предложих музика — промълви Карик. Вдигна ръка и с рязко отмятане на китката накара слънцето да заблести. — Скъпоценни камъни, събрани от огъня на слънцето. Дадох ѝ ги, исипах ги в краката ѝ и я поканих да дойде с мен. Но тя се извърна и от тях, и от мен. И от собственото си сърце. Знаеш ли какво е, Галахър, от теб да се извърне единственият човек, за когото мечтаеш, когото желаш?

— Не, никога не съм изпитвал подобно желание.

— Жалко за теб, защото човек не е живял истински, ако не изпита такова чувство. — Вдигна и другата си ръка и настъпи тъмнина, изпъстрена със сребърни лъчи. Наоколо се разстла тънка и влажна мъгла. — Дори тогава, след като се вслуша в

предупреждението на баща си, събрах сълзи от луната и ги изсипах като перли в краката ѝ. И въпреки това тя не ме прие.

— Но скъпоценните камъни от слънцето и лунните сълзи се превърнали в цветя — напомни Шон. — И за тях тя се грижела година след година.

— Какво значение има времето за мен? — В тона на Карик се прокрадна нетърпение и той гневно изгледа Шон. — Година, век...

— Една година може да ти се стори дълга като век, когато очакваш любовта.

Преди да отпусне клепачи, очите на Карик заблестяха.

— Бива те с думите, както и с мелодиите. И си прав.

Отново направи рязък жест с китката си и бледото зимно слънце пак се появи.

— И въпреки това чаках. Прекалено дълго чаках, преди да отида при нея за последен път. И от бездънните сини дълбини на морето извадих сърцето му. Събрах стотици сапфири и също ги изсипах в краката ѝ. За моята Гуен. Всичко, а и още, бе за моята Гуен. Но тя ми отвърна, че е стара и е прекалено късно. За пръв път я видях да проронва сълзи за това. Плачеше, когато ми каза, че ако поне единствен път ѝ бях дал думи от сърцето си вместо обещания за вечност и богатства, сигурно е щяла да се откаже от своя свят, за да дойде в моя. Да пренебрегне дълга си в името на любовта. Но аз не ѝ повярвах.

— Бил си разгневен. — Шон бе слушал историята без брой пъти. Като момче често сънуваше как привлекателният Принц на феите, яхнал крилатия си снежнобял кон, лети към слънцето, луната и морските дълбини. — Защото си я обичал, а не си знаел как да го изразиш, как да го покажеш.

— Какво повече да направи един мъж? — настоя Карик и този път Шон се усмихна.

— Не мога да ти кажа. Но едва ли е било най-умно да направиш магия, заради която и двамата да чакате векове.

— Имам си гордост, нали? — възрази Карик и вирна глава. — А и нрав. Три пъти ѝ предложих и три пъти ми отказа. Сега чакаме любовта три пъти да срещне любов и да приеме всичко: недостатъци и добродетели, тъга и радост. Бива те да боравиш с думите, Галахър — добави Карик и раздражителната усмивка отново се появи на устните

му. — Ще остана недоволен от теб, ако загубиш толкова много време да ги употребиш, колкото брат ти.

— Брат ми ли?

— Три пъти. — Карик се изправи. Очите му бяха тъмни и искрящо сини. — И единият път вече стана.

Беше ред на Шон да се изправи; ръцете му вече бяха свити в юмруци.

— Да не би да говориш за Ейдан и Джуд? Да не искаш да кажеш, негоднико, че си ги омагьосал?

Очите на Карик проблеснаха и в далечината се чу тътен на гръмотевица.

— Голям глупак си. Любовните магии са бабини деветини. Няма начин с магия да загнездиш любов в сърцето, защото то е по-силно. Похот можеш да предизвикаш само с едно намигване, желание — с една усмивка. Но любовта си е любов и нищо не е в състояние да я докосне. Между брат ти и Джуд Франсис съществува нещо истинско като слънцето, луната и морето. Давам ти честната си дума.

Шон бавно отпусна пръсти.

— Тогава моля да ме извиниш.

— Не се засягам, когато брат защитава брата. Ако го правех — добави Карик с насмешлива усмивка, — щеше да ревеш като магаре. И за това ти давам честната си дума.

— Оценявам съдържаността ти — подхвана Шон. — Но не ме смяташ за втория етап от развалянето на магията ти, нали? Защото, ако си мислиш така, не гледаш в правилната посока.

— Много добре знам накъде гледам, млади Галахър. Но ти не си наясно. Скоро обаче ще прогледнеш. Непременно.

Карик се поклонил галантно. И изчезна точно когато небесата се разтвориха и заваля яростен дъжд.

— Отлично, няма що — промърмори объркан и ядосан Шон, застанал под силния дъжд.

Беше доста закъснял за работа.

ГЛАВА 4

Не обичаше да бърза, когато върши нещо. Искаше да премисли и да претегли, да премери и прецени. Именно така постъпи и този път. Не сподели с никого — поне за момента — за срещата си с Карик при гроба на Старата Мод.

Малко се тревожеше. О, не толкова за срещата с Принца на феите. В кръвта му беше да приема съществуването на вълшебства и магии. Тревожеше го естеството на разговора им и насоката, която взе.

Няма да позволи да избира или той да бъде избран от жена и да се влюбва само за да осъществи плановете и желанията на Карик.

Просто не е от типа, който се жени и задомява. Не е като Ейдан. Да, харесва жените. Аромата им, формите им, топлината им. А и има толкова много от тях наоколо. Все уханни, закръглени и топли.

Колкото имаше склонност да пише за любовта и всичките ѝ приятни и болезнени разновидности, в личния си живот предпочиташе да се движи по периферията ѝ.

Любовта, онази, която сграбчва сърцето с две ръце и го завзема, е огромна отговорност. Животът — такъв, какъвто е, е достатъчно приятен. Разполага с музиката в кръчмата, има приятели и близки, а сега — и къщурката на хълма, която е единствено негова.

Е, с изключение на призрака, който очевидно не желаше да споделя компанията му.

Затова бавно премисли всичко, докато се занимаваше с обичайната си работа. Подготви рибата за пържене, нарязва картофите, а сварените пасира на пюре, сложи месото за печене във фурната. Звучите на съботната вечер започваха да се усилват в предното помещение на кръчмата, отвъд вратата на кухнята. Музикантите от Галуей, които Ейдан нае, подеха балада; тенорът се справяше чудесно, докато пееше за Балистранд.

Дарси бе ходила с Джуд в Дъблин на покупки и сега бе в необичайно настроение: постоянно усмихната и сговорчива.

Съобщаваше му поръчките с напевен тон и ги разнасяше с танцова стъпка. Цял ден не си бяха разменили обидна дума.

Мина му през ума, че това е своеобразен рекорд.

По едно време вратата на кухнята отново се отвори, при което нахълта и музиката; той сложи изпърженото до златисто парче риба в чинията.

— Почти съм готов с последната поръчка, мила. А на печеното във фурната са му нужни само още пет минути.

— С удоволствие ще хапна малко, когато стане.

Хвърли поглед през рамо и се усмихна лъчезарно.

— Мери Кейт, реших, че е Дарси. Е, как си, мила?

— Добре. — Пусна вратата и тя се захлопна. — А ти?

— Също.

Подсушаваше картофите и нареждаше чиниите, докато я изучаваше. По-малката сестра на Брена бе разцъфнала през последните години, докато учеше в университета. Пресметна, че вече е на двадесет и една. И беше красива като картинка. Косите ѝ — полънчеви и по-златисточервени от тези на Брена — се спускаха на къдрици до раменете. В зелените ѝ очи се забелязваха нюанси и на сиво; пък и ги бе гримирала хубаво. Без да е особено по-висока от по-голямата си сестра, имаше по-едра гръд и по-заоблени бедра. Тази вечер носеше тъмнозелена празнична рокля, чудесно очертаваща фигурата ѝ.

— Изглеждаш ми повече от добре. — Остави поръчките на печката, за да са топли, и се облегна на плота да си побъбрят. — Кога успя да пораснеш така? Сигурно ти се налага всекидневно да разгонваш момчетата със сопа.

Тя се засмя, стараяше се в смеха ѝ да се доловят по-зрели женствени нотки, а не да прозвучи като глуповато момичешко кискане. Увлечението ѝ по Шон Галахър датираше отскоро, но бе много силно.

— О, не ми остава кой знае колко време при тази работа в хотела и всичко друго.

— Май ти харесва да работиш там.

— Определено. Трябва да наминеш някой път. — Пристъпи напред — стараяше се да се движи непринудено, но и прелъстително. — Откъсни се за малко отук и ела да те почерпя.

— Идеята не е лоша.

Намигна ѝ, от което пулсът ѝ се учести, и се извърна да погледне месото във фурната. Тя се приближи още повече.

— Ухае чудесно. Бива те да готвиш. А повечето мъже не успяват въобще да се оправят в кухнята.

— Когато мъж — а и жена — не се оправят в кухнята, това е защото обикновено знаят, че някой ще се появи, ще ги прогони и сам ще се справи със задачата, за да си спести време и нерви.

— Умно — почти прошепна тя с благоговение. — Но макар да те бива, обзалагам се, че от време на време би ти се искало някой да ти приготви ядене.

— Не твърдя, че ще имам нещо против.

Брена влезе през задната врата и първото нещо — единственото нещо, което видя, бе как Шон Галахър гледа усмихнат сияещите очи на сестра ѝ.

— Мери Кейт! — Острият ѝ тон изплющя като камшик. Сестра ѝ се изчерви и се дръпна сепната назад. — Какво правиш?

— Ами... говоря с Шон.

— Нямах работа тук, в кухнята, облечена в хубава рокля, да се пречкаш на Шон.

— Не ми се пречка.

Свикнал да го навикват по-големите, Шон погали Мери Кейт по бузата. И понеже беше мъж, въобще не забеляза замечтания израз, появил се в очите ѝ.

Но Брена го видя. Стисна зъби, пристъпи напред, хвана ръката на Мери Кейт в желязна хватка и я издърпа към вратата.

Унижението от този жест прогони зрялата изтънченост, с която Мери Кейт така усилено се бе постарала да се обгърне.

— Пусни ме, побойнице. — Гласът ѝ премина във фалцет, докато се бореше да се освободи. За малко да се сблъска с току-що влизащата Дарси. — Какво ти става? Нямах право да ме изхвърляш. Ще кажа на мама.

— Добре, добре. — Без да забавя крачка и без да отпуска хватката, Брена вкара сестра си в малката стая до бара и затвори вратата на уединеното помещение. — Кажи ѝ, слабоумнице, а аз няма да пропусна да ѝ опиша как се бе метнала на врата на Шон Галахър.

— Нищо подобно.

Мери Кейт подсмръкна, вирна брадичка и старателно дръпна надолу ръкавите на хубавата си рокля.

— Само дете не го целуваше по врата, когато влязох. Какво ти става? Той е почти на тридесет, а ти си само на двадесет. Знаеш ли какво си просиш, като отъркваш по този начин гърдите си в мъж?

Мери Кейт само сведе поглед към размъкнатата жилетка на сестра си.

— Поне имам гърди.

Темата беше деликатна и болезнена — Брена ненавиждаше факта, че дори и малката ѝ сестра Алис Мей има по-пищна гръд от нейната.

— При това положение е редно да ги уважаваш повече, а не да ги тикаш в лицето на мъжете.

— Нищо подобно не съм правила. И не съм дете. Няма да позволя на такива като теб, Мери Брена О'Тул, да ми изнасят лекции.

— Изправи гръб и рамене. — Вече съм голяма жена. Завърших университет, имам работа.

— И това ти дава основание да се нахвърлиш на първия мъж, който ти допадне, и да се впуснеш в дива авантюра?

— Не е първият, който ми е допадал. — С бавна усмивка, от която очите на Брена охладняха и се свиха, Мери Кейт отметна коси. — Но сега той ми допада и няма причина да не му дам да го разбере. Това е моя работа, Брена, не твоя.

— О, не си въобразявай, че не си моя работа. Все още ли си девствена?

Мери Кейт остана като гръмната и Брена си даде сметка, че сестра ѝ едва ли се е развявала гола по коридорите на университета в Дъблин. Но преди да успее да въздъхне облекчено, нервите на Мери Кейт не издържаха.

— Ти за коя се мислиш? Любовните ми истории са си моя работа. Не си ми нито майка, нито изповедник, така че не се бъркай.

— Как да не се бъркам, като си ми сестра?

— Остави ме, Брена. Имам право да говоря с Шон, да излизам с него, да правя каквото желая. И ако отидеш при мама да ѝ разправяш врели-некипели за поведението ми, да видим какво ще каже тя, като ѝ съобща как съм ви заварила с Дарси да играете покер.

— Беше преди години. — Но въпреки всичко Брена изпита известна тревога. Майка ѝ нямаше да вземе под внимание изминалите години. — Безобидни момичешки глупости. А това, на което налетях в кухнята, Мери Кейт, не е безобидно. Не искам да те видя наранена.

— Мога сама да се грижа за себе си. — Мери Кейт отново вирна глава. — Ако ревнуваш, задето знам как да привлека вниманието на мъж, а не да се правя на мъжкарана, си е твой проблем, не мой.

Светкавично изречените думи дотолкова отговаряха на истината, че Брена замръзна. Даде си сметка колко е наскърбена едва когато Мери Кейт беше изхвърчала от стаята, след като затръшва вратата след себе си. В очите ѝ напирараха сълзи и ѝ се прииска да се свлече в един от изтърбушените фотьойли и да ги остави да рукнат.

Не се опитваше да се прави на мъжкарана, просто искаше да бъде себе си.

И да предпази сестра си. Да я спре, преди да стори нещо, което би я наранило или засрамило. Или дори още по-лошо.

За всичко е виновен Шон, реши тя. Пренебрегна вътрешния глас, който ѝ нашепваше друго. Шон е виновен, той е подмамил младата ѝ невинна сестра да го хареса, но тя ще се занимае с въпроса незабавно.

Излезе и поклати глава, когато Ейдан посегна да сложи ръка на рамото ѝ, за да я спре и да я попита какво става. Нахълтвайки този път в кухнята, очите ѝ блестяха. Но вече не от сълзи. Беше готова да извърши убийство.

— Защо повлече Мери Кейт по този начин, Брена. Ние просто си...

Млъкна, защото тя застана до него, и докато върховете на ботите ѝ настъпваха неговите ботуши, пръстът ѝ пробиваше дупка в гърдите му.

— Да не си посмял да докоснеш сестра ми!

— Какви, за Бога, ги приказваш?

— Много добре знаеш какво имам предвид, негодник такъв. Тя е едва на двадесет, още е почти дете.

— Какво? — Отблъсна ръката ѝ, преди да успее да го удари. — Какво?

— Ако мислиш, че ще стоя, без да предприема нищо, докато я прибавяш към колекцията си завоевания, не си познал.

— Завоевания... Мери Кейт? — В първия момент направо онемя. Постепенно си припомни как младото момиче — не, младата жена, поправи се той — го бе погледнала и запърхала с мигли. — Мери Кейт — повтори той, вече по-замислено и леко усмихнат.

Пред очите на Брена се спусна червена пелена.

— Разкарай този блясък от очите си, Шон Галахър, или се кълна, че ще ги насиня и двете.

Той предпазливо отстъпи пред вдигнатите ѝ юмруци и разпери длани. Вече бе преминал възрастта, когато можеше с чиста съвест да се сбие с нея.

— Брена, успокой се. Не съм я докоснал, а и през ум не ми е минавало да го сторя. Докато ти не повдигна въпроса, никога не съм мислил за нея по начина, за който намекваш. За Бога, знам я от времето, когато беше в пеленки.

— Да, но сега не е в пеленки.

— Определено не — съгласи се той с доза необмислено одобрение. Затова прие, че първият удар, който се стовари в корема му, е по негова вина. — Господи, Брена, как можеш да виниш един мъж, че се радва на жена?

— Радвай ѝ се отдалеч. Ако се насочиш към нея, обещавам да счупя и двата ти крака.

Той рядко изпускаше нервите си, но сега усети, че е на път да го стори. За да разреши проблема, просто мушна длани под сгънатите ѝ лактите ръце и я повдигна от земята. Очите им застанаха на едно ниво. В нейните се долавяше и изненада, и гняв.

— Не ме заплашвай. Ако съм мислил по този начин за Мери Кейт, щях да предприема нещо и то щеше да е между нас двамата, нямаше да има нищо общо с теб. Ясно ли ти е?

— Тя ми е сестра — започна Брена, но млъкна, защото той леко я разтърси.

— И това ти дава право да я засрамваш или да ме налагаш, след като не сме направили нищо повече от това да си побъбрим, така ли? Е, сега стоя тук и разговарям с теб, както съм правил безброй пъти преди това. Да съм ти разкъсал някога дрехите и да съм ти налетял? — Пусна я да стъпи на пода и напълно я смая, като просто ѝ обърна гръб. — Трябва да се засрамиш от начина, по който развихряш въображението си — завърши той тихо.

— Аз... — Сълзите щяха да рукнат въпреки всичко. Опита се да се пребори с тях, преглъщайки яростно. В този момент нахълта Дарси. — Трябва да вървя — бе всичко, което успя да промълви, и хукна през задната врата.

— Шон... — Дарси остави празните чинии в мивката и се извърна да го изгледа свирепо. — Какво си направил, че си накарал Брена да заплаче?

Вина, гняв и емоции, които не желаше да изследва в момента, се бореха в него.

— Хайде да ме оставиш на мира — скастри я той. — Наговорих се с жени за тази вечер.

Чувстваше се унижена и дълбоко нещастна. Успя да разстрои, да обиди и да смути двама души, на които много държеше. Беше си пъхнала носа, където не ѝ е работа.

Не, не вярваше на последното. Беше нейна работа. Мери Кейт бе флиртувала безцеремонно, а Шон я бе гледал с безразличие.

Типично за него.

Но нямаше да остане безразличен за дълго. Сестра ѝ е красива, сладка и умна. И определено — млада, напълно разцъфтяла жена.

Не беше грешка, че се опита да я защити. Но подходът се оказа несръчен, а и малко егоистичен. Защото трябва да го признае поне пред себе си — тя се държа като жена, която брани своя територия.

Към нея Шон също проявяваше безразличие.

Сега се налагаше да оправи нещата.

Предприе дълга разходка по плажа. Да се наплаче, да премисли случилото се, да се успокои. И да е сигурна, че когато се върне вкъщи, родителите ѝ най-вероятно ще са си легнали и ще има възможност да поговори с Мери Кейт насаме.

Една запалена лампа огряваше верандата отвън, а втора осветяваше предния прозорец. Остави и двете, защото се съмняваше, че сестра ѝ Пати се е върнала от срещата си в съботната вечер.

Още една сватба, помисли си тя, докато сваляше якето. Ново суетене, нови планове, неочаквани сълзи над цветя и мостри плат.

За нищо на света не успяваше да разбере защо един разумен човек е готов да мине през всичките тези глупости. Морийн се докара

до нервен срив и изправи цялото семейство на нокти, преди най-последно да мине по алеята в черквата миналата есен.

Не че не бе изглеждала прелестно, помисли си Брена, докато окачваше кепето си на закачалката. Цялата сияеща и свежа в бялата си рокля и дантеления воал, който майка им бе носила в сватбения си ден. Излъчваше щастие като слънчева светлина; докато я бе гледала с любов, Брена за миг бе забравила да се чувства неловко и глупаво в синята си рокля на шаферка.

Е, ако някога самата тя се гмурне — а понеже искаше деца, един ден все ще трябва да се омъжи — ще го направи при съвсем проста церемония.

Да, ще се омъжи в черква, защото такава е желанието на майка ѝ — а и на баща ѝ — за всичките им дъщери. Но дяволите да я вземат, ако се впусне с месеци да разглежда рокли и да прелиства каталози или да обсъжда предимствата и недостатъците на розите пред лалетата и какво ли още не.

Ще облече сватбената рокля и воала на майка си и сигурно ще носи жълти маргарити, защото има слабост към тях. И ще мине по алеята, хванала баща си под ръка, под звуците на гайди, а не на стар прашен орган. А после ще има тържество тук, в къщата. Голямо, шумно парти, на което всички ще поразхлабят вратовръзките си и ще се отпуснат.

И какво се е размечтала за такива неща, помисли си и поклати глава, застанала пред вратата на общата стая на двете ѝ малки сестри Мери Кейт и Алис Мей?

Вмъкна се в ухаещата на момичета стая и изчака очите ѝ да привикнат с тъмнината. После тръгна към издутината на леглото до задния прозорец.

— Мери Кейт, будна ли си?

— Будна е — обади се Алис Мей, а силуетът на главата и раменете ѝ, заобиколени от купища разпилени къдрици, се очерта, когато се надигна от леглото. — И аз трябва да ти предам, че те мрази сякаш си отрова, и винаги ще те мрази до деня, в който напусне този свят и никога вече няма да ти проговори.

— Заспивай.

— Как, когато тя не престава да пълни главата ми с обиди по твой адрес? Наистина ли си я изблъскала от кухнята на Галахър, а

поело си я ругала?

— Нищо подобно!

— Направи го — поправи я Мери Кейт със стегнат и хладен тон.

— И, ако обичаш, Алис Мей, ѝ кажи да разкара кльощавия си задник от спалнята ми.

— Каза да разкараш...

— Чух я, за Бога. Но нямам никакво намерение да си вървя.

— Щом тя не ще, аз ще изляза — обяви Мери Кейт и понечи да изпълни заканата си, но откри, че е прикована към леглото.

Шумът от приглушени ругатни и борба накара Алис Мей бързо да запали нощната лампа, за да наблюдава представлението.

— О, никога няма да я надвиеш, Кати, защото се биеш като момиче. Никога ли не си я слушала, когато ни учеше как да се бием?

— Престани да се дърпаш, кокошко! Как, по дяволите, да ти се извиня, като се опитваш да ми отхапеш ръката?

— Не ми е притрябвало цветистото ти извинение.

— Въпреки това ще го получиш, дори ако се наложи да ти го натикам в гърлото.

Понеже беше раздразнена и не ѝ хрумваше нищо друго, Брена направи нещо много просто: седна върху сестра си.

— Брена е плакала. — Алис Мей, момичето с най-мекото сърце в цяла Ирландия, стана от леглото, за да застане до сестра си. — Хайде, хайде — заутешава тя Брена. — Не може да е чак толкова лошо, скъпа.

— Малка майчица — промърмори Брена и едва не заплака отново. Малката ѝ сестра вече не беше бебе, а стройно и привлекателно девойче, на ръба да съзрее и да се превърне в жена. Но за това, реши Брена, ще се тревожи друг ден. — Върни се в леглото, мила. Ще ти настинат краката.

— Ще поседя тук. — Пъхна се в леглото и се опря на свитите колена на Мей Кейт. — И ще ти помогна да я държиш прикована. След като те е разплакала, поне да прояви добрината да те изслуша.

— И тя ме разплака — възрази Мери Кейт.

— Твоите бяха сълзи от гняв — заяви Алис Мей суховато, използвайки един от изразите на майка им.

— Май че и част от моите бяха такива. — Брена сви рамене и прегърна Алис Мей. — Тя имаше право да ми се разсърди. Държах се

лошо. Кати, съжалявам за поведението си и за нещата, които наговорих.

— Наистина ли?

— Да. — Сълзите отново се надигнаха в гърлото и очите ѝ. — Просто те обичам.

— И аз те обичам — изхлипа Мери Кейт. — И аз съжалявам. Казах ти ужасни неща. Не са истина.

— Няма значение. — Мръдна, така че Мери Кейт да се надигне, за да я прегърне. — Не мога да не се тревожа за теб — промърмори тя, заровила лице в косата на сестра си. — Пораснала си, знам, но ми е трудно да го възприема. С Морийн и Пати не е така. Морийн е само десет месеца по-малка от мен, а Пати се роди година по-късно. Но с вас двете... — Разпери ръце, за да прегърне и Алис Май. — Помня кога всяка от вас се появи и затова е някак различно.

— Но аз не правех нищо лошо.

— Знам. — Брена затвори очи. — Толкова си хубава, Кати. И сигурно искаш да изпробваш уменията си. Просто ми се ще да го правиш с момчета на твоята възраст.

— Правила съм го. — Мери Кейт вдигна глава от рамото на Брена и се усмихна през сълзи. — Мислех си да се придвижва едно ниво по-нагоре.

— О, света Дево — въздъхна Брена. — Каж ми, да не си въобразяваш, че си влюбена в Шон?

— Не знам. — Размърда нетърпеливо рамене. — Може и да съм. Толкова е привлекателен... Като рицар на бял кон. И е такъв поет — романтичен и дълбок. Гледа те право в очите. Повечето момчета поглеждат по-надолу и разбираш, че не мислят за теб, а за възможността да ти свали блузата. Обръщала ли си някога внимание на ръцете му, Брена?

— Ръцете му ли?

Бяха тесни, с дълги пръсти, интелектуални. Направо прекрасни.

— Ръцете му са много артистични и знаеш, само като ги погледнеш, какво ще е усещането, ако те докоснат.

— Да... — замечтано се съгласи Брена, после се сепна. — Искам да кажа, че си представям как би ти въздействал, защото наистина е привлекателен. Но просто искам да внимаваш, това е всичко.

— Непременно.

— Ето, сдобрихте се. — Алис Мей се надигна и целуна и двете.
— А сега ще си отидеш ли, Брена, за да поспим?

Брена не можа да спи много. Когато се унасяше, сънуваше, после се будеше. Сънищата бяха странни, преплитаха се, на моменти бяха така живи, че почти я заболяваше глава. Снежнобял крилат кон отнасяше конник в сребърни доспехи, чиито дълги черни коси се вееха около красивото му лице.

Летеше в нощта, а звездите грееха около него високо в небесата. Беше се устремил към голямото бяло кълбо на луната. Луна, от която светлината капеше като сълзи и той ги прибираще в сребърната си торба. Не сълзи, а перли. А после ги изсипа в краката на лейди Гуен, докато стояха пред къщурката на Хълма на феите.

— Това са сълзи от луната. Те са моя копнеж по теб. Вземи и тях, и мен.

Но тя се извърна от него и заплака, когато му отказа. И перлите заблестяха в тревата, преди да се превърнат в лунни цветя.

А през нощта деликатните им бели цветове се разтвориха и Брена ги събра. Положи ги до вратата на къщурката като дар за Шон, защото и липсваше куража да ги внесе вътре. И да му ги предложи.

Недоспала, но обременена от сънища, на следващото утро гледаше с празни очи и бе доста замислена. След неделната служба се захвана с дреболии: разглоби мотора на косачката, смени свещите на пикапа си, макар да нямаше нужда.

Легнала под старата кола на майка си, източваше маслото, когато видя ботушите на баща си.

— Майка ти ме прати да разбера какво те мъчи.

— Просто оправям някои неща.

— Виждам. — Сниши се и се напъха под колата при нея. —
Значи нищо не те мъчи.

— Може и да не е съвсем така. — Продължи да работи мълчаливо няколко минути; знаеше, че той ще ѝ остави време да си събере мислите. — Разрешаваш ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

— Какво иска един мъж?

Майк сви устни, доволен да види колко сръчно и умело боравят ръцете на дъщеря му с гаечния ключ.

— Ами добра жена, постоянна работа, топло ядене и халба бира в края на деня задоволява повечето.

— Ще ми се да разбере първата част: какво иска един мъж от една жена?

— Как да ти кажа... — Притеснен и малко разтревожен, започна да се измъква изпод колата. — Ще повикам майка ти.

— Ти си мъж, а не тя. — Брена го хвана за крака, преди да е успял да се измъкне. Беше жилав, но и тя го държеше здраво. — Искам да чуя от мъжка гледна точка какво търси един мъж от една жена.

— Ами... Тъъ... Здрав разум — обяви той прекалено весело. — Това е много привлекателно качество. Също — търпение. Един мъж наистина иска жената да проявява търпение. Имало е времена, когато е очаквал и да му изгради уютен дом, но в днешния свят — имам пет дъщери и е редно да живея в днешния свят — това е по-скоро въпрос на споразумение. Другар. — Вкопчи се в думата като във въже, метнато през ръба на скала, която се рони под краката ти. — Един мъж иска другар за цял живот.

Брена се отблъсна леко, за да се измъкне изпод колата. Продължи да го държи за глезена, защото подозираше, че ще побегне, ако му даде възможност.

— И двамата съзнаваме, че не говоря за здрав разум, търпение и другарство.

Лицето му първо порозовя, после преbledня.

— Няма да говоря за секс с теб, Мери Брена, така че разкарай тази идея от главата си. Няма да говоря с дъщеря си по този въпрос.

— Защо? Знам, че си го правил, иначе нямаше да ме има на този свят, нали?

— Както ще да е — обяви той и решително стисна устни.

— Ако бях твой син, а не дъщеря, щяхме ли да го обсъдим?

— Но не си, така че няма, и точка по въпроса.

Сега вече скръсти и ръце решително.

— И как да реша нещо, когато то не може да бъде обсъждано?

Тъй като на Майк не му хрумна никакъв логичен отговор в момента, погледна към хоризонта и се намръщи.

— Ако ти се налага да говориш за тези неща, направи го с майка си.

— Добре, добре. Остави. — Ще подходи към въпроса от друг ъгъл. Нали именно баща ѝ я бе научил, че има повече от един начин да се подхване някоя работа? — Каж ми тогава нещо друго.

— На свършено различна тема ли е?

— Би могло да се каже. — Усмихна му се и го потупа по крака. — Ако има нещо, което желаяш, и го желаяш от известно време, как ще постъпиш?

— След като съм го искал, защо не го притежавам?

— Защото не си положил истинско усилие да се сдобиеш с него досега.

— И защо не съм? — Веждите му с пясъчен цвят се стрелнаха нагоре. — Да не би да съм бавен или просто съм глупав?

Брена се замисли и прецени, че баща ѝ няма откъде да знае как току-що е обидил първородното си дете. После кимна бавно.

— В конкретния случай може би по малко и от двете.

Облекчен от безопасната посока на разговора, той ѝ се усмихна.

— Тогава ще престана да действам бавно, ще престана да се държа като глупак и ще се прицеля добре в онова, което желая, без да се колебая. Защото, когато един О'Тул се прицели, за Бога, винаги уцелва.

Това, както добре знаеше, бе самата истина. И напълно очаквана.

— Но ако си малко нервен и несигурен в тази област?

— Момиче, ако не се устремиш към онова, което искаш, никога няма да го получиш. Ако не попиташ, отговорът винаги ще е не. Ако не пристъпиш напред, завинаги ще останеш на едно и също място.

— Прав си. — Хвана го за раменете и докато го целуваше звучно, остави част от смазката по ръцете си върху ризата му. — Винаги си прав, татко, и точно това исках да чуя.

— Е, нали бащите са затова?

— Имаш ли нещо против да довършиш започнатото тук? — Посочи с палец колата. — Не искам да я оставям наполовина разглобена, но трябва да се погрижа за нещо.

— Никакъв проблем.

Навяр се под колата и доволен, че е успокоил дъщеря си, започна да си подсвирква, захващайки се за работа.

ГЛАВА 5

Шон си направи силен чай, както го обичаше, после извади останалите от вчера кифлички. Разполагаше с час преди да отиде на работа. Възнамеряваше да се наслади на закуската си и да прочете вестника, който купи в селцето след неделната служба.

Радиото на плота свиреше традиционни келтски мелодии, а в кухненската печка гореше торф. Сякаш малко кътче от Рая.

Не след дълго ще се залови да готви за неделните тълпи; Дарси ще влиза и излиза с поръчки на клиенти и ще го тормози за едно или друго; когато той се появи в салона, част от посетителите ще разменят по някоя дума с него. Прииска му се и Джуд да намине за час-два и той да се погрижи да ѝ осигури хубава, вкусна вечеря.

Нямаше нищо против никое от тези събития. Но ако от време на време не оставаше за малко насаме, имаше чувството, че мозъкът му ще експлодира. Представи си как живее в къщурката до края на живота си, единствено в компанията на черния котарак със зъл нрав, изтегнат пред огъня, проспивайки спокойно утро след утро.

Мислено подхвана мелодията от гайди и флейти, която се носеше от радиото. Кракът му започна да тактува. И в един момент силният удар по задната врата накара сърцето му да подскочи.

Едрата жълта кучка му се хилеше с увиснал език, докато масивната ѝ лапа подпираше стъклото. Шон поклати глава, но все пак стана, за да отиде до вратата. Нямаше нищо против кучката на семейство О'Тул. Представляваше чудесна компания — ще я почеше, ще я погали, а тя ще се свие на кълбо и ще потъне в собствените си сънища.

Бъб изви гръб и просъска, по-скоро по навик, отколкото от истинско раздразнение. Кротката Бети не реагира; котаракът вирна опашка, а после започна да се мие.

— Тръгнала си да се поразходиш, а? — попита Шон, пускайки Бети да влезе. Отвън нахлу хладен въздух, който вещаеше дъжд. — Е,

добре си дошла. Ела да споделим кифличка и огъня, независимо какво мисли онзи сатана ей там.

Понечи да затвори вратата, но зърна Брена.

В първия момент изпита леко раздразнение — тя нямаше да се задоволи да я почеше и погали, а щеше да иска да поведат разговор. Остави вратата отворена и, застанал между студа отвън и топлината вътре, се загледа в нея.

Няколко кичура, измъкнали се от кепето ѝ, се спускаха към раменете като червени рубини. Стиснатите ѝ устни го накараха да се замисли дали той или някой друг не я е ядосал. Което, мина му през ума, бе толкова лесно. И все пак устните ѝ бяха чудесни, ако се загледаш в тях.

За дребна жена като нея тя крачеше с голям размах, отбеляза той. И целеустремено. Движеше се, сякаш смяташе да свърши нещо и иска да го приключи колкото е възможно по-бързо. Понеже познаваше тази О'Тул отлично, не се съмняваше, че в най-скоро време ще му каже какво е намислила.

Тя заобиколи малкото пространство, където бе оформил няколко лехи с растения подправки. Когато вдигна глава и очите им се срещнаха, забеляза порозовелите ѝ от вятъра страни.

— Добър ти ден, Мери Брена. Ако си излязла на разходка с Бети, на нея май вече ѝ стига. Настани се под масата ми, а Бъб се нрави, че не я забелязва.

— Тя тръгна да се разхожда с мен. Не съм я викала.

— Разбира се. И ако от време на време вървиш, а не маршируваш, сигурно ще се задържи около теб и по-дълго. Влез да се скриеш от вятъра. — Отстъпи, за да ѝ направи път, когато се озова на малката площадка. Той подуши въздуха и се усмихна. — Ухаеш на цветя и на грес или нещо подобно.

— Машинно масло и остатъците от парфюма, с който Алис Мей ме напръска сутринта.

— Страхотна комбинация. — И съвсем в стила на Брена О'Тул, помисли си той, докато тя минаваше покрай него. — Ще пиеш ли чай?

— Да.

Свали якето си, метна го на закачалката; със закъснение се сети за кепето и също го свали.

Винаги усещаше присвиване в корема, когато наблюдаваше как косите ѝ се посипват като водопад по раменете. Глупаво е, помисли си той, пресягайки се към чайника. Нали е ясно, че косите ѝ са под грозното кепе? Но всеки път, когато тя ги пускаше да се разпилеят, това му действаше като изненада.

— Имам и кифлички.

— Не, благодаря. — Искаше да си прочисти гърлото, защото ѝ се струваше, че нещо гъсто и горещо е заседнало там. Вместо това се настани до масата и небрежно протегна крака. Идвайки насам, реши да подхване въпроса постепенно, така да се каже. — Чудех се дали тази седмица не искаш да погледна двигателя на колата ти. Последния път, когато го чух, не ми прозвуча много добре.

— Нямам нищо против, ако разполагаш с време.

Той проследи как Бъб се приближава, за да се отърка в краката на Брена, а после скочи в скута ѝ. Тази представителка на семейство О'Тул бе единственото човешко същество, което животното харесваше. Шон предположи, че е така, защото и двамата са чепати по характер.

— Не си ли заета с преустройството на детската стая в къщата на Джуд?

Тя погали Бъб по главата и той замърка доволен.

— Разполагам с достатъчно време.

Седна насреща ѝ и когато Бети се приближи да проси, ѝ подхвърли половин кифличка.

— Как върви?

Трябваше да признае, че се чувства уютно в топлата кухня, докато животните се излежават наоколо.

— Много добре. Целият въпрос се свежда до това да разбере какво точно желае Джуд. Но както става при жените, сега се е замислила, че когато тази стая бъде ремонтирана и лъсната, другите ще изглеждат малко овехтели. Чуди се дали да не оправи и голямата спалня.

— Че какво ѝ е на спалнята?

Брена сви рамене.

— Нищо, според мен. Джуд и Дарси обаче замислят разни неща: нови тапети, боядисване на дограмата, циклене на пода. Веднъж подметнах, че намирам изгледа оттам за чудесен, и Джуд веднага се

размечта за малка пейка под прозореца. Обясних ѝ колко е лесно да се направи. Преди да мигна, тя вече искаше да има такава.

Брена разсеяно взе втората половина от кифличката и отхапа.

— Обзалагам се, че с татко ще ремонтираме една по една всички стаи от горе до долу. Твърдо е решила да го направи.

— Ами след като ѝ е приятно и Ейдан няма нищо против...

Шон замълча — представи си какво ли е да живееш сред цялата тази дандания от удари на чукове и стържене на триони. Самият той би предпочел да го пекат на бавен огън.

— Да има нещо против ли? — Брена се изсмя презрително. — Влиза по време на някое от обсъжданията ни и се хили като глупак. Този мъж е направо зашеметен от нея. Ако ме питаш, стига само тя да каже: „Хайде да помолим Брена да обърне къщата така, че да гледа на другата страна“, и окоето му няма да трепне. — Въздъхна и отпи от чая. — Всъщност е прекрасно човек да ги гледа заедно.

— Той чакаше именно нея. — Брена го погледна озадачено и Шон поклати глава. — Разбира се, че чакаше. Достатъчно бе човек да го погледне, за да се досети. Когато тя влезе за пръв път в кръчмата, веднага се получи. Животът се промени в същия миг, макар и двамата да не го знаеха тогава.

— А ти си се досещал, така ли?

— Не твърдя, че съм го знаел със сигурност, но определено долових как нещата ще се променят.

Заинтригувана, тя се наведе напред.

— А ти какво чакаш?

— Аз? — Веждите му трепнаха. — О, за мен нещата са добре подредени.

— Това ти е проблемът, Шон. — Посочи го с пръст. — Вървиш по един и същи път, докато не се превърне в коловоз, но и без това не го забелязваш, защото главата ти е зареяна в облаците.

— Дори да е коловоз, си е мой и се чувствам удобно в него.

— Необходимо е да вземеш нещата в ръце. — Припомни си думите на баща си. — Да се придвижиш напред. Ако не пристъпиш напред, винаги оставаш на едно и също място.

С благ и леко развеселен поглед той вдигна чашата чай.

— Но на мен ми харесва тук.

— А аз съм готова за промяна, за крачка напред. — Очите ѝ се присвиха и го изгледаха изпитателно. — И нямам нищо против да взема нещата в свои ръце, ако се налага.

— И с какво си намислила да се захванеш този път?

— С теб. — Облегна се назад, без да обръща внимание на изненаданата му усмивка, докато отпиваше от чая си. — Според мен трябва да правим секс.

Той се задави, заля с горещия чай ръката си и вестника и се закашля яростно. Тя възкликна раздражено и отмести недоволния Бъб, за да стане и да го потупа енергично по гърба.

— Хайде, хайде. Идеята не може да е чак толкова неприятна.

— Господи! — успя да промълви единствено той. — Милостиви Боже! — Тя отново се настани на стола, а Шон продължаваше да я гледа с широко отворени влажни очи. Най-после си пое дълбоко въздух и го издиша.

— Що за приказки са това?

— Прями. — Твърдо решена да сдържи нервите и раздражението си, праметна ръка през облегалката на стола. — Истината е, че изпитвам копнеж по теб. Не знам защо. Така е от известно време. — Този път той зяпна, а изписаното по лицето му смайване едва не стана причина тя да изтърве нервите си. — Какво си мислиш? Че само мъжете имат право да задоволяват желанията си, когато поискат?

Не, разбира се. Не мислеше нищо подобно. Но и не мислеше, че човек просто цъфва в нечия кухня и го обявява.

— Какво ще си помисли майка ти, ако те чуе какви ги говориш?

Брена наклони глава.

— Нея я няма тук, нали?

Той отмести стола достатъчно рязко, че да накара Бети да скочи на крака. Понеже никоя от разбушувалите се мисли в главата му не бе ясна или конкретна, той се отпрати към вратата с обяснението:

— Нужен ми е свеж въздух.

За миг Брена остана седнала на мястото си. Заповяда си да поема дълбоко и бавно дъх и да изчака да се успокои. Да се държи разумно, зряло и с ясна глава. Здравият разум се бори с избухливия ѝ нрав близо десет секунди, преди да подвие опашка и да напусне терена.

Колко нагъл е този мъж. Колко нагъл! Как изглежда тя — като някаква горгона, с която никой мъж не може да си представи, че ще легне ли? Трябва ли да навлече къса пола и да се боядиса, преди Шон Галахър да я забележи? По дяволите!

Скочи и го последва с решителна крачка навън, където вятърът не преставаше да брули.

— Щом не те интересува — добре. Просто кажи.

Догони го и застана пред него. Той реши проблема като се извърна и тръгна в обратната посока.

Беше късметлия, че тя нямаше оръжие в ръцете си.

— Не бягай от мен, страхливо куче такова!

Хвърли ѝ поглед през рамо, а сините му очи блестяха.

— Би трябвало да се засрамиш от себе си.

Извърна поглед и продължи да върви.

Чувстваше се унижен до мозъка на костите си. И, Господ да му е на помощ, но се чувстваше и... възбуден. Отказваше да мисли за нея по този начин. И винаги бе правил така. Е, ако един-два пъти мислите му се бяха зареяли в тази посока, не ги ли бе пресякъл категорично и бързо? Точно така щеше да постъпи и сега.

— Да се засрамя ли? — Гласът ѝ прозвуча остро и рязко. — Кой, по дяволите, си ти да решаваш какво трябва да ме засрами?

— Аз съм мъжът, на когото току-що се предложи с такава лекота, сякаш ми поднасяш халба бира и пържени картофи.

Отново го догони. Думите му я бяха засегнали — лицето ѝ бе пребледняло.

— Така ли мислиш? Че не е нищо повече от това, така ли? Ти трябва да се засрамиш.

Виждаше обидата в очите ѝ и това само усилваше огромното объркване, бушуващо в душата му.

— Брена, просто не се отива при един мъж и не му се предлага секс. Не е правилно. Няма да го приема.

— Но няма нищо лошо в това един мъж да постъпи по този начин, нали?

— Не, според мен и това не е правилно. То е... Би трябвало да... Милостива Дево, отказвам да водя подобен разговор с теб. Ти си като част от семейството ми.

— Защо никой от познатите ми мъже не може да говори за секс? Та това е нормална човешка дейност. И не съм част от семейството ти!

Може и да постъпва като страхливец, мина му през ума, но проявява и дискретност. Отстъпи от нея.

— Стой настрана от мен.

— Ако не искаш да легнеш с мен, достатъчно е само да кажеш, че не ти допадам в това отношение.

— Не мисля за теб по този начин. — Отстъпи още крачка назад и стъпи право в лехата с подправките. — Ти си ми почти сестра.

Тя оголи зъби — сигурен знак, че е на път да се развика.

— Не съм ти никаква проклета сестра!

Вятърът разроши косите ѝ и на него му се прииска да прокара ръце през къдриците ѝ — нещо, което вероятно бе правил стотици пъти, без да го приема за нищо повече от безобиден жест.

Опасяваше се, че вече нищо помежду им няма да е безобидно.

— Не, не си. Но съм си мислил за теб... Опитвал съм се да си представям... че си такава през по-голямата част от живота ми. Как ще забравя това и... Не съм в състояние да го направя — побърза да приключи, защото кръвта му отново се раздвижи. — Просто не е правилно.

— Не е задължително да правиш секс с мен. Това е твоя работа. — Кимна хладно. — Други ще го направят.

След тези думи се завъртя на пети и пое към дома си.

— Я почакай малко. — При необходимост можеше да се движи светкавично; улови я за ръката, преди да бе направила и три крачки. Извъртя я с всички сили и хвана и другата ѝ ръка. — Ако си въобразяваш, че ще те оставя да си вървиш с подобни намерения в главата, дълбоко грешиш. Няма да те пусна, за да се хвърлиш в обятията на друг, само защото си ми сърдита.

Проблясването в очите ѝ можеше да е и предупреждение, но гласът ѝ бе толкова спокоен и хладен, че той не го забеляза.

— Прекалено високо самомнение имаш, Шон Галахър. Ако желая да съм с някой мъж, ще бъда с него. Никой не те пита. Дори да те шокира, но съм правила секс и преди и ми е допадало. Ще го правя отново, когато поискам...

Имаше чувството, че е стоварила силен удар с чук в корема му.

— Ти... С кого...

— Това си е моя работа — прекъсна го тя със самодоволно изражение в очите. — И въобще не твоя. Пусни ме да си вървя, защото нямам какво повече да ти кажа.

— Да, но аз имам да ти кажа много неща.

Но не му идваше на ум нито едно, понеже образът на Брена, преплела тяло с безименен мъж, изгаряше съзнанието му.

Отметна глава и впи очи в него:

— Искаш ли да правиш секс с мен или не?

Истината ли да каже, или да излъже? Внезапно изпита чувството, че каквото и да предприеме, ще попадне направо в ада. И все пак прецени лъжата за по-безопасна.

— Не.

— Тогава приключихме с този въпрос.

Унизена, бясна, тя се отдръпна. Дали от гордост, дали от необходимост, но тя пристъпи към действие, без да се замисли.

С подскок се озова в ръцете му, краката ѝ обгърнаха кръста му, а устните ѝ се прилепиха към неговите. Стори ѝ се, че чува Бети да излайва — веднъж, дваж, триж — в бърза последователност; прозвуча ѝ като присмехулен смях. Остана вкопчена в Шон и когато той залитна; после го захапа — не особено нежно — по долната устна. Някой простена — не знаеше и не я интересуваше кой — и тя вложи всичко, което чувстваше, в това пламенно, горещо срещане на устните.

Изненада го. Затова не се освободи от нея. Това, разбира се, беше обяснението. Просто като инстинктивна реакция хвана чудесното ѝ, стегнато задниче в ръце, а после ги плъзна по гърба ѝ и ги зарови в косите ѝ.

А рязкото поемане на въздух бе от шок. Виновен ли е, че ароматът и уханието ѝ го обгърнаха и накараха главата му да се завърти отново?

Трябва да спре. Заради нея трябва да спре сега... Е, след миг. Или след малко.

Студеният вятър ги обгръщаше. Слънцето се скри зад облаците и започна леко да вали. Усети как цялата кръв се оттегля от главата му и я оставя празна, с единственото видение как я отнася обратно вътре, нагоре по стълбите и я мята на леглото, за да получи повече.

В следващия миг усети как тя го блъска и скача на земята. През страстта, която замъгляваше зрението му, все пак видя

подигравателното ѝ изражение.

— Хрумна ми, че е добре да получиш мостра на онова, което отхвърляш.

Докато стоеше, загубил дар слово от възбуда, тя оправи ръкава на ризата си.

— Ще погледна колата ти, когато ми остане малко свободно време. Най-добре заминавай за селото. Закъсняваш за работа.

Той не проговори, докато тя се отдалечаваше; продължаваше да стои под тъжния дъжд и да наблюдава как Брена и жълтото куче изчезват зад хълма.

— Закъсня — посрещна го Ейдан в момента, когато отвори кухненската врата в кръчмата.

— Тогава ме уволни или ми се разкарай от пътя.

Необичайно сърдитият отговор накара Ейдан да вдигне вежди, а Шон започна да вади от хладилника яйца, мляко и месо.

— Трудно ми е да уволня човек, който притежава същата част от кръчмата, каквато и аз.

Шон шумно стовари тенджерата върху печката.

— Тогава откупи моя дял.

Влезе Дарси. Ейдан вдигна ръка, поклати глава и зад гърба на брат си ѝ направи знак да изчезне. Не остана доволна, но се подчини.

— Какво ти става?

— Нищо. Замислил съм се върху някои неща, а и ме чака работа.

— А защо не работиш и не говориш едновременно.

— Нямам какво да казвам. Ще правя пирожки с месо. Какво, по дяволите, искат жените? — настойчиво попита той, извърщайки се от печката, за да погледне навъсено брат си. — Първо едно, после — друго. Никога не знаеш какво ще измислят след това.

— Ами... — Веселие измести загрижеността на Ейдан. Наля си чай и се облегна на плота, докато Шон мърмореше и работеше. — Дори цял ден и цяла нощ да говорим, пак няма да намерим разрешението точно на тази загадка. Доста е щекотлива. Но е приятно да има жена, която ти създава проблеми, вместо въобще да няма жена наоколо, не смяташ ли?

— Не и в момента.

Ейдан успя да сдържи смеха си.

— Е, коя точно те тормози сега?

— Никоя. Всичко това са глупости.

— О, значи няма да кажеш. — Ейдан отпи и отбеляза замислено:

— Май става въпрос за нещо сериозно.

— Лесно ти е на теб да се хилиш и да изглеждаш самодоволен — подметна Шон с горчиво раздражение. — Всичко ти е наред. Имаш си своята Джуд Франсис.

— Не се оплаквам. — Ейдан кимна. — Но невинаги всичко вървеше по мед и масло и ти ми даде добър съвет, когато вече не знаех какво да предприема. Защо не дадеш и на себе си добър съвет по този въпрос, щом не желаеш да го получиш от мен?

— В момента не искам жена в живота си — промърмори Шон. — А тази специално изобщо не става. Просто не става.

Опита се да не мисли нито за дивата страстна целувка, нито за начина, по който стегнатото тяло на Брена прилепна към неговото.

— Не, не става — повтори той и с рязко врътване на китката включи котлона под тенджерата с месото.

— Ти най-добре знаеш какво е подходящо и какво не. Само ще ти обърна внимание, че настъпва момент, когато умът ти говори едно, а останалата част от теб въобще не го слуша. Един мъж става като дете, стане ли въпрос за жена: иска онова, което не бива да получава, и се нагърбва с повече, отколкото е в състояние да се справи. Дори като съзнаваш, че нещо не е добро за теб, желанието ти не секва.

— Няма да съм достатъчно добър за нея. — Сега вече, поспокоен, Шон измъкна купа, за да приготви тестото. — Дори да не бяха намесени други фактори, не съм подходящ за нея. Така че точка по въпроса.

Замеси твърдо тесто от брашно и вода и като покри купата, я пъкна в хладилника. После започна да разтопява маслото.

— Младият Брайън Дъфи ми набра морски копър. Мариновал съм го. Ще подхожда на съомгата, която купи сутринта. Кажи на Джуд да дойде. Ще ѝ приготвя от нея.

— Непременно. Благодаря. Шон...

Замълча, понеже Дарси пак нахлу в кухнята. Изглеждаше огорчена.

— Помоли ме да дойда по-рано, а после ме изхвърли. Ако двамата ще стоите тук и ще си споделяте мъжки тайни, качвам се горе

да си направя ноктите. Има поне още час, докато отворим.

— Позволи ми да ти наля чаша чай, скъпа. Извинявай за жестоката обида.

Ейдан я погали по бузата и със замах издърпа стол.

— С удоволствие ще приема, но искам и бисквити.

Скръсти ръце и след като седна, изгледа брат си предизвикателно.

— И бисквити — съгласи се Ейдан, поставяйки кутията пред нея. — Трябва да поговоря с двама ви. Касае се за кръчмата.

— Но ще се наложи да говориш, докато работя.

Шон извади купата от хладилника и започна на точи тестото.

— Така е, след като закъсна — подметна Ейдан небрежно. — Та, онзи мъж от Ню Йорк — Магий — проявява интерес към идеята да свърже залата, която е замислил да изгради, с кръчмата на Галахър. Смятах да му дам земята под наем дългосрочно, но той настоява направо да я купи. Ако постъпим така, се лишаваме от правата и част от контрола, който бихме имали.

— Колко е готов да плати? — попита Дарси и отхапа от бисквитата.

— Засега сме обсъждали условията най-общо, но според мен е готов да плати колкото поискаме. Ще известя мама и татко по въпроса, но дотолкова, доколкото ние се занимаваме с кръчмата сега, тримата трябва да решим какво да правим.

— Ако плати достатъчно, съгласна съм да я продадем. И без това не я използваме за нищо.

— Но е земя — обади се Шон и хвърли поглед към Дарси, докато пълнеше четириъгълно парче тесто с месо и масло. — Наша земя. Винаги е била наша.

— И ще получим пари. Наши пари.

— Обмислял съм и двата варианта. — Ейдан стисна устни и разклати чая в чашата. — Ако не се съгласим да продаваме, Магий ще намери друг парцел за проекта си. А залата може да се окаже полезна за кръчмата — ако имаме някакъв контрол над нея. Прави ми впечатление на проникателен бизнесмен; предпочитам обаче да преговарям с него очи в очи, а не по телефона. Но сега нямал възможност да дойде, защото осъществявал някакви сделки и не можел да се откъсне, преди да ги приключи.

— Тогава ме изпрати в Ню Йорк. — Дарси запърха с тъмните си мигли. — Ще го очаровам толкова безнадеждно, че ще разтвори широко портфейла си.

— Не допускам чарът ти да окаже някакво въздействие върху тип като него — отбеляза Ейдан. — Ако ме питаш, лирите и пенитата имат по-голямо значение за този човек. По-скоро мисля да навия татко да отскочи до Ню Йорк да се срещне с Магий. Едва ли ще му се опре някакъв си нюйоркски бизнесмен. Но преди това ние тримата трябва да сме наясно какво точно искаме.

— Печалба — обяви Дарси и изяде още една бисквита.

— Това — да. Но в дългосрочен план какво?

— Репутация — обади се Шон и Ейдан го погледна. — През последните две години се стараем и работим по въпроса да превърнем кръчмата на Галахър в център за музика. Да впишат името на заведението в туристическите справочници като място, където се хапва и пийва добре, но и се предлага музика. Вече ти се обаждат състави или агентите им да проверяват дали имаме свободни дати.

— Определено добре се справяме с това — съгласи се Ейдан.

— А този Магий явно е решил да разшири забавленията и музикалните изяви в Ардмор, за да привлече повече туристи и повече клиенти. Така ще допринесе и за нашата репутация. — Шон сгъна тестото на три и залепи краищата, преди отново да го върне в хладилника. — Затова е редно всичко да става както ние — Галахъррови — искаме.

Ейдан се облегна на стола; Шон прехвърли картофите от щайгата в мивката и започна да ги бели.

— Постоянно ме изненадваш, Шон. Точно така — както искат Галахъррови или никак. Това означава традиция, скромност и ирландски колорит. Няма да допуснем нищо лъскаво и претенциозно да се появи в близост до кръчмата.

— Което означава да го убедиш, че е необходимо да работим заедно — добави Шон. — Защото ние познаваме Ардмор и Олд Париш, а той — не.

— И като наше вложение — добави Ейдан, — ще вземем процент от залата. Така си го представях и аз. Точно това исках да кажа на татко, та да го накарам да пообработи Магий в тази посока.

Дарси забарабани с пръсти по масата.

— Значи ще му продадем земята на цена, която ние определим, или ще му я дадем под наем дългосрочно, при условие, че сме съсобственици на сградата, участваме в проектирането ѝ и получаваме част от приходите.

— С две думи казано — да. — Ейдан ѝ намигна. Имаше хладен и остър ум за бизнес, тяхната Дарси. — Така постъпват Галахърови. — Надигна се. — Значи се разбрахме?

— Напълно. — Дарси си взе още една бисквита. — Хайде да видим дали този Магий ще успее да ни направи богати.

Шон пусна обелените картофи във врящата вода.

— Споразумяхме се. А сега вие двамата напуснете кухнята ми.

— С огромно удоволствие.

Дарси изпрати на Шон въздушна целувка и излезе, като вече кроеше планове как ще похарчи парите на американеца.

Понеже бе оставил Ейдан да контролира всичко, Шон не се замисли повече за сделките със земята, строителството на сградата или бъдещите печалби от едното или другото. Пригответи планираните блюда и докато стане време да отворят заведението, кухнята стана топла и уханна.

Изпълняваше поръчките с лекота — всичко си вървеше в обичайния ред, но музиката, която обикновено пълнеше главата му, му убягваше. Работейки, подхващаше мелодия, оставяше ритъмът да се подреди и в следващия миг отново се озоваваше под нежния дъжд, с Брена, обвита около него, и единствената музика, която чуваше, бе тътенът на собствената си кръв. А нямаше никакво желание да слуша точно това.

Тя бе негова приятелка и един мъж не бива да мисли за приятелка по този начин. Нищо че тя започна. Израсна, като се закачаше през цялото време с нея, както правеше и със сестра си. Всеки път, когато я бе целувал — а определено го бе правил — винаги бе братско млясване.

Как, по дяволите, ще се върне към това поведение, след като вече знаеше каква е на вкус? След като знаеше как устните ѝ прилепват към неговите и колко... плам има в това дребно тяло? И как да се отърве от твърдата гореща топка, образувала се в стомаха му?

Тя не бе негов тип; ни най-малко. Харесваше меки жени, с женствени маниери, които обичат да флиртуват и да получават ласки.

И, по дяволите, определено жени, които го оставят той да поеме инициативата. Нали е мъж? Предполага се, че мъжът ухажва романтично жената и я уговаря да влезе в леглото му, а не го тикат в постелята, защото тя имала... Как го нарече? Копнеж. Желание. Потребност.

Проклет да е, ако ще удовлетворява нечия потребност.

Обеща си известно време да избягва Брена О'Тул. И няма да се оглежда наоколо да зърне грозното ѝ кепе или да чуе гласа ѝ всеки път, когато напуска кухнята и отива в салона.

Но независимо от това очите му обхождаха тълпата, а ушите му бяха нащрек. Тази неделя обаче тя не се появи в кръчмата на Галахър.

Свърши си работата — които опитаха ястията му, се прибраха вкъщи заситени и доволни. Оправи кухнята и си тръгна, но усещаше стомаха си празен, макар да бе ял, а чувството за доволство го нямаше никакво.

Опита се отново да се потопи в музиката и прекара близо два часа пред пианото. Ала тоновете излизаха някак кухи, а мелодиите — нестройни.

Прокара отново пръсти по клавишите, но поклати глава, защото акордите не му донесоха никакво удоволствие. И тогава долови раздвижване на въздуха. Едва доловимо раздвижване и тих шум. Вдигна глава, но видя единствено малката си всекидневна и празния портал към антрето.

— Знам, че си там. — Произнесе го нежно. Изчака. Никой обаче не го заговори. — Какво искаш да ми кажеш?

Мълчанието продължи. Той се надигна да хвърли още торф в камината и да послуша шепота на вятъра. Макар да се чувстваше прекалено напрегнат, за да заспи, се качи горе и се приготви да легне.

Почти веднага щом отпусна глава върху възглавницата, потъна в сънища. Видя прекрасна жена, застанала в градината, докато лунната светлина хвърляше сребристи лъчи по русите ѝ коси. Краката на белия крилат кон се мятаха във въздуха, после копитата докоснаха земята. Ездачът му виждаше единствено жената в градината. Когато слезе, сребърната торба, която носеше, заблестя като огнени езици.

Изсипа в краката ѝ перлите — бели и чисти като лунни лъчи. Но тя въобще не забеляза красотата им и се извърна от него. Зад нея

перлите се превърнаха в цветя, които проблясваха като призрци в нощта.

И тогава, заобиколен от тези озарени от луната цветя, Шон се пресегна към жената. Бледорусите коси се бяха превърнали в огненочервени, а нежните очи бяха станали проникателни и зелени като изумруди. Брена притегли той в прегръдките си; Брена притисна към себе си.

В съня, където няма място за логика, усети именно вкуса на Брена.

ГЛАВА 6

— Моля, подай ми извитите клещи, скъпа.

Брена взе инструмента и го занесе на баща си.

Детската стая започваше да се оформя; в съзнанието на Брена тя вече приличаше повече на стая за бебе, отколкото на старата стая на Шон. Сред всичките разхвърляни инструменти, триони и купчини дървесина мнозина не успяваха да видят как ще изглежда готовият обект, но тя истински обожаваше бъркотията по време на работа и ѝ се наслаждаваше не по-малко, отколкото на блестящия ѝ завършек.

Миризмите и шумовете ѝ доставяха удоволствие, както и потта след работата с чука или рязането на дъски. Сега, когато отстъпи, за да погледа как работи баща ѝ, си помисли, че полиците стават чудесни. Обичаше да размерва, да подравнява, да проверява и уточнява, докато получи идеалното превъплъщение на онова, което си представяше.

— Добре е — отбеляза Майк весело.

Остави клещите в ъгъла. Без да си дават сметка, застанаха един до друг в една и съща поза: ръце на хълбоците, леко разкрячени и загледани в направеното.

— И тъй като е построено от О'Тул, ще трае дълго.

— Да, така правим. — Потупа я дружелюбно по рамото. — Е, добра работа свършихме тук тази сутрин. Какво ще кажеш да отскочим до кръчмата за обяд, и следобед да приключим?

— О, не съм гладна. — Избягвайки погледа му, Брена пристъпи да огледа отблизо полиците. — Ти иди, а аз ще остана. Ще си намеря някаква работа тук.

Майк се почеса по врата.

— Не си ходила в кръчмата цяла седмица.

— Така ли?

Много добре знаеше, че не е стъпвала там от миналата събота. Но се съмняваше дали няма да си ѝ нужни поне още ден-два преди окончателно да я напусне чувството на унижение, та да иде да срещне отново Шон.

— Точно така. В понеделник си беше донесла нещо за ядене от вкъщи. Във вторник отложи обяда за по-късно, вчера щеше да довършиш нещо и да дойдеш по-късно, но така и не се появи. — Наклони глава, сещайки се, че говори с жена, а жените действат по странен начин. — Да не би да сте се скарали с Дарси?

— Не. — Изпита облекчение заради предположенията му; поне не й се налага да лъже. — Нали се видяхме вчера, когато се отби тук? Ти беше отскочил да видиш отходния канал в къщата на Клуни. — Положи старание тонът и движенията й да се небрежни. — Нямам търпение да видя тази стая завършена, а и закусих здравата. Иди да хапнеш, татко. Ако огладнея, след малко ще сляза долу и ще нападна хладилника на Джуд.

— Както решиш. — Дъщерите му, Бог да ги благослови, често го озадачаваха. Но за нищо на света не му хрумваше, че нещо може да не е наред с неговата Мери Брена. Намигна й и сложи якето. — Е, защо пък да не изпием по халба бира, след като привечер приключим тук?

— Да. Сигурно ще съм жадна.

Щеше да намери някакво извинение да отпраши право към вкъщи.

Баща й излезе, а тя се залови да довърша полиците. Беше си обещала да не се размеква. Ще си върши всекидневната работа и съвсем скоро ще преодолее всякакви сантиментални чувства към Шон.

Искаше много неща, но не можеше да ги притежава: доброто и щедро сърце на Алис Мей, спокойния характер на Морийн, търпението на майка си. Още няколко проклети сантиметра, помисли си тя, докато придърпваше стълбата, за да стигне до най-горната полица.

И все пак живее без всичките тези неща, нали, и се справя добре? Ще успее да преживее и без Шон Галахър. Може въобще да живее без мъже, ако се стигне дотам.

И един ден ще си построи собствен дом, със собствените си ръце, и ще живее живот, какъвто тя иска. Ще има цяла сюррия племенници и племеннички и ще ги глези, без никой да й се мотае в краката с претенции и оплаквания.

Какво повече да иска човек?

Няма да е самотна. Брена постави следващата дъска — пасна идеално при ръба. През нито един ден от живота си не е мислила, че е

самотна. Е, защо да започва сега? Има работата си, приятелите и семейството си.

По дяволите, адски ѝ липсва този тип!

Почти нямаше ден през двадесет и четири годишния ѝ живот, през който да не го е виждала. В кръчмата, из селцето, в неговия или в нейния дом. Липсваха ѝ разговорите, заяжданията, да го зърва, да го чува. Някак ще трябва да преодолее този копнеж по него, за да са отново приятели.

Тя е виновна, защото прояви слабост. Но ще оправи нещата. Въздъхна и положи буза върху лъснатата повърхност. Бива я да оправя всевъзможни неща.

Щом дочу стъпките в коридора, се отърси от мечтанията си и пусна чука в действие.

— О, Брена! — Застанала на прага, Джуд направо сияеше. — Не е за вярване колко много работа сте свършили само за няколко дни. Чудесно е.

— Ще стане още по-хубаво — увери я. Слезе от стълбата, за да вземе следващата плоскост. — Татко отскочи да хапне, но полиците ще са готови още днес. Според мен се получава чудесно.

— Така вървят нещата и с бебето. Снощи го усетих да мърда.

— О! — Брена я погледна радостно. — Не се съмнявам, че е било прекрасно.

Очите на Джуд се замъглиха.

— Направо не съм в състояние да ти го опиша. Никога не съм подозирала, че ще изпитвам подобни чувства, нито че ще съм така щастлива човек като Ейдан да ме обича.

— О, полага ти се, дори и повече.

— Никога не съм се смятала достатъчно добра или умна, или мъдра. — Положи ръка върху корема си и пристъпи напред, за да огледа полиците отблизо. — Като си мисля за миналото, не разбирам защо е трябвало да се чувствам толкова... неадекватна. Никой не ме е принуждавал да се чувствам по този начин, освен самата аз. Но стъпка по стъпка животът ме доведе тук.

— Това е прекрасен, типично ирландски начин да се гледа на нещата.

— Съдба — уточни Джуд с усмивка. — Знаеш ли, понякога се будя нощем в тъмнината и тишината, Ейдан спи до мен и си мисля:

Ето ме тук. Джуд Франсис Мърей. Джуд Франсис Галахър — поправи се тя с усмивка, при която се появяваха трапчинките ѝ. — Живеея в Ирландия до морето, омъжена жена съм и нося дете в утробата си. А съм и писателка, чиято първа книга всеки момент ще се появи, и пиша нова. И почти не разпознавам жената, която бях в Чикаго. Толкова се радвам, че не съществува вече у мен.

— Тя продължава да е част от теб, иначе нямаше да оценяваш онова, което представляваш сега, и онова, което имаш.

Джуд вдигна вежди.

— Напълно си права. Вероятно би било по-добре ти да беше станала психоложка, а не аз.

— Не, благодаря. С много по-голяма радост ще замахвам с чук, за да го ударя в дърво, а не по нечия глава. — Брена стисна зъби и се наклони да забие поредния пирон. — С някои малки изключения.

О, помисли си Джуд, точно посоката на разговор, която желаше.

— И моят девер ли ще бъде начело в списъка на изключенията?

Въпросът стана причина ръката на Брена да трепне и вместо върху пилона, да стовари чука върху палеца си.

— По дяволите!

— Дай да видя! Лошо ли се удари?

Брена издиша през зъби. Болката се усили, а Джуд се засуети около нея.

— Не. Нищо, нищо. Несръчна идиотка. Аз съм си виновна.

— Ела да слезем в кухнята, да сложим лед върху раната.

— Не е чак толкова страшно — възпротиви се Брена, размахвайки ръка.

— Хайде! — Джуд я хвана и я задърпа към вратата. — Аз съм виновна. Разсеях те. Най-малкото е редно да се погрижа за теб.

— Наистина не е чак толкова сериозно — възрази Брена, но се остави да я отведат надолу по стълбите в кухнята.

— Сядай. Ще извадя лед.

— Е, няма да ми навреди да седна за минутка.

Винаги се бе чувствала удобно в кухнята на семейство Галахър. Малко неща тук се бяха променили, макар Джуд да оставяше и своя отпечатък.

Светлите стени изглеждаха доста свежи, контрастирайки с тъмното дърво на дограмата. Джуд бе поставила саксийки с подправки

по широкия перваз на прозореца, та да ги огрява слънцето. Старият шкаф със стъклената витрина и множеството чекмеджета някога беше бял и приятно износен. Джуд го бе боядисала в бледо резедаво и сега изглеждаше свеж, хубав и някак женствен.

Във витрината стояха наредени красиви сервизи, които представителите на семейство Галахър бяха използвали по празници и при специални случаи. Бяха бели с дребни виолетки по ръбовете на чиниите и чашите.

Малката камина беше от обли камъни, а издяланата Фея — подарък от Брена на Джуд за тридесетия ѝ рожден ден — бдеше над огъня, който лумтеше вътре.

Винаги е приличало на дом, помисли си Брена, при това — хубав и топъл. И сега принадлежеше на Джуд.

— Тази стая ти подхожда — отбеляза Брена, докато Джуд внимателно поставяше торбичка с лед около на ранения палец.

— Да, нали? — съгласи се Джуд със сияйна усмивка. — Ще ми се само да можем да готвя.

— Добре се справяш.

— Това никога няма да стане една от стихииите ми. Бог да благослови Шон. — Отиде да хладилника. Опитваше се да води разговора небрежно. — Снощи изпрати супа по Ейдан. Картофена. След като не отиде с баща си да обядваш в кръчмата, ще я стопля да хапнем двете.

Тъкмо щеше да откаже, но стомахът ѝ закъркори и тя се предаде.

— Благодаря.

— Сама пекох хляба. — Джуд сипа супа в тенджерката и я постави да се сгрее. — Затова не гарантирам за него.

Брена погледна самуна одобрително, когато Джуд го извади от кутията за хляб.

— С мая ли е? Аз го предпочитам. Изглежда чудесен.

— Май започнах да му хващам цаката.

— Защо си даваш труда, след като е достатъчно да помолиш Шон да ти изпрати?

— Харесва ми процеса: забъркването на тестото, месенето, да гледам как втасва. — Джуд постави нарязаните филии в чиния. — И е удобно време, през което да мислиш.

— Мама твърди същото. Що се отнася до мен, предпочитам да се изтегна и така да мисля. Толкова труд хвърляш да стотвиш нещо, и... — Брена взе филия и отхапа — ... изчезва моментално — завърши тя ухилена.

— Да наблюдава как храната изчезва е едно от удоволствията на готвачката. — Джуд отиде до печката, разбърка супата. — Скарали сте се с Шон. И май не е едно от обичайните ви спречквания.

— Не бих го нарекла чак скарване, но все пак не мога да го нарека и обичайно. Ще мине, Джуд. Не се притеснявай.

— Обичам ви. И двамата.

— Знам. Но е нищо, честна дума.

Без да каже нищо повече, Джуд извади купи и лъжици. Доколко, зачуди се тя, човек може да се бърка в работата на свой приятел. Къде е границата? После, въздъхвайки, реши, че такава просто не съществува.

— Изпитваш чувства към него.

Тихият тон изопна нервите на Брена.

— Разбира се, че имам чувства към този мъж. Цял живот сме били заедно. А това е само една от многото причини, поради които така ме влудява, че доста често ми иде да го цапардосам с чука.

Изрече го с усмивка, но лицето на Джуд остана сериозно.

— Изпитваш чувства към него — повтори Джуд. — Те нямат нищо общо с детството и приятелството ви, а са свързани с привличането, което една жена изпитва към мъж.

— Аз... — Брена усети как се изчервява — проклятието на червенокосите. — Не е така... — Устните ѝ обаче направо отказаха да изрекат напиратците в нея лъжи. — По дяволите! — Прокара наранената си ръка през лицето, после спря рязко, разтвори пръсти и се видяха очите ѝ, които изведнъж бяха станали огромни и ужасени. — Милостиви Боже и пресвета Дево, личи ли си?

Преди Джуд да отговори, Брена стана и започна да крачи напред-назад; през цялото време удряше главата си с ръце и не спираше да ругае.

— Ще трябва да се преместя, да напусна близките си. Ще замина за западните графства. Имам роднини, по майчина линия, в Галуей. Не, не. Там не е достатъчно далеч. Трябва направо да напусна страната.

Ще отида в Чикаго и ще отседна при баба ти, докато си стъпя на краката. Ще ме приеме, нали?

Извърна се. Стисна зъби, докато усмихнатата Джуд сипваше супата в купичките, и процеди:

— На тебе цялата тази история може да ти се струва смешна, Джуд Франсис, но за мен е бедствена. Унизена съм пред всички, които ме познават, и то само защото изпитвам копнеж към някакъв си мъж с размекнат мозък и привлекателно лице.

— Не си унижена и съжалявам, че се засмях. Но лицето ти... Ами... — Като сподави следващата усмивка, Джуд постави купичките на масата и потупа Брена по рамото. — Седни и си поеми дълбоко дъх. Не се налага да напускаш страната.

Брена не помръдна; тогава Джуд въздъхна дълбоко.

— Според мен, не си личи. Поне не е очебийно. Но аз съм свикнала да наблюдавам хората, да ги анализирам, а освен това наистина смятам, че когато човек е влюбен, е настроен по-емоционално. Нещо... Не знам, но просто нещо пробягва във въздуха, когато двамата сте в една и съща стая. След време си дадох сметка, че не е обичайната привързаност между приятели и роднини, а нещо по-дълбоко.

Брена махна пренебрежително. Бе се заловила само за едно.

— Значи не си личи, така ли?

— Не, освен ако не се вгледаш страшно внимателно. А сега — седни.

— Добре. — Въздъхна дълбоко, но не изпита истинско облекчение. — Ако Дарси е забелязала, щеше да каже нещо. Нямах да устои на изкушението да ме разпита. Значи, щом само ти и Шон знаете, ще успея да се справя.

— Казаха си му?

— Май да. — Механично Брена погълна лъжица супа. — От дълго време изпитвам копнеж към него, така да се каже. Като се замислих за това наскоро, ми се стори, че ако преспим заедно няколко пъти, ще го изкарам от съзнанието си.

Джуд остави рязко лъжицата и тя издрънча.

— Предложила си му да се любите?

— Точно така, а той се държа, сякаш съм му смачкала топките с чука. Така че това приключи.

Джуд скръсти ръце и се наведе напред.

— Готвя се да си напъхам носа в твоите работи.

Устните на Брена се извиха присмехулно.

— Сякаш не го правиш вече.

— Ни най-малко. Какво точно му каза?

— Съвсем простичко му обясних, че според мен двамата трябва да правим секс. Какво лошо има? — настоя Брена, размахвайки лъжицата. — Според мен един мъж би останал доволен от ясното и прямо поставяне на въпроса.

— Ъхъ... — успя да промърмори Джуд, преди да продължи: — Но, доколкото разбирам, Шон не е останал доволен.

— Ха! Гледал на мен като на сестра. Така ми обясни. И би трябвало да се засрамя. Да се засрамя — повтори тя, разгневявайки се. — После направо ми заяви, че не ме иска по този начин. Затова му се нахвърлих.

— Ти... — Джуд се задави и отново остави лъжицата. Имаше нужда да се успокои. — Нахвърлила си му се?

— Да. Целунах го по начин, който няма скоро да забрави. И не може да се каже, че този мъж ми оказа съпротива, сякаш животът му зависи от това. — Разкъса на две филия хляб и налапа половината. — След като приключих, го оставих застинал на място, напълно шокиран.

— Представям си. А той отвърна ли на целувката ти?

— Разбира се — отвърна тя и небрежно сви рамене. — Мъжете са предвидими в това отношение. Дори една жена да не им е по вкуса, почти винаги са готови да проверят какво всъщност се предлага, не смяташ ли?

— Да, може би... — отвърна Джуд колебливо.

— Сега известно време ще избягвам да го виждам — продължи Брена, — защото не сам в състояние да определя дали съм по-разгневена, или по-засрамена от случилото се.

— През последните няколко дни той изглежда доста разсеян.

— Така ли?

— А и нервите му са поизопнати.

Брена установи как апетитът ѝ се възвръща.

— Много ми е приятно да го чуя. Надявам се това магаре да страда.

— Ако исках един мъж да страда, определено бих желала да го наблюдавам през това време. — Джуд хапна отново от супата. — Но, разбира се, става въпрос за моята реакция.

— Няма да ми навреди да се отбия в кръчмата днес след работа, предполагам. — Брена дари Джуд с бърза и злорада усмивка. — Благодаря.

— Няма защо.

През остатъка от деня, докато си вършеше работата, Брена си свиркаше. Настроението ѝ се подобри, а пръстите ѝ работеха чевръсто. Съмняваше се доколко е благородно от нейна страна да изпитва такава радост от чуждото нещастие. Но нали е човек, в края на краищата.

Влезе в кръчмата много по-весела, отколкото се бе чувствала от дни насам. Все още бе доста рано — в тихото и спокойно заведение бяха заети само няколко маси. Дарси не сновеше напред-назад, а седеше на бара и разговаряше с едрия Джак Бренан.

— Иди и се виж с приятелите си — предложи тя на Майк, когато зърна двама от тях, вече настанили се пред камината с по халба в ръка. — Аз ще отида да се видя с Дарси.

— Добре, кажи ѝ да ми донесе една бира, нали мила?

— Да.

Брена сви наляво и седна на стола до Джак.

— Ха, едно непознато лице. — Ейдан започна механично да пълни халба с бира — знаеше предпочитанията на редовните си клиенти. — Къде изчезна, Мери Брена?

— В собствения ти дом. Погледни детската стая, когато се прибереш, и ми кажи какво мислиш.

— Непременно.

— Оставихме булката ти да въздиша от възторг над полиците, с които току-що приключихме. — Докато говореше, Брена държеше под око кухненската врата. — Как си, Джак?

— Добре съм. А ти, Брена?

— Също. Нали не си тръгнал да се влюбваш в нашата Дарси?

Той се изчерви като узряло цвекло. Джак имаше огромно като месечина лице и широки рамене, но неизменно се изчервяваше, занасяха ли го за жени.

— Не съм си изгубил акъла чак дотам. Тя ще размаже сърцето ми като буболечка.

— Да, но ще умреш щастлив — увери го Дарси.

— Не я слушай, Джак. — Ейдан наливаше поредната халба, докато говореше. — Тя е от най-непостоянните и най-капризните.

— Вярно е — съгласи се Дарси с небрежна пленителна усмивка. — Пазя се за богат мъж, който ще ме постави на пиедестал и ще разсипе скъпоценни камъни в краката ми. Но междувременно — погали зачервеното лице на Джак — мога да се радвам на вниманието на едри и привлекателни ухажори.

— О, иди и занеси халба на баща ми, преди нашия Джак съвсем да загуби способността си да говори. — Брена кръстоса крака и вдигна подадената от Ейдан чаша. — При мен си в безопасност, Джак.

— Ти си не по-малко красива от нея.

— Не говори такива неща високо, за да не те чуе, иначе и двама ни ще одере живи.

Трогната и развеселена, тя го целуна по бузата. В този момент Шон излезе от кухнята.

Беше смешно, прецени тя, и жалко: забеляза как той замръзна на място, вторачи се, а после подскочи, когато вратата се върна и го фрасна по гърба.

Вътрешно доволна, само вдигна вежди и постави свойски ръка върху рамото на Джак.

— Добър вечер, Шон.

— Брена.

Толкова много чувства бушуваха в него, че той не успяваше да ги разграничи. Едно от тях обаче определено беше раздражение, друго — неловкост. И, по дяволите, трето, което нямаше никакво право да се явява, си бе направо похот. Но всичко останало бе пълен хаос.

Отпи от бирата и го погледна над пяната.

— Днес ядох от супата ти при Джуд. Беше много хубава.

— Тази вечер има ciste, госпожа Лари закла няколко прасета тази седмица.

— Звучи добре, а, Джак?

— Да. Значи ли това, че ще останеш да хапнеш, Брена?

— Не. Прибирам се вкъщи, след като си изпия бирата.

— Ако промениш решението си, може да хапнем заедно; обичам ciste, пък и Шон го прави добре.

— Бива го в кухнята, нали? — Изрече го с усмивка, но очите ѝ бяха остри и насмешливи. — Ти готвиш ли, Джак?

— Наденички и яйца понякога. И мога да сваря картофи. — Джак си беше Джак — прие въпроса ѝ съвсем сериозно и сега със свъсени вежди изброяваше кулинарните си умения. — Sprawям се и със сандвич, стига да разполагам с необходимите продукти, но това всъщност не е същинско готвене.

— Ще преживееш. — Потупа го приятелски по рамото. — Такива като мен и теб трябва да оставят готвенето на хора като Шон. Ейдан, налага ли се да работя в кръчмата през уикенда?

— Ще ми е от помощ, ако дойдеш в събота. Поканили сме популярен оркестър, а твоята Мери Кейт ни съобщи, че група туристи са ангажирали хотела за събота. Някои от тях сигурно ще наминат насам.

— Тогава ще дойда в шест. — Изпи си бирата и се плъзна от стола. — Ще дойдеш ли в кръчмата в събота, Джак?

— Ами... да. Харесвам оркестъра.

— Ще се видим тогава. — Хвърли поглед към задната част на помещението и видя баща си, потънал в разговор с приятели. Ще остане поне още час, прецени тя, и му подвикна: — Тръгвам, татко. Ще кажа на мама, че ще се прибереш скоро. Дарси, погрижи се да излезе най-много след час, ако обичаш.

— Ще му покажа вратата. — Дарси отнесе поднос с празни чаши на бара. — Във вторник имам среща с един от Дъблин, който мина от тук. Ще ме води в Уотърфорд сити на вечеря. Защо не си намериш мъж и не дойдеш и ти?

— Бих могла.

— Сетих се нещо още по-хубаво: ще накарам този от Дъблин да доведе свой приятел.

— Добре. — Брена не проявяваше никакъв интерес да вечеря в Уотърфорд с непознати, но изпитваше невероятно задоволство да го обсъжда и планира, докато Шон слуша. — После ще остана да спя при теб, защото вероятно ще се върнем късно.

— Ще дойде да ме вземе точно в шест — извика Дарси след отпавилата се към вратата Брена. — Бъди тук навреме и се направи

красива.

При излизането на Брена Джак въздъхна.

— Ухае на стърготини — промърмори той по-скоро на себе си.
— Много е приятно.

— Какво я душиш? — сопна се Шон, което накара Джак да запремигва насреща му.

— Какво?

— Ей сега ще се върна.

Вдигна подвижната част от плота, прекрачи, пусна го да падне с трясък — Ейдан мислено го наруга — и хукна след Брена.

— Почакай минутка. Мери Брена. Една проклета минута, по дяволите.

Тя спря до пикапа и за пръв път през живота си усети топлината от разливащото се из нея чисто женско задоволство. Прекрасно чувство, прецени тя. Направо прекрасно.

Позволи по лицето ѝ да се изпише съвсем слаб интерес и се извърна.

— Някакъв проблем ли има?

— Да, има проблем. Какво си седнала да флиртуваш с Джак Бренан по този начин?

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре.

— Бих искала да знам теб това какво те засяга.

— Само преди броени дни ми предложи да те любя, а докато се обърна, си приказваш сладко-сладко с Джак и кроиш планове да ходиш на вечеря с някакъв си от Дъблин.

Тя изчака секунда. После — още една.

— И какво?

— Какво ли? — Зачервен и бесен, той я изгледа свирепо. — Ами просто не е редно.

Тя сви безразлично рамене и се обърна да отвори вратата на пикапа.

— Не е редно — повтори той и я сграбчи за рамото, за да я извърне към себе си. — Няма да го приема.

— Каза ми го и преди. Съвсем ясно.

— Нямах предвид това.

— Ако си решил все пак да правиш секс с мен, трябва да ти съобщя, че вече не го желая.

— Не съм решил... — Млъкна и едва не залитна. — Не желаяш ли?

— Точно така. Когато те целунах, не се оказа онова, което предполагам. Излиза, че ти си прав, а аз — не. — Напълно съзнателно го потупа снизходително по бузата. — И с това слагам край на този въпрос.

— Как ли пък не! — Притисна я към пикапа достатъчно бързо и плътно, за да я накара да се развълнува и раздражни. — Ако те искам, ще те имам и това е краят на въпроса. А междувременно искам да се държиш прилично.

Не можеше да говори. Сигурна беше, че ако се опита, ще се задави с думите си. Затова направи единственото, което ѝ хрумна: заби свитите си в юмруци ръце в корема му.

Дъхът му секна, лицето му преbledня. Но не отстъпи. Фактът, че успя, при положение че знаеше колко е силен ударът ѝ, предизвика нова тръпка на вълнение през тялото ѝ.

— Ще поговорим за това, Брена, насаме.

— Чудесно. Имам много за казване.

Доволен, че е постигнал своето, той се отдръпна.

— Намини към къщурката сутринта.

Кипяща от гняв, тя се качи в пикапа и затръшна вратата.

— Бих могла — обяви и включи двигателя, — но няма да го направя. Дойдох при теб веднъж, но ти ме отритна. Няма да дойда повторно.

Той отстъпи назад, за да не минат гумите на пикапа през стъпалата му. Ако тя не дойде при него, помисли си той, докато колата се отдалечаваше, ще намери друг начин да останат насаме, за да... стигнат до някакво споразумение, така да се каже.

Насаме.

ГЛАВА 7

Държеше се сякаш никога не му се е хвърляла в обятията и никога не го е целувала така, че да му замае напълно главата. Като че е халюцинирал и тя никога не е седяла срещу него на кухненската маса и не е предлагала да се хвърлят в леглото.

А беше направила и двете неща. Знаеше го, защото всеки път, когато бе близо до нея, мускулите на стомаха му се стягаха.

На Шон това не му харесваше. Ни най-малко. Нито му се нравеше лекотата и проклетата естественост, с която тя се държеше, докато се потапяха в обичайните си отношения през тази събота вечер. При всяко негово излизане от кухнята по една или друга причина, тя му хвърляше особен поглед — малко насмешлив, донякъде мил.

Чудеше се как така преди му е допадало същото това изражение на лицето ѝ.

В единия край на тезгяха от кестеново дърво бира наливаше Брена, а Ейдан се грижеше за другия. Разговаряше с клиентите, смееше се заедно със стария господин Рейли, който имаше навика да предлага брак на всяко хубаво младо момиче. Щом музикантите подхванеха песен, която обичаше, се присъединяваше към хора.

Правеше всичко, забеляза Шон, което е правила стотици пъти в събота вечер, когато кръчмата е препълнена, а музиката е хубава.

Трябваше да изпитва облекчение, повтаряше си той, защото двамата сякаш възстановиха нормалните си взаимоотношения и се държаха както обикновено.

А той се дразнеше до безумие.

Носеше джинси и широк пуловер. Вероятно е виждал същия този пуловер на гърба ѝ поне сто пъти. Тогава защо точно сега се замисля за стегнатото дребно тяло отдолу? Подвижно, гъвкаво и силно, с малки гърди, твърди като праскови точно преди да узреят.

Разсея се и докато вадеше пържените картофи, изгори пръстите си във врялото олио; наруга се, задето мисли — дори за секунда — за тези гърди.

Такъв е бил планът ѝ, реши той. Измамна вещица. Пося желанието в съзнанието му, раздвижи слабините му — ами в края на краищата той е мъж — и сега самото ѝ присъствие го тормози.

Е, и той може да играе тази игра.

Вместо да изчака Дарси да вземе поръчките, той сам ги изнесе в салона. Само за да покаже на Брена О'Тул, че ни най-малко не го вълнува.

Докато прекосяваше кръчмата, перверзното създание дори не погледна към него. Не, просто за да го дразни, продължи да пълни халбите бира и да разговаря с двойката туристи сякаш са най-добрите ѝ приятели и по навик са наминали в събота вечер.

Събраните ѝ коси бяха вързани на тила с черна панделка. На приглушената светлина гreeха като огън.

Щеше му да прогони мислите за косите ѝ. Предпочиташе пръстите му да са заровени в тях.

— Здравей, Шон. — Мери Кейт застана до него, точно когато сервираше пържените картофи на семейство Клуни. Приблужи се още малко с надежда новият ѝ парфюм да му направи впечатление. — Пълно е.

— Музиката е доста жива, а и като че ли всички гости на хотела са тук тази вечер.

— Чудесно се забавляват. — За да надвика музиката, когато оркестърът подемаше припева на „Малони иска още едно питие“, повиши глас, стараейки се да звучи сексапилно. — Аз обаче предпочитам да слушам как свириш ти.

Усмихна ѝ се и пъкна празния поднос под мишница.

— Мен можеш да ме слушаш безплатно, когато пожелаеш. А тези момчета от Галуей наистина си ги бива. — Хвърли поглед към оркестъра и се възхити как цигуларят борави с инструмента. — Със семейството си ли си тук?

Мери Кейт усети как самочувствието ѝ се спаружва като спукан балон. Защо винаги мисли за нея, като за едно от момичетата О'Тул? Тя вече е пораснала, вече е жена.

— Не, не съм с никого.

Не беше лъжа, опита се да се убеди. Вярно, дойде с родителите си и Алис Мей, но не беше с тях.

— Чудесно свирят — промълви той, забравил за нея; бе потънал в удоволствието от музиката. — Бързо, интелигентно и ярко. Нищо чудно, че са си спечелили такова име. Най-силен е гласът на тенора, но знае как да го използва, та да не заглушава останалите.

Запита се как ли ще изпълнят една от неговите балади и се върна към действителността едва когато Мери Кейт го докосна по ръката.

— И ти можеш да си изградиш име. — Очите ѝ бяха пълни с мечти, когато срещнаха неговите. — И да станеш дори по-известен от тях.

Не отговори и дори не се замисли над подобна възможност; просто я целуна леко по бузата.

— Много мило момиче си, Мери Кейт. Е, най-добре да се връщам в кухнята.

Едва вратата се затвори зад него, когато Брена нахълта.

— Казах ти да стоиш далеч от сестра ми.

— Какво?

Беше смръщена като буреносен облак, очите ѝ святкаха и вещаеха кавга.

— Не дойдох ли тук преди седмица и не ти ли обясних как стоят нещата с моята Мери Кейт?

Точно така бе постъпила, разбира се. И, призна Шон, той не се бе връщал повече на това.

— Просто поговорихме, Брена. Нищо повече. Това е толкова безобидно, колкото и да погъделичкаш едно бебе.

— Тя не е бебе, а и ти я целуна.

— О, милостиви Боже на кръста, бих целунал и майка си по същия начин.

— Германските туристи са гладни — обяви Дарси, влизайки с куп празни чинии. — Искат три порции яхния и две — риба. Човек да си помисли, че не са яли откакто са напуснали родината си.

Остави чиниите и претегли тежестта на джоба на престилката си.

— Но, Бог да ги благослови, наистина дават щедри бакшиши и само един от тях ме тупна по задника.

Залови се да мие чиниите, а Брена си пое дълбоко въздух.

— Дарси, имаш ли нещо против да свършиш тази работа по-късно? Трябва да поговоря с Шон насаме.

Дарси я погледна и вдигна вежди. Сега вече забеляза напрежението, плискащо се на вълни между двамата. Доколкото ѝ бе известно те не бяха щастливи, освен ако не се препираха и заяждаха един с друг. Но сега изглеждаше... по-различно.

— Станало ли е нещо?

— Тази О'Тул си въобразява, че съм хвърлил око на Мери Кейт и ме предупреждава да внимавам.

Отвори хладилника, за да извади рибата. Но не и преди да види как Брена трепна.

— Нищо подобно. — Изрече го без обичайната си разпаленост и свадливост. Шон я погледна. — Но тя ти е хвърлила око.

— О, определено си пада по него — съгласи се Дарси.

— Той обаче никога не би забелязал.

— Само поговорих с нея. — Почувства се неловко с два чифта женски очи, вторачени в него едновременно със съжаление и отвращение. Затова се извърна и включи печката, за да сгорещи олиото. — Следващия път направо ще я отстраня от пътя си и ще продължа напред. Това задоволява ли ви?

Дарси въздъхна.

— Какъв дървеняк си, Шон.

Стисна ръката на Брена окуражително и излезе.

— Извинявам се, че нахълтах и ти се развиках. — Брена рядко се извиняваше и това само придаде по-голяма тежест на думите ѝ. — Всичко е толкова ново за Мери Кейт в момента: университетът е зад гърба ѝ, сега започва да се ориентира в службата. Вижда Морийн така доволна като младоженка и нашата Пати, развълнувана за собствената си сватба напролет, и... — Усети се безпомощна и разпери ръце. Никак не я биваше с думите, особено когато най-много ѝ трябваша. — Мисли се за пораснала и готова за всичко в живота. А сърцето ѝ още е като на момиче, при това — романтично. И е много крехко, Шон. Можеш да го нараниш.

— Няма.

— Не би го направил нарочно, знам. — Усмихна се, но този път усмивката не стигна до очите ѝ. — Не си такъв човек.

— Предпочитам да си ми сърдита, отколкото да си тъжна. Не обичам да те гледам, когато си нещастна. Брена...

Посегна да я докосне по косата, но тя поклати глава и отстъпи.

— Недей. Ще вземеш да кажеш нещо мило и любезно, а нямам сили да го понеса. И двамата ни чака работа.

— Никога досега не съм мислил за теб по такъв начин — промълви той нежно и тихо, когато тя тръгна да излиза.

Тя почувства как сърцето ѝ потрепери и пое въздух, за да го успокои.

— Чудесен момент подбра да повдигнеш въпроса. Но от друга страна никога не си имал усет за времето, освен в музиката си.

— Често мисля за теб — повтори той.

Тръгна към нея и остана доволен да види объркване в очите ѝ.

— Какво ще правиш?

Чувстваше се не на себе си, а мъжете никога не я смуцаваха. И определено — не Шон. Ще се справи с него, разбира се. Винаги се справяше, така ще бъде и в бъдеще. Но не успя да накара краката си да помръднат.

Не е ли интересно, помисли си той, приближавайки я. Изглеждаше нервна и по страните ѝ плъзна руменина.

— Преди никога не ми е хрумвало да направя това. — Вдигна ръката си с дълги пръсти, за да обвие тила ѝ и да я притегли към себе си, като през цялото време наблюдаваше очите ѝ. — А сега само за това мисля.

Докосна устните ѝ със своите. Едно възбуждащо, нашепващо, унищожително докосване на устни.

Трябваше да се досети, че би целувал така, ако реши: бавно, нежно, възбуждащо, така че всякакви мисли да изчезнат от главата на една жена. Ръката на тила ѝ леко я стисна, после я пусна, после пак я стисна и накара пулса ѝ да затанцува. По тялото ѝ се разля топлина, изпълни гърлото ѝ, гърдите, корема и размекна коленете ѝ, от което тя усети как започва бавно да се люлее заедно с Шон в прелъстителния ритъм на собствения си учестен пулс, което той постигна само с докосването на устните си.

Тя потрепери. Той се наслади на прелестното чувство — за пръв път да усети Брена О'Тул да потреперва до него. И искаше да го изпита отново веднага.

Но отстъпи, когато тя положи ръка на рамото му, за да го спре.

— Дойде ми изневиделица, когато ме целуна миналата седмица — прошепна ѝ той, докато очите ѝ постепенно се избистряха. — Сега

май с теб стана така.

Стегни се, момиче, заповяда си тя. Не така ще се справиш с този мъж.

— Е, тогава значи сме квит.

Очите му се присвиха замислено.

— Да не би да е някакво състезание, Брена?

Почувствала се малко по-спокойна от доловеното леко раздражение в тона му, отколкото когато ѝ говореше нежно и прелъстително, тя кимна.

— Винаги съм го смятала за такова. Но в щастливите води на сексуалните въпроси и двамата можем да спечелим. Чакат ме клиенти.

Все още усещаше устните ѝ върху своите, когато тя излезе от кухнята.

— И двамата можем да спечелим — промърмори той, — но не мисля, че ще играя по твоите правила, мила Брена.

Доволен от себе си, се върна при печката, за да ощастливи германските туристи.

В неделя слънцето реши да грее. Небето бе ясно и синьо. Сивите облаци далеч на изток му подсказаха, че развихрилата се над Англия буря вероятно ще пристигне преди края на деня и по тези места. Но за момента денят бе хубав и свеж, подходящ за разходка по хълмовете.

Мина му през ума, че ако се отбие в къщата на семейство О'Тул, сигурно ще го поканят на чай и бисквити. И ще му бъде приятно да види как ще реагира Брена на присъствието му след случилото се помежду им снощи.

Смяташе, че разбира какво ѝ е в главата. Тя е жена, която обича нещата да стават както тя желае. Стъпка по стъпка, но бързо. Поради някаква причина му бе хвърлила око и тази идея започваше да му се нрави. И то доста, ако трябва да е откровен докрай.

Но той има свой начин на действие. Една стъпка невинаги следва друга по права линия, а и определено предпочиташе по-бавно темпо. Когато маршируваш напред, обикновено пропускаш дребните неща наоколо.

А той обича дребните неща: острия крясък на сврака, слънчев лъч върху стрък трева, вида на скалите, открояващи се върху фона на постоянно развълнуваното море.

Обичаше да се разхожда часове наред и често, отнасяйки се, го правеше. Добре си даваше сметка, че според убеждението на повечето хора не постига нищо през периодите, когато мечтае, и затова се усмихваха снизходително. Не така смяташе Шон. Тогава той вършеше всичко: мислеше, претегляше, виждаше.

И понеже виждаше, не забеляза Мери Кейт, докато тя не му подвикна и не се затича към него.

— Чудесен ден за разходка — отбеляза той. Като мярка за безопасност, напъха ръце в джобовете.

— Позатопли се. — Тя приглади коси, да не би да са се разпилели, докато тичаше към него. — Точно си мислех да намина покрай къщурката да те видя.

— Къщурката ми ли?

Неделната официална рокля, забеляза той, бе заменена с очевидно нов пуловер; беше си сложила обици, парфюм и червило. Всички примамки, използвани от жените.

Внезапно проумя колко е права Брена за ситуацията. И се ужаси.

— Смятах да се възползвам от предложението ти снощи.

— Снощи?

— Да слушам музиката ти по всяко време. Обожавам да слушам как свириш някоя от мелодиите си.

— Ами... Точно бях тръгнал към вашата къща да поговоря с Брена по един въпрос.

— Няма я вкъщи. — Мери Кейт реши да му даде известен тласък и затова го хвана под ръка. — Трябвало да се оправи нещо при Морийн и хукна заедно с мама и Пати.

— Е, тогава ще поговоря с баща ти...

— И него го няма. Заведе Алис Мей долу на плажа — искала да събира миди. Но си добре дошъл.

С пълно съзнание за дръзкото си поведение, тя плъзгаше ръката си нагоре-надолу по неговата, докато вървяха. Допирът до мускулите — ръка на мъж, а не на момче — ускори пулса ѝ.

— С удоволствие ще ти направя чай и нещо за хапване.

— Много мило от твоя страна.

Имаше чувството, че ще умре на място. Стигнаха върха на хълма. Пред тях се показва къщата на семейство О'Тул. Макар от комина да се виеше тънка струя дим, като цяло изглеждаше празна.

Пикапът на Брена не беше паркиран на улицата. Кучето не се виждаше никъде. Очевидно дори Бети го бе напуснала в този важен момент.

Оставаше му единствено да се измъкне бързо, като страхливец.

— Боже, къде ми е акълът? — Спря на място и се удари с ръка по главата. — Трябваше да помогна на Ейдан... в къщата. Съвсем забравих. — Бързо освободи ръката си от нейната и я потупа нежно, както се прави с кученце. — Постоянно забравям разни неща, затова сигурно няма да се изненада от закъснението ми.

— Ами, ако и без това си закъснял...

Наведе се съвсем близо напред към лицето му. Дори разсеян страхливец като него разпозна поканата на красноречивия жест.

— Ще ме чака. — Този път я погали по главата, както се гали дете. От нацупения ѝ вид разбра, че го е приела точно така. — В най-скоро време ще мина да прием чай. Поздрави семейството си от мен.

Направи цели двадесет крачки, преди да въздъхне облекчено. Какво бе станало изведнъж с момичетата О'Тул, зачуди се той. Вместо да се поразходи, евентуално да изпие чаша чай в гостоприемна кухня или да поседи в къщурката си, където да се занимава с музика, сега сметна за въпрос на чест необходимостта да отиде в селцето и да направи нещо за Ейдан.

— Какво правиш тук? — попита го Ейдан.

— Дълга и сложна история. — Влизайки, Шон се огледа предпазливо. — Джуд вкъщи ли е?

— Гор е с Дарси. Сестра ни е леко затруднена какво да облече, за да подлуди окончателно онзи от Дъблин, с когото ще излиза.

— Е, това ще им отнеме известно време. Слава Богу. Наситих се на жени за момента — обясни той, когато Ейдан вдигна вежди. — Ах, какво хубаво куче си ти. — Наведе се и почеса Фин по главата. — Расте, и то с всеки изминал ден.

— Така е, а и е с много добър нрав, нали, момчето ми?

Фин извърна пълни с обожание очи към Ейдан и размаха ентусиазирано опашка.

— Ако порасне още малко, с този замах ще събаря лампите от масата. Имаш ли една излишна бира?

— Две. По една за всеки. Жените — продължи Ейдан, докато се отправяха към кухнята, — понеже сме на тази тема, винаги ще ти създават един или друг проблем. Това е заради красивото ти лице.

Развеселен, Шон седна до масата, а Ейдан извади две бири и ги отвори. Разсеяно положи ръка на главата на Фин, когато кучето се настани до него.

— Ти самият се радваше на успех сред дамите, доколкото си спомням. А не си и наполовина толкова привлекателен като мен.

— Но съм доста по-умен. — Ухилен, Ейдан подаде бирата на брат си. — Пазех се за най-добрата.

— Няма спор по въпроса. — След като чукна шишето на Ейдан със своето, Шон отпи голяма, жадна глътка. — Не за жени дойдох да говорим, а да избягам за известно време от присъствието им.

— Ако предпочиташ да обсъждаме делови въпроси, имам и такива. — Извади пакет чипс и преди да седне, го постави помежду им. — Сутринта ми се обади татко. Той и мама ни изпращат целувки. Щели и на теб да звъннат.

— Излязох да се поразходя. Сигурно сме се разминали.

— Е, най-важната новина е, че следващата седмица татко отива в Ню Йорк за среща с Магий. — Кучето го гледаше с пълен с надежда поглед и понеже Джуд не беше наоколо, за да изрази неодобрението си, подхвърли на Фин парче чипс. — Искан да прецени що за човек е, преди да продължим със сделката.

— Никой не преценява хората толкова бързо и точно, колкото татко.

— Да. А междуременно Магий ще изпрати свой човек тук, за да огледа нещата на място. Казва се Финкъл и ще отседне в хотела на скалите. Татко и аз се разбрахме да не обсъждаме финансови въпроси с Финкъл, докато не научим повече неща за Магий.

— Ти и татко най-добре знаете как да постъпвате в подобни случаи. Но...

— Но какво?

— Все пак важно е да знаем какво ще получим от сделката. Не говоря само за пари, но и за това как проектът на Магий ще подпомогне кръчмата.

— Точно така.

— Значи номерът е — продължи Шон след поредната глътка бира — да извлечем информация, без в замяна да предоставяме такава.

— Татко ще работи по въпроса в Ню Йорк.

— Кое то не ни пречи ние да работим тук. — Също толкова лесна плячка като Ейдан и Шон подхвърли на Фин парченце чипс. — В нашето щастливо малко семейство, Ейдан, имаме талантлив бизнесмен. — Шон наклони чашата към брат си. — Става въпрос за теб.

— Така е.

— А — продължи Шон и посочи с пръст тавана, — горе имаме две прекрасни жени. Едната нежна и чаровна; чрез стеснителността си прикрива пред по-малко наблюдателните много остър ум. Другата е флиртаджийка и красавица, която умее да върти мъжете на малкото си пръстче, преди да се усетят какво им се е случило.

Ейдан кимна бавно и го насърчи:

— Продължавай.

— Налице съм и аз, братът, лишен дори от една мозъчна клетка, заета с бизнес. Онзи, приветливият, който не обръща никакво внимание на финансовите въпроси.

— Да, наистина си доста приветлив, Шон, но бих казал, че разбираш от бизнес не по-зле от мен.

— Не е точно така, но имам достатъчно акъл да се справям. И достатъчно, за да знам, че Финкъл ще се съсредоточи върху теб. — Направи разсеян жест с бутилката си към Ейдан, за да дообмисли думите си. — А докато той прави това, останалите можем да го заобиколим и да го нападнем всеки по свой начин, така да се каже. Според мен, когато приключим, ще знаем всичко, което ни е необходимо. И тогава ще сключиш сделката, Ейдан. И стане ли въпрос за ирландско гостоприемство и музика, за кръчмата на Галахър ще приказват като за най-привлекателното заведение в цялата страна.

Ейдан се облегна назад. Очите му бяха тъмни и сериозни.

— За това ли мечтаеш, Шон?

— Ти мечтаеш за това.

— Не това те питам. — Преди Шон да вдигне шишето, Ейдан го сграбчи за китката и я стисна достатъчно силно, за да накара главата на Шон да се наклони въпросително. — За това ли мечтаеш?

— Заведението е наше, на Галахър — отвърна Шон простичко.
— Редно е да е най-доброто.

След миг Ейдан го пусна и нетърпеливо се надигна.

— Никога не съм си представял, че ще се задържиш тук.

— Къде да отида? И защо?

— Винаги съм смятал, че един ден ще решиш какво искаш да постигнеш с музиката си и ще отидеш да го сториш.

— Получавам от музиката си онова, което желая. — Понеже вече никой не му подмяташе парченца чипс, Фин се настани в краката на Шон под масата. — Доставя ми удоволствие.

— Защо никога не си направил опит да я продадеш? Защо никога не отиде в Дъблин, Лондон или Ню Йорк, за да свириш по места, където да бъде чута?

— Не съм готов да я продавам. — Беше извинение, но разполагаше единствено с него. Останалото, което добави обаче, беше истина. — И нямам никакво желание да ходя в Дъблин, Лондон или Ню Йорк, Ейдан, или където и да било, за да пея за вечерята си. Тук ми е мястото. Тук е сърцето ми.

Настанен удобно, разсеяно галеше хълбока на Фин с крак.

— Нямам стръвта на пътешественик като теб или Дарси, или мама и татко. Когато се събудя сутрин, искам да видя нещо познато и да чуя обичайните звуци. Приятно ми е — продължи той, докато Ейдан го изучаваше, — да знам имената на хората около мен и да се чувствам у дома, независимо къде съм.

— Ти си най-добрият от всички ни — обяви Ейдан тихо и накара Шон да се разсмее от изненада и смущение.

— Това вече е велико признание.

— Такъв си. Носиш в сърцето си земята, морето и въздуха тук и се отнасяш към тях с уважение и любов. Аз не можах да го направя, преди да обиколя и да видя всичко, което исках. Когато тръгвах, Шон, трябва да ти призная, не мислех да се връщам. Не и винаги.

— Но постъпи точно така.

— Защото започнах да проумявам онова, което ти винаги си знаел: тук е нашето място в света. По право, ако се вслушаме в сърцата си, а не в реда, по който сме се раждали, ти би трябвало да оглавиш кръчмата.

— И ще я унищожа само за една година. Благодаря, но не.

— Няма да го направиш. Невинаги съм ти признавал достойнствата, които притежаваш.

Шон завъртя биреното шише в ръка и го заоглежда внимателно. Намигна на кучето в краката си.

— Колко такива шишета изпи този мъж, преди да се появи, Фин, момчето ми?

— Не съм пил. Искам да разбереш какво чувствам и мисля, преди нещата около нас да се променят. А те определено ще се променят, ако направим тази сделка.

— Те ще се променят, но ние ще определяме в каква посока да поемат.

— Ще погълне по-голяма част от времето ти.

Замисли се над тези думи на брат си и с какво наистина запълва времето си.

— Имам време в изобилие.

— Както и това на Дарси. Няма да остане доволна.

— Не. — Шон въздъхна. — Но пък ще се радва на украшенията и дрънкулките, които ще има възможност да си купи с печалбата. И ще остане в заведението, Ейдан. — Шон срещна погледа на брат си. — Трябва да ѝ го признаеш.

— Поне докато не си намери онзи богат съпруг, за когото все приказва.

— Дори да го направи, ако реши да погостува на онези от нас, които сме останали селяни, пак можеш да я помолиш да препаше престилка и да вземе поднос.

— Та да го стовари върху главата ми. — Но Ейдан кимна с разбиране. — Прав си. Винаги би помогнала, ако има нужда. Знам го.

— Не поемай единствено ти цялата тежест — сделката, притесненията и уточняването на подробностите — посъветва го Шон. — Все пак сме трима... По-точно: четирима, сега като имаме нашата Джуд Франсис. Кръчмата е семейно заведение и принадлежи на Галахърови. Ще се справим добре със сделката, Ейдан. Имам хубаво предчувствие.

— Добре направи, че намина. Сега някои неща в главата ми се избистриха.

— Тогава значи съм заслужил още една бира, преди... — Шон замлъкна, защото дочу леки женски гласове. — Милостива Дево, ето

ги. Изчезвам. Ще използвам задната врата.

— Следващия път ще те напия и ще изкопча какво толкова са те подплашили жените.

— Ако съвсем скоро не измисля какво да предприема, доброволно ще го споделя с теб.

След тези думи Шон се измъкна през задната врата.

ГЛАВА 8

Мелодията, която се въртеше в главата на Шон, неимоверно подобри настроението му. Докато парата от тенджерите и тиганите се надигаше, а олиото се нагорещи, той я остави да се лее нота по нота. После промени ключа, за да стане по-драматично. Думите не му бяха още съвсем ясни, но щяха да дойдат. Приличаше на лятна песен, пълна със светлина. Мислеше за нея и я слушаше как звучи в главата му — така зимната сивота изчезна.

Бирата и разговорът в кухнята с Ейдан предишния ден го успокоиха. А Шон най-много обичаше да се чувства спокоен.

В момента не разбираше защо събитията го изнервят. Малката Мери Кейт просто преживяваше фаза, типична за всички млади момичета. Щеше да отмине толкова бързо, колкото и се появи. Самият той премина през различни фази, нали? Спомни си как на осемнадесет копнееше и въздишаше по хубавата Колийн Бренан. За щастие никога не събра кураж да предприеме нещо повече. По онова време хубавата Колийн бе двадесет и две годишна и сгодена за Тим Рейли.

След няколко седмици му мина и започна да въздиша по друго красиво лице. Такъв бе ходът на нещата в края на краищата. С времето, разбира се, вече не само въздишаше, но откри и приятното усещане гола жена да лежи под него. И му се стори като истинско чудо.

Въпреки това внимаваше кого и как докосва, така че когато историята приключеше, всеки да продължи по пътя си, доволен от придобития опит. Не беше мъж, който възприема акта на любенето нехайно. А това, предположи той, е една от причините да не е участвал в такова истинско чудо... от няколко месеца насам.

И най-вероятно затова, допусна той, Брена О'Тул бе предизвикала този прилив на хормони.

Не бе сигурен, поне засега, дали възнамерява да направи нещо. Не. Брена бе същинска загадка и май е най-добре да я остави неразрешена. Малко време, прецени той, няколко внимателни стъпки, и двамата ще са на старата, позната територия.

Съзнанието му ще си възвърне обичайното спокойствие, а животът му ще продължи както досега.

Единствено трябва да забрави колко... възбуждащо му действат устните ѝ.

Разбърка яденето в една от тенджерите и провери как върви печенето на зелето с картофи. Прибави още малко риган към супата — номер, научен от практиката. Тази вечер щеше да сервира Джуд, но той не се съмняваше, че ще се справи.

Междувременно предстоеше да изпържи риба за двама от гостите. Постава парчетата в олиото и вдигна глава, защото задната врата се отвори.

Раменете му мигом се напрегнаха, очите се присвиха и в стомаха му се появи топка.

— Чудесно ухае — отбеляза Брена непряно, вдъхвайки ароматите. — Едва ли ще си хапнем така вкусно в Уотърфорд сити.

Беше се гримирала, а на ушите ѝ висяха лъскави обици. И, за Бога — рокля, която не оставяше много за въображението на мъжете относно формите ѝ, пък и откриваше доста от стройните ѝ, мускулести крака.

— Какво си се издокарала такава?

— Ще вечерям с Дарси и двама от Дъблин.

Многократно би предпочела да придърпа стол към масата и да хапне от ястията на Шон, но бе дала дума и това изчерпваше въпроса.

— Готвиш се да излезеш с мъж, когото досега не си виждала през живота си, така ли?

— Дарси го е виждала. Най-добре да се кача горе и да я махна от огледалото или ще се мотае още поне час и никога няма да получи вечерята си.

— Я почакай една минута.

Сам по себе си тонът му бе достатъчен, за да я спре. Прозвуча доста остро и съвсем нехарактерно за Шон. Но преди още да успее да се извърне, той я държеше за рамото, което я накара да попита:

— Какво ти става?

— А, и парфюм — отбеляза той с отвращение, доловил аромата, който я обгръщаше. — Трябваше да се досетя. Направо се прибирай вкъщи. Няма да те пусна да ходиш никъде така облечена.

Щеше да си изпусне нервите и да го захапе за врата, но не съумя да преодолее смайването си.

— Да ме пуснеш ли? Какво искаш да кажеш?

— Точно така — нямаше да те пусна. И много добре разбираш какво искам да кажа. Изненадан съм, че майка ти е разрешила да излезеш от вкъщи облечена по този начин.

— На двадесет и четири години съм, ако случайно си забравил. Още преди няколко години майка ми престана да се занимава с избора на дрехите ми. И определено не е твоя работа как съм облечена.

— Но в случая, ще се намеся. Иди си вкъщи и махни тази боя от лицето си.

— Нищо подобно няма да направя.

Всъщност, използва червилото и сенките само защото знаеше, че Дарси ще я наплеска с два пъти повече, ако се появи без грим. Но нямаше причина да го споменава, особено след като чувстваше, че гневът ѝ всеки момент ще надмогне смайването.

— Добре тогава. Аз ще го направя вместо теб. Тук и сега.

Стисна я под мишница, без да обръща внимание нито на яростните ругатни, нито на юмука, стоварен в слепоочието му, и я повлече към мивката. През пелената черен гняв, разбушувал се в него, си представяше как ще натика главата ѝ под крана и ще пусне с пълна сила студената вода.

Точно посягаше към кранчето и Джуд се втурна в кухнята.

— Шон!

Изненадата в укорителния ѝ тон все пак го спря.

— Какво, за Бога, правиш? Веднага пусни Брена!

— Правя необходимото. Виж как се е издокарала, Джуд, и то за да излезе с непознат мъж. Не е редно.

Между ругатните Брена успя да извърне глава. Опита се да го захапе, но налапа само част от ризата му. Заплаши да стори нещо особено пъклено и зло на мъжествеността му, което накара Шон още повече да затегне хватката си.

Аха, помисли си Джуд и положи огромни усилия да сподави усмивката си.

— Остави я — обади се тя тихо. — Би трябвало да се засрамиш.

— Аз?! В тази рокля все едно е гола, а аз трябвало да се засрамя.

— Брена изглежда чудесно. — Понеже не виждаше друг изход, Джуд се приближи към него, старателно избягвайки обсега на риташите Бренини крака, и хвана Шон за ухото. — Пусни я.

— Ох... По дяволите! — Последната жена, дърпала по този начин ухото му, беше собствената му майка. Тогава също се чувстваше безпомощен да се защити? — Просто искам да се погрижа за нея. Добре, добре, остави ме — помоли той, защото Джуд безмилостно изви ухото му.

Пусна Брена да стъпи на пода и въздъхна дълбоко като обиден и огорчен човек.

— Не разбираш ситуацията — подхвана той, но залитна, когато Брена стовари върху главата му тиган.

— Негодник. Не съм ти вързано на синджир куче и не го забравяй, ако обичаш.

Хвана се за ръба на мивката и се загледа как три Брени поемат по задното стълбище.

— Тя ме удари!

— Заслужи си го. — Джуд го хвана нежно за ръката. — Май е редно да поседнеш. Имаш късмет, че не докопа кования тиган, иначе щеше да се проснеш на пода.

— Не искам да излиза с някакъв проклет тип от Дъблин. — Замаян, позволи на Джуд да му помогне да седне на стол. — Не искам да се разхожда облечена по този начин.

— Защо?

— Защото не искам!

Търпеливо и с повече съчувствие, отколкото му даде да разбере, Джуд прокара нежно пръсти през косата му.

— Човек не получава винаги онова, което иска. Няма рана, но ще ти излезе цицина. И то — голяма. — Вдигна лицето му към своето и трогната от упоритото и нещастно изражение в очите му, леко го целуна. — Не съм подозирала, че имаш такава твърда глава. Ако не желаяш Брена да излиза с друг, защо не си я поканил да излезе с теб?

Той се раздвижи неспокойно на стола.

— Нещата не са такива.

Хвана брадичката му с два пръста.

— Нима?

Остави го да осмисли чутото и отиде да изключи котлона на печката под рибата, вече напълно изгоряла.

— Не искам да са такива — промърмори той.

Устните ѝ се извиха в усмивка. Застанала все така с гръб към него, Джуд извади нови порции риба.

— Ще се наложи да повторя: невинаги получаваме онова, което искаме.

— Аз го получавам. — Изправи се и изчака за миг стаята да престане да се върти пред очите му. — Предпазлив съм по отношение на желанията си.

— Някога и аз бях такава. Едва след като поисках повече, се озовах тук.

— Е, аз съм вече там, където искам да бъда, така че мога да си позволя да съм предпазлив.

Все още с рибата в ръка, тя го изгледа безизразно.

— Наистина си твърдоглав.

— Това също ми харесва. Не, не, остави. Аз ще се оправя. — Бутна настрана тигана и извади друг, за да сторещи ново олио. — Помоли Ейдан да даде на двамата гости по още една халба за моя сметка и да се извини, че поръчката им се бави. Ще го направиш ли, мила?

— Добре. — Понечи да излезе, но се обърна. Още ѝ се струваше толкова ново да бъде част от това семейство. — Шон, може и да ти харесва мястото, където се намиращ, и то наистина да е подходящо за теб, но в един момент се налага да провериш, за да си сигурен. Да предприемеш крачка напред или назад. Не постъпваш честно спрямо Брена или себе си, като тъпчеш на място.

— Като психолог ли ми говориш? — Хвърли поглед през рамо и видя как трепва и свежда поглед. — Не исках да прозвучи грубо, Джуд. А и ти си права. Просто не съм решил в коя посока да поема. — Замисли се, докато панираше рибата. — Всъщност тя се опита да ме пришпори. Не обичам да ме пришпорват. Така ме принуждава да забия пети и да не помръдна.

— Разбирам... Както разбирам и хора от типа на Брена — непрекъснато искат да придвижват нещата. В една или друга посока.

— Да. — Свъси вежди и докосна предпазливо с пръсти цицината на главата си. — В една или друга посока.

— Ако можеш да приемеш още един съвет — намери си работа в килера, когато чуеш Брена да слиза по стълбите.

— Много мъдра жена си.

— Добре върви, нали? — Дарси пудреше носа си в дамската тоалетна на ресторанта; плъзна поглед към лицето на Брена в огледалото.

— Храната доста я бива.

— Това — определено, но имах предвид цялото прекарване. Толкова е приятно от време на време да излизаш с по-изтънчени мъже. Матю е живял в Париж цяла година — не спираше да бърби Дарси за своя кавалер. — Говори езика без акцент. Надявам се скоро да му внуша идеята да ме заведе там за един уикенд.

Брена се засмя.

— Напълно си в състояние да го накараш да си помисли, че идеята е негова.

— Естествено. Мъжете го предпочитат. Даниел е направо запленил от теб.

— Приятен е. — Знаейки, че ще минат векове, преди Дарси да приключи с освежаването, та да се върнат на масата, Брена извади червилото си. Е, червилото на Мери Кейт всъщност, задигнато от сестра ѝ, ако трябваше да е откровена докрай.

— Изглежда страхотно и е дяволски богат. Защо не ги оставим двамата да ни заведат в Париж?

— Нямам време да ходя във Франция, нито нагласата да платя за пътуването по начин, по който един мъж би очаквал.

— Напротив — разполагаме с много време. — Дарси оправи косите си. — А една умна жена не плаща — под каквато и да е форма — освен ако не желае. Не съм си наумила да спя с Матю.

— Стори ми се, че го харесваш.

— Да, така е. Но не ме привлича по този начин. Това обаче, може да се промени — завърши тя весело.

Брена сви устни и се начерви. После попита:

— Някога имала ли си желание да спиш с мъж, който не е искал да спи с теб.

— Не познавам мъж, който да не е готов да смъкне ципа си и при най-малката провокация. Така са устроени; човек не може да ги вини.

— Но все има такива, които при определени обстоятелства просто не намират дадена жена за привлекателна по този начин.

— Всяко правило, предполагам, си има изключенията. Но не се притеснявай. — Потупа Брена окуражително по рамото. — Даниел те намира за много привлекателна. Сигурна съм, че с удоволствие ще легне с теб, ако искаш.

Брена въздъхна и пусна червилото обратно в чантата.

— Е, радвам се да го чуя.

Прекара чудесно. Най-прекрасното прекарване в живота ѝ. Цивилизована храна, цивилизовано място и цивилизовани хора.

Беше и отегчена до смърт, но не искаше да го признае.

Точно по тази причина даде телефонния си номер на Даниел и си обеща пак да излезе с него, ако я покани. Беше възпитан и забавен, напоси си тя, докато шофираше от кръчмата към къщи, където я оставиха след срещата. Той прояви престорен интерес към работата ѝ и дори направи усилието да открие нещо общо помежду им. Оказаха се старите американски филми от черната серия.

Имал богата колекция от тях на видеокасети и подметна небрежно, че ако Брена отскочи до Дъблин, ще си организират малък филмов фестивал.

Можеше да се окаже нещо, което да ѝ хареса. Както ѝ хареса целувката за лека нощ например. Той не се държа прекалено фамилиарно, нито плъзна ръце по непозволени места на такъв ранен етап от запознанството им.

Много симпатичен тип.

И дяволите да вземат Шон Галахър, че развали апетита ѝ за други мъже.

Намали, а после напълно спря, когато стигна къщурката му. Лека мъгла обви пикапа.

О, определено е вътре, тази змия. Ето, лампата във всекидневната свети. Най-вероятно свири музиката си. Ако имаше отворен прозорец, щеше да се понесе в нощта и тя щеше да я чуе.

Щеше ѝ се да има тази възможност.

И понеже съзнаваше колко я размекват подобни мисли, свъси вежди още по-свирепо. Доста силно се изкушаваше да паркира пикапа

отпред, да нахълта през вратата и да му съобщи какво мисли, както и да го зашлеви.

Но така ще излезе, че придава прекалено голямо значение на поведението му. По-добре да го отбягва. Негодник такъв.

Що за мъж е той! В състояние е да я целуне сякаш щастливо би прекарал цяла вечност с устни, прилепени към нейните, а в следващия миг да се държи като разгневен баща.

Да си измие лицето! Как ли пък не!

Подсмръкна и се извърна да хване волана, но някакво раздвижване край прозореца на горния етаж я спря. За миг се почувства ужасена и унижена — помисли, че Шон е там и наблюдава как се е вторачила в къщурката му.

Но така и не успя да се изчерви от срам, защото видя, че фигурата е на жена с блестящи руси коси, огрени от сребрилата лунна светлина.

Брена въздъхна, спусна прозореца, скръсти ръце и отпусна брадичката си върху тях.

Колко ли нощи, зачуди се тя, клетата лейди Гуен е стояла до този прозорец сама, с разбито сърце? И то заради мъж.

— Защо въобще се занимаваме с тях, Гуен? Защо им позволяваме да завладяват мислите ни по този начин? Освен всичко друго, те са толкова проклето дразнещи.

„Сърцето му е в неговата музика.“ Брена чу думите сякаш ги нашепваха право в ухото ѝ. „И в теб също. Заслушай се.“

Стисна силно очи — нещо заплашително се опитваше да запълни главата ѝ.

— Не, не. Приключих с него. Няма да мисля повече, нито ще си губя времето с Шон. И без това получи достатъчно и от двете.

Доста рязко включи на скорост и подкара към дома си.

Знаеше, че работи сама, защото беше проверил. Майк О’Тул беше отишъл в хотела на скалите, а Джуд бе излязла.

Докато се качваше по стълбите, чуваше ударите на чука ѝ. Което означаваше, даде си сметка той, че тази жена е въоръжена. Налагаше да поеме риска.

През по-голямата част от нощта обмисля ситуацията. Вече започваше да се превръща в навик и му костваше доста от съня.

Стигна до заключението, че Джуд е права. Време е да направи крачка в една или друга посока. Очакваше предстоящият разговор да определи накъде.

Ударите от чука, установи той, идваха от дрешника в детската стая. Импулсивно — нещо, което рядко му се случваше — затвори вратата на стаята, заключи я и пъкна ключа в джоба. Така поне няма да му се изплъзне, преди да ѝ каже каквото си е наумил.

Стегна се в очакване на избухването, което безспорно щеше да предизвика, и се отправи към дрешника.

— Джуд? Много бързо се върна. Погледни тези полица. Одобряваш ли ги?

Хвърли поглед през рамо от третото стъпало на стълбата и видя Шон, застанал на прага.

Той изчака, но вместо да го засипе с порой от думи, тя просто го погледна невиждащо и отново се залови с работата си.

Лош знак.

— Искам да говоря с теб — подхвана Шон.

— Работя. Нямам време за бърбене.

— Нужно ми е да поговоря с теб. — Пристъпи напред и сложи длан върху бедрото ѝ. Изискваше се голяма смелост да не отскочи назад, когато тя го изгледа от високо и здраво стисна чука. — Ще оставиш ли това нещо?

— Не.

Вярно, притежаваше смелост, но имаше и акъл. С рязко движение издърпа чука от ръката ѝ.

— Цицината на главата ми е с размерите на топка за голф. Не желая да получа втора. Просто искам да разменя няколко думи с теб, Брена.

— Нямам какво да ти кажа, Шон, и понеже ценя дългогодишното ни приятелство, ще те помоля да ме оставиш на мира.

Бедствено положение наистина, помисли си, и почувства как обземащата го паника стяга гърлото му.

— Искам да ти се извиня.

Тя му обърна гръб и извади метъра.

Тази жена го предизвикваше да се проявява в най-лошата си светлина. Хвана я през бедрата и я свали от стълбата. Тя се извърна

светкавично и макар да го очакваше, не направи опит да избегне удара. Не и след като видя замъглените ѝ от сълзи очи.

— Съжалявам. — Паниката бе на път да го завладее изцяло. Едва продума през свитото си гърло. — Не плачи. Няма да го понеса.

— Не плача. — По-скоро бе готова сълзите да изгорят очите ѝ, вместо да пролее и една в негово присъствие. — Помолих те да ме оставиш на мира. И понеже отказваш, аз ще го направя.

Отиде до вратата, хвана дръжката и смаяно зяпна.

— Заклучил си вратата! — Извърна се към него. — Да не си се побъркал?

— Познавам те... Сетих се, че няма да ме изслушаш. А сега не ти остава нищо друго.

Видя я как плъзва поглед към сандъчето с инструменти и си представи, че мисли за прекрасните оръжия вътре. Колкото и да бе искрен в извинението си, не възнамеряваше да позволи да го надупчат като решето, затова застана между Брена и изкушението.

— Твърдиш, че държиш на приятелството ни. И аз държа. Страшно много. Както и на теб, Брена.

— Затова ли снощи се отнесе с мен сякаш съм лека жена?

Гласът ѝ изневери, което го разтревожи, и затова той продължи по-меко.

— Да, предполагам. Но не ми се е случвало да те виждам такава.

Тя разпери ръце от раздражение.

— Каква!

— Прекрасна. — Видя как очите ѝ се разшириха от изненада и се възползва, за да пристъпи по-близо. — Изглеждаше така издокарана и женствена.

— Нали съм жена, за Бога!

— Знам, но невинаги си даваш труда да го подчертаеш.

— Защо да го правя? — Темата бе болезнена за нея и не обичаше да я обсъжда. — Не ми ли е позволено да бъда и жена, само защото знам как да забия пирон или да оправя тръба? Като облека рокля и се начервя, в лека жена ли се превръщам?

— Не. Глупак съм, задето допуснах да помислиш, че това имам предвид. Държах се непохватно, глупаво и злобно. И се извинявам за това.

Тя мълчеше. Той напъха ръце в джобовете, но бързо ги извади. Най-добре да приключи наведнъж.

— Истината е, че когато влезе така облечена, готова да излезеш с друг мъж, се ядосах. Просто ревнувах. Не го разбрах в момента, а по-късно, когато главата ми се избистри. Не исках да го призная дори пред себе си. Никога преди не съм ревнувал. Не твърдя, че ми допадна.

Тя се успокои достатъчно, за да се вслуша в думите му. И да ги прецени.

— И на мен не ми допадна особено.

— Казвах си, че си го направила — облякла си онази рокля, разпуснала си косата си и си начервила устните си, за да станат лъскави и примамливи — за да ми се харесаш.

Тя си даде сметка, че той май е прав. И кимна.

— Сигурно щях да го направя, ако се бях сетила. Но просто не ми хрумват такива лукави ходове.

— Не. Ти си пряма жена. Знам. — Млъкна и наклони глава. При всяка негова стъпка напред тя отстъпваше. — Защо, Брена, когато тръгна към теб, ти правиш крачка назад? Нали ти започна всичко?

— Да, така е. Но имах време да премисля. Стой настрана, ако обичаш — настоя тя, доловила мъжкарското весело пламъче в очите. Подобно изражение не успокоява нервите на една жена. — От дълги години сме приятели и не желая да загубя приятелството ни. Ако бяхме направили нещо, когато за пръв път споменах секс, ако се беше ухилил и казал: „Да, Брена, каква прекрасна идея. Хайде да си легнем“, щеше да е безспорно по-добре. Щяхме да се позабавляваме, да не се обвързваме и да се разделим като приятели, каквито винаги сме били. Но сега нещата доста се усложниха.

Той разреши проблема да я задържи на едно място като просто се пресегна и залепи длан върху стената, точно до главата ѝ. Преди тя да успее да помръдне, опря и другата си ръка и я улови като в капан.

— Ти имаш навика да действаш импулсивно, а аз — да премислям нещата. Ти се движиш бързо, а аз — бавно.

Кръвта ѝ закипя. Но и гордостта ѝ се обади, сигурно защото ръцете му я държаха прикована.

— Господи, Шон, един ледник се движи с по-голяма скорост от теб.

— Но независимо от това, стигам там, накъдето съм тръгнал, нали? Мисля си, Брена, че като имаме предвид импулсивността и премислянето, скоростта и предпазливостта, все пак можем да се срещнем някъде по средата.

— Всичко е много... объркано.

— Сърцето ти бие учестено — отбеляза той, като се наведе напред. — Почти го чувам. — Без да откъсва очи от нейните, положи ръка между гърдите ѝ. Когато разпери пръсти, тя се вторачи в него напрегнато, дишането ѝ се затрудни. — А сега го усещам. Отдавна исках да те докосна.

Колената ѝ се подкосяваха.

— Никога нямаше да ти хрумне, ако не го бях споменала.

— Определено нямам нищо против, че идеята се оказа твоя. — Сведе глава, за да я ухапе леко по долната устна. — А и ми е трудно да мисля за каквото и да било друго. Когато се качих тук горе — изви глава, така че устните му се плъзнаха по брадичката ѝ, — мислех да се извиня, да оправя, доколкото мога, нещата помежду ни. След това бях сигурен — доста сигурен, — че ще отстъпя и ще ги оставя такива. Но се оказа, че искам да те докосвам. — Леко погали зърното на гърдата ѝ, което бе набъбнало. — Искам да усетя вкуса ти.

И най-накрая — най-сетне — покри устните ѝ със своите.

Тя постави ръце върху бедрата му и остави пръстите си да се впият, докато езикът ѝ танцуваше с неговия и горещината от устните му преливаше в нея. Искаше всичко да е по-бързо, по-горещо, по-настойчиво. Струваше ѝ се, че ще умре от тази нежна и бавно разливаща се по тялото ѝ топлина.

— Почакай. — Нещо се отприщваше в нея. Нещо важно, което определено трябваше да стои на мястото си. — Почакай. Да не мислиш, че ми е нужна цялата тази прелюдия.

Извърна глава и така зъбите му намериха ухото ѝ. Господи, този мъж има направо вълшебна уста.

— Не ми е нужно... — Дишането ѝ бе тежко и учестено; виеше ѝ се свят. — Не ми е нужно съблазняване.

— Но на мен ми е нужно.

Наклони глава, за да я гризне по шията.

— Ако си решил... Струва ми се, че все пак си решил да правим секс и затова предлагам да вземем по един свободен час и да отскочим

до къщурката ти.

Смехът му прозвуча приглушено, защото устата му бе впита в кожата ѝ. Кожа, мека като нагрятата от слънцето коприна.

— Някъде по средата, Брена. Желая те. — Усети я как потрепери, когато устните му отново докоснаха нейните. — Но възнамерявам да влудя малко и двама ни, преди да те съблека гола и да те любя.

— Защо?

— Защото тогава удоволствието е по-голямо. Харесва ли ти, когато правя така? — Сепнато си пое въздух, когато нежно плъзна пръсти под ризата ѝ и погали извивката на гърдите ѝ. — Виждам, че ти харесва. Очите ти се замъглиха.

— Вече съм полусляпа. По дяволите къщурката! Ще довършим това още тук и сега.

Но когато обгърна врата му с ръце, той се засмя и я завъртя в кръг.

— Нищо подобно. Няма да лиша нито себе си, нито теб от удоволствието да подходим бавно.

— Не ми прилича на среща по средата на пътя, а по-скоро да стане както ти си наумил.

— Може, но после ще си ми благодарна.

— Типично по мъжки — отбеляза тя, когато той я остави да стъпи на пода. — Винаги смятате, че знаете как е най-добре и какво точно трябва да бъде направено.

Усмихна ѝ се широко.

— Брена, мила, ако не бях мъж, сега нямаше да водим този разговор.

Тя въздъхна и нахлузи кепето по-плътено на главата си.

— Е, в това отношение си прав.

— Каза, че ти се иска да положиш ръце върху мен. Е, ще ти позволя, но когато аз реша и по мой си начин. Така е честно.

Тя го погледна и кимна.

— Дразнещо е, но е честно.

— И каквото и да направим сега или после, винаги ще останем приятели. Колкото и силно да те желая, няма да те докосна, ако не ми се закълнеш тук, че винаги ще си останем приятели.

Как да няма слабост към него, когато е толкова мил и се сеца за такива неща? И е напълно искрен.

— Приятели сега, по време и след това. — Протегна му ръка. — Обещавам ти.

— И аз на теб — пое ръката ѝ и я задържа.

А за да види реакцията ѝ, я поднесе към устните си.

Тя неволно зяпна, а после го възнагради със звучен смях.

— Мери Брена, смятам, че те очакват някои изненади.

— Може и така да е. — Дръпна ръката си, за да я освободи, и я постави зад гърба си, където продължи да потреперва. — Но и аз разполагам с някои номера.

— Разчитам на това. — Измъкна ключа от джоба и се извърна към вратата. — Защо не наминеш довечера. Ще ти приготвя вечеря и ще ти покажа няколко... изненади в килера.

— В килера ли? — Преди да избухне в смях, в главата ѝ се загнезди една мисъл: — Колко жени, бих искала да попитам, си изненадвал в килера?

— Mauverneen. — Намигна ѝ, преди да излезе. — Не съм мъж, който ги брои.

ГЛАВА 9

— Човекът на Магий — Финкъл — е тук — просъска Дарси, влизайки задъхано в кухнята.

Шон вдигна глава от сандвичите, които правеше.

— Така ли?

— Да. — По навик погледна лицето и косата си в малкото огледало, окачено до вратата. — Ейдан му наля халба светла бира и бъбри с него на бара. Финкъл е олицетворение на самата деловитост.

Познавайки способностите на сестра си, Шон я подкани с жест:

— Опиши ми го със стотина думи.

С присвити очи Дарси потупа устните си с пръст.

— Към средата на петдесетте, оплешивяващ. Чувствителен е на тази тема — постоянно прокарва гребен по оредялата си косица. Добре оформено коремче — знак, че обича да похапва. Женен е, но не му пречи да се заглежда по жените. Свикнал е да получава нареждания и да ги предава надолу по йерархията за изпълнение. Пестелив — Мери Кейт ми каза, че доста се е пазарил за цената на стаята, макар разноските да са за сметка на компанията. Подчертано градски тип, малко си пада денди. Мога да си оскубя веждите, като се оглеждам в лъскавите му обувки.

— Добре се справи. — Очите на Шон блеснаха закачливо. — Няма да ти е трудно да го очароваш, нали?

С една от най-самодоволните си усмивки Дарси огледа маникюра си.

— Все едно да ловя риба в развъдник.

— Нямам предвид да го вкарваш в изкушение, Дарси, а просто да му позамаеш главата.

— О, не говори така. Казах, че е женен, а аз не развалям бракове.

— Извинявай, но се подведох от погледа ти. Направо си страшилище за мъжката половина от човечеството.

Тя извади червило от джоба си и докато го нанасяше, наблюдаваше Шон в огледалото.

— Мъжката половина от човечеството обожава страшилища като мен.

— Не споря, виждал съм прекалено много от поразените. Ще ти помогна да сервираш сандвичите, та да дам възможност Финкъл да зърне и безобидния брат.

Дарси се залови да подрежда подноса.

— Нетърпелив е, бих казала, да огледа нещата, да види земята, да уговори сделката.

— Сега е в Ирландия — отбеляза Шон. — Представителите на семейство Галахър не обичат да ги пришпорват. — Пригответи останалите поръчки и извади няколко купички с чипс, за да ги остави на тезгяха на бара. — Не мечтаех — обяви той зад гърба на Дарси малко по-високо от необходимото, докато влизаха в салона. — Бях се замислил.

Поемайки репликата, Дарси въздъхна и отбеляза:

— Няма да можеш да изпълняваш поръчките навреме, ако главата ти е в облаците. Опитай се понякога да стъпваш като нас по земята.

Нарочно понамръщен, Шон нареждаше купичките по бара.

— Шон, ела да се запознаеш с господин Финкъл от Ню Йорк.

Като се обърна към Ейдан, лицето му се проясни. Наведе се през тезгяха, за да се усмихне дружелюбно на мъжа с оредяваща коса и черни очи, в които се четеше леко раздразнение.

— Приятно ми е да се запознаем, господин Финкъл. Имаме братовчеди и приятели в Ню Йорк. Бил забързан и делови град, през всяка минута от деня се случвало нещо. Ейдан, ти си ходил в Ню Йорк. Като такъв град ли го помниш?

Понеже се наложи да преглътне, за да не се засмее, Ейдан само кимна. Шон бе удебелил гласа си, та да прозвучи малко като на селски глупак.

— Нашият Ейдан обича да пътува. А и други от семейството. Но не и аз. Аз съм за тук, където са корените ми.

— Аха — изсумтя Финкъл, очевидно готов да не обръща повече внимание на Шон, бързаше да се върне към по-важните неща.

— На почивка ли сте в Ардмор, господин Финкъл? Много подходящо място за отдих. Имате късмет. Сега е тихо и спокойно — продължи Шон. — В края на май туристите ще започнат да пълнят

плажовете — тук те са много хубави, — а после пристигат в кръчмата и едва смогвам да приготвя поръчките. Но човек може да си почине малко поне през зимата.

— Тук съм по работа. — Финкъл говореше отсечено, с леко натъртване на съгласните, характерно за кореняците нийоркчани. — За компанията „Магий“.

При недоумяващия празен поглед на Шон, Ейдан поклати глава.

— Шон, нали ти казах за вероятността да сключим сделка с господин Магий. За залата, която иска да построи.

— Ами... Така и не го приех сериозно. — Шон се почеса по главата. — Киносалон в Ардмор ли?

— Не киносалон — обади се Финкъл с видимо нетърпение. — Зала за развлечения на живо.

— Според мен идеята е чудесна — обяви Дарси. Застанала до бара, тя се усмихваше одобрително на Финкъл. — Направо страхотна. Непременно да дойдете довечера в кръчмата, господин Финкъл, за да видите с какви местни таланти разполагаме. Можем да ги предложим и за залата.

— Ами какво стана с онзи от Лондон? — Шон погледна озадачено първо Дарси, после Ейдан. — Мъжът от ресторантьорския бизнес.

— Ще говорим за това по-късно. — Ейдан леко побутна Шон. — Сега не е важно.

Раменете на Финкъл се изопнаха, а веждите се свъсиха.

— И с друг инвеститор ли преговаряте, господин Галахър?

— Не е сериозно. Въобще не. Елате да ви покажа земята, за която става въпрос. Искате да я видите, нали? Да знаете за какво всъщност ще говорим. Шон, поemi бара, момчето ми. — Ейдан бързо вдигна подвижната част и се измъкна. — Ще се поразходим с господин Финкъл наоколо.

— Непременно да дойдете пак — подвижна Дарси и с радост забеляза как Финкъл леко се изчерви, хвърляйки й поглед през рамо. — С огромно удоволствие ще ви попея.

Изчака да се отдалечат на безопасно разстояние.

— Мъжът от Лондон — повтори тя и се изхили. — Добре го измисли.

— Хрумна ми. И се обзалагам на лира към едно пени, че щом докопа телефон, ще звънне на Магий в Ню Йорк, за да му съобщи за преговорите ни и с друг кандидат.

— Това, Шон, може да ни се върне тъпкано — да накара Магий се насочи другаде.

— Или да заздравя позицията ни. — Пресегна се и шеговито я дръпна за косата. Изненада се какво удоволствие му достави надиграването. — Животът е хазарт, нали?

Видя как Брена и баща ѝ влизат за обяд.

— И това е половината удоволствие от живота. Добър ден, господин О'Тул — поздравя той Майк. — Мери Брена. Какво да ви предложи?

— Жаден съм, Шон — обяви Майк и намигна на Дарси.

— Ще ти помогна. — Понеже знаеше предпочитанията на клиентите си, Шон отиде да налее халба „Гинес“.

— А за теб, Брена?

— Повече ме интересува супата — кимна тя към дъската с дневното меню. — Но не бързам.

— Никак — потвърди Майк и седна. — Тази сутрин приключихме работата в къщата на брат ти. До довечера Брена ще почисти. Пак се захващаме с обновлението на стаите в хотела. Ще ми липсва отскачането до тук, както и гозбите ти, Шон. Не че в хотела не предлагат хубава храна, но далеч не е като твоята.

— Днес ще искаш ли супа и сандвич, господин О'Тул? — Дарси отиде зад бара да налее чай — предполагаше, че Брена ще поиска. — След като човек работи така усилено като теб, има нужда да се подкрепи.

— Добре, Дарси, скъпа. Един ден ще бъдеш идеална съпруга за някой щастливец — ще знаеш как да се грижиш за него.

С бърз и лукав поглед Дарси подаде чая на Брена.

— Аз търся някой, който да се грижи за мен, и то — щедро. Като заговорихме за това; Даниел обади ли ти се, Брена?

— Даниел ли? — Зърна вдигнатите вежди на Шон и се постара да не се засмее. — О, да.

— Чудесно. Матю позна, че ще го направи. Става въпрос, за един привлекателен и заможен млад мъж, господин О'Тул. Хвърлил е око на дъщеря ти.

— И защo да не я хареса? Доста е хубава.

— Стига, татко.

— Ами така си е. Какво лошо има да го кажа? — Потупа я по рамото, но така както един баща би се отнесъл по-скоро към сина си. — Щастлив съм с дъщеря като Брена: хем е хубава, хем е работна. Е, малко е избухлива, но това само прави нещата по-интересни. На един мъж не му трябва скучна жена, нали Шон?

Шон продължи да пълни халбата.

— Зависи от мъжа.

— Е, поне не за умния. Иначе само след година ще се отегчи до смърт. Не че бързам да видя моята Брена омъжена. Пиленцата ми и без това прекалено бързо напускат гнездото напоследък. Морийн вече се омъжи, а Пати ще бъде булка след няколко месеца. — Въздъхна. — Не знам какво ще правя, когато ѝ дойде времето и на моята Брена.

— Няма да останеш без мен, независимо дали ми е дошло времето или не. Нали сме партньори? Отивам да си сипя супа — сега сте в намален състав.

Използва извинението, за да се измъкне. Не искаше да е център на внимание и да се обсъждат подобни смуцаващи теми. Мина зад бара и се шмугна в кухнята, но не даде вид колко бърза. Хлопна вратата зад гърба си, забели очи и въздъхна дълбоко.

Баща ѝ ставаше страшно сантиментален напоследък и ако през по-голямата част от времето това ѝ се струваше трогателно, в момента случаят не беше такъв. Извади купички и се постара да не трепне, когато чу вратата отново да се отваря. Нямаше нужда да се обръща, знаеше, че е Шон.

— Мога да се справя. Заети сте.

— И Дарси работи зад бара не по-зле от мен... Или който и да е друг. Освен това баща ти иска сандвич, а ти си по-добра с чука и пироните, отколкото в кухнята.

Защото искаше, а и знаеше, че ще я смути, пристъпи зад нея, обхвана бедрата ѝ и се наведе да я целуне по тила.

Топлината се разли из цялото ѝ тяло.

— Какво правиш? Нямаш ли работа?

— Ти ми създаваш достатъчно.

Извърна я към себе си и плъзна ръце по тялото ѝ.

— Имам време само колкото да хапна набързо. Трябва да се върна да довърша някои неща.

— Съвсем скоро ще те нахраня. — Пъхна ръце под мишниците ѝ и я постави да седне на плота. — Но първо ме нахрани ти. Гладен съм за теб.

Тя понечи да възрази, макар и не много чистосърдечно, ала в следващия миг устните му бяха върху нейните.

— Някой може да влезе — успя да промърмори тя, но пръстите ѝ вече бяха заровени в косите му.

— И какво от това? Сега се съсредоточи върху друго.

Обгърна лицето ѝ и сведе глава.

Беше обещал да я подлуди — трябваше да признае, че държи на думата си. От дни я държеше на ръба на сексуалната възбуда. Това я дразнеше и същевременно ѝ действаше прекрасно. Никога не предприемаше нещо повече от целувка — дълга и бавна, дълбока или бърза, настойчива и гореща. Галеше я с ръце и пръсти. Спокойният му поглед учестяваше пулса ѝ, без да е проронил и думичка.

Глад за нея, каза той. Сигурно отговаряше на истината, защото я опитваше, вкусваше и поглъщаше на бавни, малки хапки. В един момент тя започна да трепери и издаде пълен със задоволство стон.

— Шон... — От този мъж главата ѝ се замайваше, а стомахът ѝ се присвиваше. — Няма да издържа още дълго така.

— Аз ще издържа. — Постоянно я сънуваше. — Мога да карам така години.

— Именно от това се опасявам.

Той се засмя и се отдръпна — остана доволен от желанието, блеснало в очите ѝ.

— Какво каза на този Даниел?

— Кой Даниел?

Главата ѝ мигом се избистри от лукавото му подхилване. Ругаейки, Брена го бутна и скочи от плота.

— Дяволите да те вземат, Шон. Значи за това е било всичко: да ме размекнеш, да замъглиш съзнанието ми, та да се чувстваше посилен.

— Беше само допълнително предимство. — Извади продукти за сандвича. — Но святата истина, Брена, е, че ме интересува дали отново ще излезеш с този тип от Дъблин.

— Би трябвало да го направя, за да ти го върна. — Напъха ръце в джобовете си. — Дарси би постъпила така.

— Но ти не си Дарси, нали, мила?

— Не, пък и нямам таланта и енергията да бруля мъжете като круши. Казах на онзи от Дъблин, че излизам с друг.

Шон и хвърли кос поглед и срещна нейния.

— Благодаря ти за това.

— Но много бих искала да знам кога най-сетне ще спя с някого.

Той сложи щедро горчица, защото знаеше, че Майк О'Тул я харесва, и вдигна вежди.

— Познавам те от толкова години, а никога не съм подозирал колко си запалена по секса.

— Не бих била, ако го правех редовно.

— А откъде знаеш, след като никога не си правила секс с мен?

Идеше ѝ да започне да си скубе косите, но вместо това само се изсмя.

— Господи, Шон, в състояние си да накараш една жена да се пропие.

— Иди отгатък и нека Дарси ти налее една халба за моя сметка — предложи той. В следващия миг чу гласове при задната врата и застана нащрек. — Не, почакай. Действай тук.

— Какво да правя?

— Разбъркай супата и... просто действай.

Задната врата се отвори и Ейдан отстъпи, за да даде път на Финкъл да влезе.

— Кухнята е територия на Шон, както виждате. През годините добавяхме едно-друго за осъвременяване. О, здравей, Брена. Това е наша приятелка и от време на време помощничка, Брена О'Тул. Брена, това е господин Финкъл от Ню Йорк.

— Приятно ми е да се запознаем.

Без да има представа какво става, Брена се усмихна любезно и разбърка супата.

— Господин Финкъл е тук, за да обсъдим строителството на ресторант към кръчмата — подхвана Шон.

— Зала — поправи го Ейдан с такъв рязък тон, че Брена едва не изпусна черпака от изненада. — Зала, Шон. Пак се обърка.

— А, да — зала. Нали знаеш, не ме бива да задържа и за пет минути делови въпрос в главата си.

— Но правиш прекрасна супа. — Брена го дари с насърчаващ поглед; така би погледнала и бавноразвиващо се дванадесетгодишно дете. Надяваше се, че това се иска от нея. — Ще я опитате ли, господин Финкъл, или вече сте яли?

— Не, не съм. — От приятните ухания в кухнята устата му се напълни със слюнка. — Много е ароматна.

— А на вкус е още по-добра, гарантирам ви. Каква зала сте замислили?

— Малка изискана сцена за концерти и представления на живо. Моят работодател предпочита нещо традиционно.

— Хората обичат да хапнат и да изпият чаша-две преди или след театър, нали? — попита Шон и украси сандвича с магданоз и репичка.

— По правило — да.

Финкъл огледа помещението, лъскавите тенджери и тигани, чистите плотове, спретнатото работно пространство. Печката беше огромна и изглеждаше по-стара от Зевс, но имаше вид на добре работеща.

Може да се окаже благодатна идея, помисли си той, и ще го отбележи в доклада си.

— Е, няма по-добро място от кръчмата на Галахър, където да се отбият — увери го Брена. Тук, в кухнята, ли искате да седнете, сър, или на маса в салона?

— В салона, ако обичате — отвърна той на Брена.

Така по-добре щеше да наблюдава как върви работата.

— Ей сега ще ви настаня — предложи охотно Ейдан и направи жест към вратата. — Просто кажете на нашата Дарси какво бихте искали за обяд. За сметка на заведението е, разбира се.

Ейдан хвърли победоносен поглед през рамо, докато отвеждаше Финкъл навън.

— За каква зала става дума? И защо се държиш сякаш сутринта си загубил половината си мозъчни клетки?

— Всичко ще ти обясня. Иди занеси обяда на баща си, а после се върни да си изядеш супата тук. Ще ти разкажа цялата история.

Когато той свърши, Брена се облегна назад и започна да хапе долната си уста — знак, че обмисля нещо важно.

— Познавам този Магий.

— Така ли?

— Е, не лично, но знам за него. Всъщност за тях. Баща и син са, но сега повечето неща върти синът.

— Семейен бизнес, значи — отбеляза Шон. — Е, това е нещо, което уважавам.

— И то добре разработен. Той строи невероятно красиви неща, този Магий. Предимно зали, театри и разни такива. В Америка е голяма работа. А и в Англия, струва ми се. Брайън Кагни, племенник на мамина братовчедка, постъпи на работа в негова строителна фирма в Ню Йорк. Писа ми преди една-две години; твърди, че ако отида там, начаса ще получа работа, защото Магий не се колебае да наема талантиливи хора.

— Смяташ да заминеш за Ню Йорк?

Подобна възможност направо го шокира. Наложил си да не спира заниманията си в момента, за да запази тона си спокоен и небрежен.

— Не — отвърна Брена разсеяно; вече мислеше за друго. — Работя с татко, и то тук. Но Брайън все ме навива. Според него Магий се отнасял добре с наетите от него хора — плащал им високи надници и самият той хващал чук, когато е в настроение. Но не търпял глупаци; оплескаш ли нещо — заминаваш. Ще пиша на Брайън да го питам какво знае по въпроса или какво може да разбере.

В следващия миг очите й блеснаха и се впиха в Шон.

— Свой строителен екип ли ще докара за залата, или ще наеме местни хора?

— Нямам представа.

— Е, редно е да наеме местни хора. Така трябва да е. Щом искаш да строиш в Ирландия, ще наемеш ирландци. Щом ще строиш в Ардмор, ще наемеш хора от селото и от Олд Париш. За татко и мен ще бъде добре.

— Къде отиваш? — попита Шон, когато тя рязко стана.

— Да говоря с господин Финкъл.

— Почакай. За Бога, Брена. Не оставяш и муха да кацне на носа ти. Сега не е моментът.

— Защо да не е?

— Остави Ейдан първо да сключи сделката. — Хвана я за ръката. — Още е в деликатен стадий. След като уговорим нашите искания, можеш да се включиш с въпроса кой да извърши строителството.

Неприятно ѝ бе да чака; неприятно ѝ бе, че в думите на Шон имаше логика.

— Тогава искам да знам в кой миг ще подпишете сделката.

— Обещавам ти го.

— Дай да ти покажа как трябва да изглежда. — Измъкна молив от джоба и щеше да започне да чертае направо на стената, ако той не бе сграбчил ръката ѝ и не бе натикал бележник под носа ѝ. — Това е северната ви стена. Отваряте я с голям портал. — Чертаеше бързо линии и ъгли. — А тук правите нещо като топла връзка между кръчмата и залата. Трябва да е възможно най-сходно с кръчмата: същото дърво, същата подова настилка, за да се получи хармония. По-добре ще бъде, ако топлатата връзка се разширява в края и прелива направо във фоайето, да се превърне в част от кръчмата. Както и обратното — ще се създаде впечатлението, че залата е част от кръчмата. — Кимна доволна и вдигна поглед. В следващия миг очите ѝ се присвиха. — На какво се хилиш?

— Много е поучително човек да те наблюдава как работиш.

— Ако нещата станат както искам, месеци наред ще ме гледаш как работя, а татко ще се отбива всеки ден при теб за обяд и халба бира. Трябва да вървя.

— По-късно можеш ли да вземеш свободен час?

Хвана я за ръката, преди да успее да тръгне.

— Сигурно. Няма да ми отнеме повече от час да те разсъблека и да приключа с теб.

— Имах нещо друго предвид, а що се отнася до това — нямам нито график, нито крайни срокове. — Поднесе ръката ѝ към устните си и ги прокара по кокалчетата ѝ.

— Ела да се поразходим по плажа.

Типично в негов стил, помисли си тя. Един час, прекаран на зимния плаж, само с морето и вятъра наоколо.

— Мини да ме вземеш от къщата на Джуд. Щом ти ще намериш свободно време, значи и аз ще успея.

— Тогава ме целуни за довиждане.

Тя се надигна на пръсти, наведе се напред и точно докосна устните му, когато вратата се отвори.

— Финкъл е готов да хапне малко супа и... — Дарси застина на място зяпнала: най-добрата ѝ приятелка целуваше брат ѝ. — За Бога — какво става?

— Точно онова, което ставаше, преди да го прекъснеш. Не си приключила — Шон се опита да привлече Брена отново към себе си, защото бе отскочила поне на половин метър.

— Напротив. А сега ме чака работа.

Като се изплъзна от прегръдката му, тя изхвърча през задната врата.

— Супа ли каза?

Шон небрежно се извърна към печката.

— Шон, ти целуваше Брена.

— Така е, но едва бях усетил вкуса ѝ, а ти нахлу и я подплаши.

— Защо целуваше Брена?

Погледна я безизразно през рамо.

— Мама не ти ли е обяснила някои неща? Все пак, ако имаш нужда от опреснителен курс по въпроса, ще направя каквото е по силите ми, за да те образувам.

— Не ми се прави на хитър. — Прекалено смаяна, дори не подхвана едно от обичайните им сдърпвания, които така ги забавляваха. — Тя ми е като сестра и няма да позволя да се отнасяш с нея по този начин.

Той щедро сипа супа.

— Защо не си поговориш с нея, преди да се нахвърляш върху мен?

— Точно така ще направя. — Грабна чинията. — Знам как постъпваш с жените, Шон Галахър.

Той наклони глава.

— Нима?

— Да.

Изрече го с мрачен, зловещ тон, отметна коси и излезе.

Веднага щом поднесе супата на Финкъл и се посетуи достатъчно около него, за да плъзне руменина по бузите му, Дарси уведоми Ейдан,

че си взима петнадесет минути почивка. Излезе, преди той да успее да ѝ възрази.

В бързината нито си свали престилката, нито си взе яке; сега, докато тичаше към семейната им къща, парите от бакшишите весело подрънкваха в джобчето.

Нахлу вътре останала без дъх и със зачервени бузи. Хукна по стълбите нагоре и спря едва пред детската стая, където Брена нанасяше лак върху изцикления под.

— Искам да знам какво става.

— Ами сега нанасям първия слой, като основа. За ден-два ще изсъхне добре, тогава ще го мина втори път и — готово.

— По дяволите, Брена. Имам предвид между теб и Шон. Не е редно да го оставяш да те целува по този начин. Хората ще останат с погрешно впечатление.

Брена продължи да нанася лака. Нямаше смелост да погледне приятелката си.

— Всъщност биха придобили правилното впечатление. Трябваше да ти кажа, Дарси, но просто не знаех как.

Дарси се облегна на рамката с преbledняло лице.

— Какво да ми кажеш?

— Е, всъщност не е много. И не защото не се опитах. — Време е да изплюе камъчето, помисли си Брена и се обърна. — Искам да спя с него. Това е всичко.

— Искаш да... — Гърлото ѝ пресъхна окончателно и Дарси млъкна, за да го разтърка с ръка. — Искаш... да спиш с Шон? Но защо?

— Поради обичайните причини.

Дарси понечи да каже нещо и вдигна ръка, за да направи знак на Брена да не се обажда, докато избистри главата си.

— Добре. Нека да помисля. Вярно, напоследък си в нещо като сексуална суша, така че разбирам... Не, не разбирам. Говорим за Шон. Шон, който е трън в очите ни от деца.

— Да, малко е странно, признавам. Но въпросът, Дарси, е... Е, добре! От край време изпитвам... копнеж по него. Затова реших, че е време да действам. Иначе ще ми останат само мераците и тогава какво?

— Трябва да седна. — Свлече се на пода. — Време да действаш ли?

— Да. Предложих му. И идеята го изненада също като теб сега. Поне първоначално. Не се държа особено ласкаво. Но вече ми изглежда заинтригуван. Открих обаче, че е поредното нещо, за което няма начин Шон да бъде накаран да бърза. И това почти ме убива.

Старателно пое лак с четката и го разстла на тънък слой по дюшемето.

— Съжалявам, че си разстроена. Надявах се да го направим без, така да се каже, да се разбере.

— Нямах ли чувства към него?

— Имам, разбира се. — Брена вдигна глава. — Разбира се, Дарси. Ние сме като едно семейство. Просто... Сега е по-различно.

— По-различно е, права си. — Опитвайки се да се съвземе, Дарси въздъхна. — Готвех се да те защитавам от него... Като го знам как се отнася с жените, как ги кара да загубват ума и дума по него, а през половината време той почти не ги забелязва. Но сега те чух, Брена, и трябва да обърна монетата.

Искрено изненадана, Брена постави четката внимателно върху ръба на кутията.

— Намираш за необходимо да го защитаваш от мен ли? Дарси, не съм точно от типа фатални жени. — Разпери ръце; отлично съзнаваше как изглежда в грубите си работни дрехи и стари боти. — Шон е в безопасност с такава като мен.

— Тогава не разбираш нито него, нито сърцето му. Той е романтичен и мечтателен; гради въздушни кули. Много е чувствителен. По-скоро ще си отреже ръката, но няма да нарани никого. Или ще отреже и двете, защото е накарал някого, на когото държи, да страда, макар и за миг. А той държи на теб. А да държат на теб е само крачка от това да те обичат. Какво ще направиш, ако се влюби в теб?

— Няма да се случи. — Остана поразена от подобна идея. — Няма.

— Не го наранявай. — Дарси се изправи. — Моля те, не го наранявай!

— Аз... — И понеже Дарси вече бе тръгнала, се наложи да я догони. — Скъпа, не бива да се притесняваш. — Брена се вкопчи в

парапета, когато Дарси, по средата на стълбището, се обърна. — И двамата знаем с какво сме се захванали, уверявам те. Вече си дадохме дума да останем приятели.

— Погрижете се да е дума, която няма да нарушите. И двамата означавате много за мен. — Насили се да се усмихне, защото приятелката ѝ сякаш имаше нужда от това. — Да спиш с Шон! — подметна тя с обичайната си язвителност. — Накъде върви светът!

ГЛАВА 10

Затвориха кръчмата, когато селцето така утихна, че се чуваше единствено грохотът на морето. Всички от семейство Галахър се събраха около кухненската маса в къщата им на чай и уиски.

— Ето как стоят нещата.

Докато говореше, Ейдан постави ръка върху рамото на Джуд, а тя вдигна своята и преплете пръсти в неговите. Внезапно си спомни как родителите му сплитаха ръце точно по същия начин, когато седяха начело на масата, за да се решават важни семейни въпроси.

Така постъпваха представителите на семейство Галахър, помисли си той. Във веригата на традициите една брънка води към следващата.

— Е, как? — настоя Дарси.

— Извинявайте. — Ейдан разтърси глава. — Замислих се нещо. И така: отначало. Финкъл може и да е американец, но не е бос, става ли въпрос за търговия с коне. Разбира се, бях наясно, че преуспяващ бизнесмен като Магий ще изпрати вещ човек, който да се погрижи за интересите му.

— И така да е — обади се Шон, — но повярва за кандидата от Лондон.

Ейдан се ухили и кимна.

— Е, и ние не сме зелени. Ирландците търгуват с коне преди онези, дето са търсили Америка, да са я открили. Но не това е важното сега. — Понечи да хвърли на търпеливо чакащия Фин бисквитка, сети се за присъствието на съпругата си и си прочисти гърлото. — Финкъл хареса земята, разположението ѝ и така нататък. Сигурен съм, макар от време на време да сумтеше и мърмореше. Отново повтори, че Магий предпочита да купи терена; аз пък отвърнах колко това е разбираемо, защото всеки обича да знае кое е негово и така нататък, и така нататък. Но завърших с това, че твърдо сме решили да даваме под наем.

— Ако продадем, по-бързо ще разполагаме с пари и бихме могли да ги пуснем да работят за нас — обади се Дарси.

— Вярно е — кимна Ейдан.

— Но иначе ще разполагаме с повече контрол — намеси се Шон, — с част от печалбата и думата какво да се прави с нашата собственост, ако я дадем под наем. Гледай напред, Дарси. Гледай след десет или двадесет години, мисли за онова, което ще оставиш на децата си.

— Кой ти каза, че ще раждам деца? — Сви рамене. — Но разбирам какво имаш предвид. Просто ми е трудно да се удържа да не грабна парите, които ми се дават в момента.

— Предлагаме да я наеме за сто години.

— Сто?

Очите на Дарси се разтвориха широко, но Ейдан само погледна съпругата си.

— Числото сто е вълшебно.

— Става въпрос за бизнес, а не за приказки и магии.

— Възползвай се от феите, когато можеш. — Шон добави малко уиски към чая си. Струваше му се по-подходящо за деловия разговор. — Ако Магий разсъждава в перспектива, наемане за сто години ще му допадне. Брена знае някои неща за неговата компания. — Улови изпитателния поглед на Дарси, когато спомена името. — Изглежда, че е честен човек, но и той никак не е зелен. Затова не е изключено да иска още по-дълъг срок.

— Както трябва да постъпим и ние. По лира на година за сто години.

— Само по една лира! — Дарси вдигна безпомощно ръце. — Защо направо не му подарим проклетата земя?

— Срещу тази цена ще искаме петдесет процента от приходите на залата му.

Дарси се поуспокои, а очите ѝ станаха по-бдителни.

— И сме готови да смъкнем до колко?

— Двадесет. А в края на срока и земята, и залата стават обща собственост с равни дялове за Галахър и Магий.

— Доста примамлива сделка — призна Дарси. — И почти изцяло в наша полза. Той защо ще я приеме?

— Аз... — подхвана Джуд, но млъкна.

— Не, не — изкажи се — подкани я Ейдан и стисна ръката ѝ. — И ти си част от семейството.

— Ами, струва ми се, че ще приеме условията. След известни преговори и някои уточнения. Дори да се наложи да поотстъпите още, накрая ще бъдете съвсем близо до исканията си... Защото, в края на краищата, и двете страни се стремят към едно и също.

— Магий иска залата — обади се Дарси.

— Не само това. — Съвсем несъзнателно Джуд перна Шон по ръката, преди да е успял да подхвърли бисквитка на Фин. — Има си причина да избере това място. Човек с толкова успешен бизнес може да си позволи да задоволи някой свой каприз. Предците му са отгук — продължи тя. — Прачичо му е бил сгоден за пралея ми.

— Разбира се. — Шон потупа с пръст бутилката уиски, сетил се изведнъж. — Джон Магий загинал в Първата световна война. Най-малкият му брат — май се казвал Денис — заминал за Америка да си търси късмета. Не го свързвах досега.

— Не знам доколко сантиментални причини карат Магий да се спре на Ардмор — продължи Джуд, — но те са определено част от мотивацията му. Ако Магий е израснал като мен, той знае легенди и приказки за Ирландия и особено за района. Сега иска по-здрава връзка с това място, откъдето произхожда семейството му. Напълно го разбирам.

— Американската сантименталност по отношение на предците. — Развеселена, Дарси си наля малко уиски. — Изобщо не мога да го разбера. Предци... Та те са мъртви от години, нали? Но ако подобна разнеженост помогне да се осъществи сделката, това ме устройва.

— Това е част от нея, но... Извинявайте, но психологът у мен се обажда. Магий също така се стреми да извлече печалба. Ако не го прави, нямаше да има една от най-големите компании в Щатите. И поради същата причина ще брани и репутацията си.

— Както и ние нашата — отбеляза Шон и вдигна чаша.

— Ти имаш страхотна репутация, няма що — срязва го Дарси и му се усмихна кисело.

— Но не така завършена като твоята, скъпа.

— Аз поне не ходя да съблазнявам приятели от детинство.

Бавно, с опасни пламъчета в очите, той остави чашата. Преди да се разхвърчи перушина, Ейдан разпери ръце помежду им.

— За какво става въпрос?

— О, фучи, защото целунах Брена.

— Е, не се карайте за... — Ейдан отпусна ръка върху масата. — Брена О'Тул ли?

— Разбира се, че Брена О'Тул.

— Защо си целувал нашата Брена?

— Ейдан. — Джуд го дръпна за ръкава. — Това си е работа на Шон.

— Тя е и наша работа, и на Брена.

— Милостива Дево. Не съм я сграбчил за косата, нито съм я повалил на кухненския под да я насиля като животно, докато тя се съпротивлява.

— На кухненския под ли сте били?

— Нищо подобно. — Шон не знаеше какво да предприеме и притисна с пръсти очите си. — В това семейство не оставят човек да води обикновен живот. Целунах Брена. Не ми е за първи път. Не възнамерявам да бъде и за последен. И не проумявам защо всички са толкова озадачени. И защо го смятат едва ли не за престъпление.

Дарси скръсти ръце. Узна нещо, което смяташе да изкопчи от него дори с цената на продължителен тормоз. Той не спомена, че промяната във взаимоотношенията им е настъпила по инициатива на Брена. Ако ставаше въпрос за друг, би решила, че брани самолюбието си. Но Шон просто инстинктивно бранеше дамата си.

От този факт ѝ стана хем приятно, хем тревожно.

— Просто е... изненадващо — обади се Ейдан.

— Не го намирам за престъпление. — Дарси дари Шон със сладка сестринска усмивка. — Но съм озадачена. В края на краищата Брена вече те е виждала гол... Макар и преди доста години... Такива неща остават в съзнанието. А след като те е видяла, не мога да си представя защо въобще проявява интерес.

— Този въпрос задай на нея. — Искаше да спре дотук и да запази достойнство, но не успя. — Нямах дори петнадесет, а и морето беше студено. Един мъж не се представя в най-добрата си светлина, след като току-що е излязъл от ледена вода.

— Това е твоята версия, момчето ми. Придържай се към нея.

— А и ти въобще не биваше да гледаш в тази посока. Но винаги си била перверзна.

— Защо да не гледам? Всички останали го правеха. Загубил си плувките в морето — обясни тя на Джуд, — но го разбра чак когато

застана на брега чисто гол. Винаги съм съжалявала, че в този момент нямах фотоапарат.

Джуд погледна Шон съчувствено.

— На моменти съм съжалявала, задето съм единствено дете. Но при някои обстоятелства... О!

— Какво има? — Ейдан скочи на крака като стрела, готов да вземе съпругата си в прегръдките си, когато Джуд докосна корема си с ръка. — Ето, разстроихте я с вашите препирни.

— Не, не. Бебето мърда. — Възбудена, тя взе ръката на Ейдан и я положи върху корема си. — Усецаш ли го? Минава като тръпка през мен.

Паниката се превърна в благоговение, което изпълни и очите, и сърцето му.

— Доста е енергично.

— Все пак сме на семейно събиране. Защо да не участва? — Шон отново вдигна чаша. — Slainte.

Отиде да посети Мод. През целия си живот Шон бе свикнал да я навестява един-два пъти седмично; не виждаше защо нещата да се променят след смъртта ѝ. А и гробът ѝ бе добро място за размисъл.

Нямаше нищо общо с факта, че по пътя си щеше да мине край хотела на скалите. Вероятността да види Брена не беше голяма, но ако не тръгне в тази посока, шансът бе нулев.

Спомни си колко романтична душа бе Мод Фицджералд, тя би оценила подобна логика.

Морето се ширеше пред разположения върху скалите хотел. И въпреки малко хладния сутрешен въздух доста от гостите бяха излезли да се порадват на гледката. Шон също ѝ се наслади и докато наблюдаваше как лодките порят водата, благодари на предците си, че са се посветили на кръчмарство, а не на риболов.

Ето го Тим Рейли и хората му: хвърлят мрежите, а вълните танцуват наоколо. В това имаше ритъм и Шон започне да потропва в такт, в главата му звучаха флейта и чело в музикален дует.

Помисли си, че туристите сигурно намират лодките за живописни, а идеята да си изкарваш прехраната от морето — за романтично начинание, идващо от дълбока древност. Но докато стоеше, а вятърът развяваше тъмните му коси и правеше всичко

възможно да се промуши под пуловера му, той си даде сметка колко студен, самотен и зависим от капризите на стихииите е такъв живот.

Предпочиташе топлата кръчма и оживената кухня всеки ден от седмицата.

Романтичното настроение обсеби съзнанието на Мери Кейт, когато изскочи навън и го зърна. Наложил се да притисне сърцето си с ръка, защото пред очите ѝ се появили образи.

Шон, застанал леко разкрячен върху скалите, с очи, вперени в хоризонта, ѝ заприлича на Хийтклиф, Бътлър, Ланселот и всички други герои, които замайваха главата на младата жена.

Остана доволна, че сутринта облече новата синя блуза на Пати, макар да знаеше, че сестра ѝ ще ѝ се разсърди. Мери Кейт пригладил косите си и забързал напред.

— Шон.

Той се извърнал и виждайки я да идва към него, мислено се наругал. Не се сети, че може да налети на сестрата на Брена — не и след като бе така зает да мисли за Брена.

Внимавай какво правиш, Галахър, предупреди се той.

— Добро утро, Мери Кейт. Забравил, че в момента хотелът е пълен с представители на семейство О'Тул.

Трябвало да си развърже езика. На тази светлина очите му са така ясни, че ако се вгледал достатъчно дълго в тях, ще види отражението си. Беше така блазецо.

— Защо не влезеш да се скриеш от вятъра. Точно имам почивка и ще те почерпя чай.

— Много мила покана, но отивам на гроба на Старата Мод. Просто се загледах как Тим Рейли хвърля мрежите; видяха ми се пълни с риба. Ще трябва да се отбия при него да се спазарим за част от улова му.

— Защо не наминеш по-късно? — Наклони глава, прокара ръка през косата си и го погледнал през миглите си с поглед, който бе практикувала безкрай пред огледалото. — Имам възможност да си взема обедната почивка почти по всяко време.

— Ами... — Тя владееше изкуството да флиртува далеч по-добре, отколкото той си представяше. Малко го плашеше. — Скоро трябва да съм в кръчмата.

— Толкова ще ми е приятно да си поприказваме. — Сложи ръка на рамото му. — В момента нямаме особено много работа.

— Да, ще си помисля. Е, тръгвам. Влизай вътре. Не бива да стоиш тук по тази тънка блузка. Ще настинеш. Поздрави семейството си.

Докато той се спасяваше, Мери Кейт въздъхна доволно. Беше забелязал блузата ѝ.

Добре се справи с положението, поздрави се Шон. Държа се дружелюбно, като по-голям брат към сестричката си. Остана с убеждението, че е отклонил опасността. Наистина бе много мило от нейна страна, че е мислила за него. Като мъж се чувстваше поласкан; особено след като избегна поставените примки, без да падне в тях.

Но все пак реши, че малко външна подкрепа няма да му е излишна и потопи ръка в кладенеца на свети Деклан, а после поръси земята с водата.

— Суеверия? У модерно мислещ мъж?

Шон вдигна глава и срещна умните сини очи на Карик, Принца на феите.

— Дори един модерно мислещ мъж знае, че за суеверията има причина, особено когато разговаря с такива като теб. — Понеже си имаше предварително набелязана цел, Шон се отдалечи от кладенеца и пристъпи към гроба на Мод. — Я ми кажи — ти постоянно ли си тук? Цял живот идвам на това място, но отскоро те виждам.

— Досега нямаше особена причина да ме виждаш. Ще ти задам въпрос, Шон Галахър, и се надявам да ми отговориш.

— Е, първо го задай.

— Така и ще постъпя. — Карик седна от другата страна на гроба; очите им се оказаха на едно ниво. — Какво, по дяволите, чакаш?

Шон вдигна вежди и постави ръце на коленете си.

— Какво ли не.

— О, съвсем типично за теб. — В тона на Карик се долавяше възмущение. — Говоря ти за Мери Брена О'Тул и защо още не си я отвел в леглото си.

— Това е работа между Брена и мен — отвърна Шон с равен глас, — и не е твоя грижа.

— Моя грижа е, разбира се. — Карик се бе изправил на крака с неуловимо бързо за човешкото око движение. Пръстенът на ръката му

светеше с дълбока синя светлина, а сребърната торба на кръста му проблясваше. — Смятах те за чувствителен човек, но излиза, че си потвърдоглав дори от брат си.

— Определено не си първият, който го твърди.

— Но всичко си е на мястото, млади Галахър.

Сега Карик стоеше до Шон, а не срещу него и младият мъж също се изправи.

— Какво значи тока?

— Твоята роля, твоята съдба, твоят избор. Как е възможно да извличаш от сърцето си музика, а да не се интересуваш как да живееш живота си?

— Моят живот ми харесва такъв, какъвто е.

— Твърдоглав си — повтори Карик. — Фин, предпази ме от глупостта на смъртните — призова той.

Вдигна ръце нагоре и от ясните небеса се разнеса гръмотевичен тътен.

— Ако смяташ, че ще ме впечатлиш с циркаджийските си номера, няма да успееш. Просто показваш избухливия си нрав, но и аз имам такъв.

— Готов ли си да премериш сили с мен?

Карик махна с пръст и пред краката на Шон се заби ослепителна бяла светкавица.

— Прилагаш тактика на насилник. — Но истината бе, че Шон си наложи да не отскочи назад. — И не ти прави чест.

От гняв очите на Карик станаха почти черни, а от пръстите на ръцете му започнаха да излизат червени пламъчета. Ала щом отметна глава с гръмък смях, те загаснаха.

— Е, по-смел си, отколкото си представях. Или го правиш от глупост?

— Достатъчно съм умен да знам, че пожелаеш ли, си в състояние да правиш пакости, но не и да нанасяш истинска вреда. Не ме плашиш, Карик.

— Мога да те накарам да застанеш на колене и да квакаш като жаба.

— Ще засегнеш гордостта ми, но няма да постигнеш нещо повече. — Всъщност нямаше желание да го подложи на проверка. —

Какъв е смисълът от всичко това? Със заплахи няма да спечелиш симпатиите ми.

— Чакал съм шест твои живота за нещо, което можеш да получиш в миг, само като протегнеш ръка. — Този път въздъхна. — Втория път събрах за нея сълзи от луната. — Свали торбата от колана си. — И изсипах в краката ѝ перлите, в които се превърнаха. Единствено тя ги видя. Обърна торбата и изсипа бял водопад от блестящи бели бисери върху гроба на Мод. — Те светеха сред тревата, огряна от лунните лъчи, бели и гладки като кожата на Гуен. Но тя не разбра, че не перли съм разсипал в краката ѝ, а моето сърце — копнежът в него, а също и най-чистата си любов. Не знаех, че трябва да ѝ го кажа. А може би вече беше прекалено късно, защото не ѝ бях дал онази част от себе си, която тя искаше.

Сега гласът на Карик преливаше от отчаяние и тъга.

Шон пое ръката му.

— А какво искаше тя?

— Любов. Само тази дума. Една-единствена дума. А аз ѝ дарих скъпоценни камъни — диаманти, взети от слънцето, и перли от луната, а последния път — камъни, които вие наричате сапфири — събрах ги от морските дълбини.

— Добре знам цялата ти история.

— Не се съмнявам. А новата ти сестра — Джуд — я е описала в книгата си с легенди и предания. Краят е все така тъжен, защото в момент на гняв и болка направих магия на моята Гуен. Прибързано действиях, Галахър. Три пъти любовта трябва да срещне любов, а сърцето да приеме сърце с всичките му недостатъци и слабости. Едва тогава моята Гуен и аз ще бъдем свободни да сме заедно. Три пъти по сто години чаках; търпението ми е подложено на сериозно изпитание. Ти си човек на думите. — Карик се замисли и мина от другата страна на гроба. — Добре ги съчетавах с музика. Музика, която другите би трябвало да чуят, но не говорим за това сега. Човек с такъв талант за думите разбира какво става в душата на другия, често дори преди той да го е осъзнал. Такъв талант притежаваш ти. Искам от теб да го използваш. — Със замах разпери ръце над гроба и перлите станаха цветя. — Скъпоценните камъни, които дадох на Гуен, се превърнаха в цветя. Джуд ще ти каже, че това са цветята, които растат в градината ѝ. Някои жени, както започнах да разбирам, искат прости неща, Галахър.

Вдигна пръст. На върха му стоеше една-единствена съвършена перла. С тънка усмивка я подхвърли на Шон и кимна доволен, когато младият мъж я улови във въздуха.

— Вземи я и я пази, докато разбереш на кого трябва да я дариш. И тогава не забравяй думите. Те са нещо повече от вълшебството, което държиш в ръка.

Въздухът потрепери, размърда се и Карик изчезна.

— Този мъж направо ме изтощава — промърмори Шон и отново седна до гроба. — Доста необичайни компаньони имаш, Мод.

Изпитваше дълбока необходимост да се потопи в царящата наоколо тишина. Загледа се как лунните цветя се стелят по гроба. Разтърка перлата между пръстите си. Постави я в джоба и се наведе да откъсне едно цвете.

— Няма да възразиш, нали? За Джуд е — обясни той на Мод.

Остана още двадесет минути и се върна вкъщи.

Не почука. Цял живот това бе негов дом и не се замисли. И все пак щом вратата зад него хлопна, Шон се запита дали не би попречил с нещо на Джуд.

Тя се появи на горната стълбищна площадка, преди да е решил дали не е по-добре да се измъкне.

— Работиш. Ще намина по-късно — Шон гледаше нагоре извинително.

— Не. Не ми пречиш. Не е зле да си почина. Искаш ли чай? — попита тя и тръгна да слиза.

— Да, но аз ще го направя.

— Чудесно. — Усмихна му се плахо, когато ѝ подаде лунното цвете. — Благодаря. Цъфти ли през този сезон?

— На повечето места — не. Това е едно от нещата, за които искам да поговорим — последва я към кухнята. — Как се чувстваш днес?

— Добре. Всъщност много добре. Изглежда сутрешните прилошавания отминават. Трябва да ти кажа, че нямам нищо против.

— А работата ти върви ли?

Типично за Шон, помисли си тя — не бърза да съобщи за какво е дошъл; стига до същината на въпроса постепенно, когато му дойде времето. Намери малко шише за лунното цвете, а той сложи чайника.

— Да. На моменти просто не ми се вярва, че се занимавам именно с това. Миналата година по същото време преподавах и ненавиждах работата си. А сега ми предстои да издам книга, друга е почти готова. Малко съм нервна, защото този път сама съм съчинила приказките. Първата все пак беше сборник от разказани ми легенди. Да пиша ми е страшно приятно.

— Като си малко нервна, сигурно ще опишеш историята по-добре, не смяташ ли? — Свойски взе кутията с бисквити и отсипа в чиния. — Искам да кажа — ще бъдеш по-внимателна при писането.

— Надявам се да си прав. Нервен ли си, когато съчиняваш музика?

— При мелодиите — не — отвърна той след кратък размисъл. — Но думите понякога ме притесняват. Опитвам се да намеря най-точния изказ на онова, което музиката внушава. Понякога е доста изнервящо.

— Как го преодоляваш?

— О, оставям мозъкът ми да се лута известно време. — Водата в чайника завря и Шон сипа чая. — Тогава, ако получа главоболие, излизам навън да се поразходя или просто се залавям с нещо съвършено различно. В повечето случаи думите сами се подреждат, сякаш са чакали да ги набера.

— Страхувам се да излизам надалеч, когато работя. Постоянно се опасявам дали после ще успея да запиша всичко. Твоят подход е много по-здравословен.

— Но пък ти си автор, когото публикуват.

Докато чаят се запарваше, той извади чаши.

— Искаш ли един ден музиката ти да бъде популяризирана, Шон?

— Може би... Един ден. Не бързам за никъде — което, той добре знаеше, повтаряше от години насам. — Пиша я за собствено удоволствие и това ми стига.

— Моята агентка положително познава някой от музикалния бизнес. Мога да я попитам.

Сърцето му трепна като на заек.

— О, няма нужда. Всъщност, Джуд, дойдох да поговорим за нещо съвършено друго.

Той донесе чайника на масата и наля чая. После седна и ароматът на напитката се разнесе наоколо. Продължаваше да мълчи.

— Шон, какво се върти в главата ти?

— Чудя се как точно да го изразя. Е, ще започна по този начин.

Бръкна в джоба си, измъкна перлата я постави до чашата на Джуд.

— Перла? — Озадачена, тя посегна да я вземе, но вдигна поглед към него и пръстите ѝ спряха на милиметри от белия скъпоценен камък. — О, от Карик е.

— Говори много ласкаво за теб.

— Странно. Толкова е... странно. — Сега вече взе перлата и я задържа в дланта си. — И лунното цвете. Останалите перли са се превърнали в лунни цветя, нали?

— Върху гроба на Мод. Какво мислиш за всичко това?

— Какво да мисли една съвременна, образована, относително интелигентна жена за съществуването на феи? — Остави перлата да се залюлее в дланта ѝ, после поклати глава. — Намирам го за великолепно. В буквалния смисъл. Той е малко арогантен и нетърпелив, обича и да се фука, но установяването на контакт с него е едно от нещата, които промениха живота ми.

— Изглежда си е наумил да промени и моя. Иначе нямаше да ми даде това.

— Да, определено мисля, че си прав — Джуд подаде перлата на Шон. — А ти какво смяташ по въпроса?

— Че ще трябва да чака дълго, защото моя живот ми харесва точно какъвто е.

— А ти... — Джуд замълча и взе чашата с чай. — Чудя се дали мислиш за Брена.

— Доста мисля за тази О'Тул. Дори ми е хрумвало, че Карик ме вижда обвързан с нея като следваща стъпка да постигне своето.

— И?

— Ами... — Шон си взе бисквита и отхапа. — Ще повторя: ще има да чака. — Устните му трепнаха, когато Джуд сведе глава и се загледа в чая си. — Да не забелязах сводническо пламъче в красивите ти очи, Джуд Франсис?

Тя изсумтя.

— Представа нямам за какво говориш.

— Говоря за една щастливо омъжена жена, погледнала девера си, все още ерген, с мисълта: „О, няма ли да е прекрасно нашият мил Шон

да си намери подходяща съпруга и да се задоми? Какво ли мога да сторя, та да помогна това да се случи?“

— И през ум не би ми минало да се намеся — тонът ѝ бе строг, но очите ѝ се смееха. — Наистина. Е, почти никак.

— Много ще ти бъда благодарен. — Пъхна перлата обратно в джоба. — Е, значи знаеш какво мисля по този въпрос. Ако се стигне до нещо между мен и Брена О’Тул, то ще е, защото двамата сме го решили, а не защото някой би искал да стане така. Или защото новата ми сестра, която нежно обичам, би го пожелала.

— Просто искам да си щастлив.

— Аз също. И за да го постигна, най-добре е да бягам в кръчмата, та Ейдан да не ми счупи главата заради закъснението.

ГЛАВА 11

Брена не смяташе, че шпионира. И бе готова да го оспорва пред всеки, дръзнал да я обвини. Просто се наложи да свърши някаква работа в стаята на Финкъл. Беше се оплакал, че водата във ваната бавно се оттича, и понеже тя и без това беше там, от хотелската управа я помолиха да погледне.

Когато се появи, той разговаряше по телефона. Нейна ли беше вината? Определено не. В крайна сметка той имаше навик да не обръща внимание на обслужващия персонал.

Освен, помисли тя, ако не прилича на Дарси — тогава един мъж трябва да е глух и сляп или мъртъв поне от година, за да не я изгледа продължително втори път. Но в момента това нямаше значение.

Той лично я пусна да влезе, махвайки нетърпеливо. После с жест ѝ посочи да отиде в банята и продължи да говори по телефона. Подобно отношение не я засегна. В края на краищата беше там, за да оправи водопровода.

Но имаше уши и не виждаше причина да не ги използва.

— Извинявайте, но не ви чух добре, господин Магий. Един млад мъж дойде да оправи канала в банята.

Млад мъж ли? Брена прехапа език и забели очи.

— Ще изпратя доклада по факса веднага щом опиша всичко. Може и да е след края на работното време в Ню Йорк, сър, затова ще пратя копия и до частния ви номер.

В банята Брена се разтропа с инструментите. От мястото, където беше, виждаше само лъснатите до блясък обувки на Финкъл и тънка ивица гълъбовосиви чорапи.

— Не, още не съм успял да науча името на лондонската фирма, проявила интерес към земята. Според по-възрастния брат, Ейдан, такава не съществува, брат му се бил объркал. Напълно възможно е, трябва да призная, по-малкият да обърка нещата. Той е достатъчно приветлив, но не изглежда особено умен.

Брена изсумтя и се захвана с отпушването на канала. Правеше го колкото е възможно по-тихо.

— Като съдя обаче по реакцията, езика на тялото и бързината, с която изместиха темата, ми се струва, че са водени преговори и с друг кандидат.

Финкъл замълча за малко. Брена наостри уши и долови леко потропване с пръсти по дърво.

— Да, мястото е изключително хубаво и живописно. Неопорочено, бих казал. Но е и доста отдалечено. След като го огледах и след като прекарах, макар и кратко време тук, съм склонен да отстоявам първоначалното си мнение, сър. Не виждам проекта за зала като финансово успешно начинание. Дъблин би бил по-логичен избор. Или ако не там...

Отново настъпи тишина; чу се съвсем лека въздишка.

— Да, разбира се. О, имате си причини, знам. Уверявам ви, че земята — собственост на семейство Галахър — е на най-подходящото място в Ардмор. Кръчмата представлява точно онова, което очаквахте. Сега не е разгарът на сезона, разбира се, но върти солиден бизнес и е добре стопанисвана под ръководството на големия брат. Храната е първокласна, което, признавам, ме изненада. Не е като обичайната кръчмарска храна. Сестрата ли? Да. Тя е... Тя е...

Заекването накара Брена да прехапе устни, за да не избухне в смях. Мъжете са толкова предвидими.

— Ами, изглежда много оправна. Всъщност снощи се върнах за малко в кръчмата, по тяхно настояване. Дарси... Сестрата... Госпожица Галахър има изключителен певчески глас. И тримата, ако трябва да съм точен, са доста музикални и това може да се превърне в предимство. Ако възнамерявате да изградите залата тук, в Ардмор, свързането с кръчмата на Галахър, според мен, е най-правилното решение.

Все още на четири крака, Брена поклати ханша си от удоволствие, защото ръцете ѝ бяха заети и нямаше как да вдигне възторжено юмрук във въздуха.

— О, разчитайте на мен да смъкна с преговори процента, който искат. Знам, че предпочитате да купите земята, но привързаността им към нея, поне засега, се оказва непреодолима пречка. Предлаганите условия за наем обаче фактически са по-малко рисковани за вас, и в

перспектива ще ви осигурят тясна връзка с вече разработения бизнес. Според мен е във ваша полза да използвате кръчмата и репутацията, която си е изградила, за да осъществите замисъла със залата.

Отново се чу барабанене с пръсти и краката се кръстосаха при глезените.

— Да, разбрах. Не повече от двадесет и пет процента. Имайте ми доверие в това отношение. Възнамерявам да уговоря сделката до двадесет и четири часа. Положително ще убедя по-големия Галахър, че няма да получи по-добра оферта нито от лондонската фирма, нито от когото и да е друг.

Предусещайки края на разговора, Брена се изправи и пусна водата да тече с пълна сила. Тананикаше си, докато я наблюдаваше как се изтича. После я спря, подрънка още малко с инструментите, взе сандъчето и влезе в стаята.

— Готово. Извинявайте за неудобството. — Той дори не я погледна; само ѝ направи знак с ръка да си върви и се наведе над лаптопа върху малкото бюро. — Приятен ден, сър — подвикна тя весело и чу как той започна да чука по клавиатурата, преди още да е затворила вратата.

Озовала се навън, тя хукна. Финкъл не бе единственият, който знае как се докладва.

— Е, хрумването с лондонската фирма дава резултат. — Ейдан тупна брат си по рамото и хвърли на Брена пълен с одобрение поглед. — Накара ги да се размърдат, ако не друго.

— Някои хора просто не издържат на състезание. — Седяха в кухнята — Шон се извърна и извади четири бутилки бира от хладилника. — Предлагам да прием за Брена О'Тул и ушите ѝ.

— Просто случайно бях там, когато се случи.

Но все пак пое предложената бутилка.

— Страхотен разузнавач си, сержант О'Тул. — Ейдан чукна бутилката си с нейната, Шон и Дарси го последваха. — Двадесет и пет процента най-много. Горкият. Откъде да знае, че бихме били предоволни и на двадесет.

— Онзи мъж... Магий — продължи Брена, — твърдо е решил да получи каквото иска тук, макар Финкъл да не го одобрява напълно. Но харесва готвенето на Шон, лицето на Дарси и ръководството на Ейдан.

А, и не те смята за особено умен, Шон, но пък те намира за приветлив. А когато говори за Дарси, заеква.

Дарси доволно се засмя.

— Дайте ми още ден-два и направо ще загуби ума и дума. И ще получим тридесет процента.

Ейдан обви раменете на Дарси.

— Ще приемем двадесет и пет и ще сключим сделката. Ще оставя Финкъл да си мисли, че доста се е потрудил, за да ме убеди. Нека се почувства удовлетворен. И още нещо — татко ми звънна тази сутрин. Видял е някои от строежите на Магий и ги е харесал, каза ми ние да уточним подробностите.

— Тогава да оставим Финкъл да ни убеди. — Шон вдигна бутилката. — Докато ни даде колкото искаме.

— Точно така. Е, да се връщаме на работа. Брена, дали не е по-разумно да не се мяркаш наоколо, докато не сключим сделката?

— Разбира се. Но за него аз съм невидима. Забеляза само сандъчето ми с инструменти. Та той дори ме взе за мъж!

— Тогава най-добре да си сложи очила. — Ейдан я хвана за брадичката и я целуна. — Много съм ти благодарен.

— Мога да изкарам тридесет процента без особени усилия, уверявам ви — обяви решително Дарси и тръгна след Ейдан към кръчмата.

— Сигурно би успяла — изкоментира Брена.

— Да не бъдем алчни. И аз съм ти благодарен.

Наклони глава и по устните ѝ заигра тънка подигравателна усмивка — това бе един от любимите изрази на Шон.

— Е, ще ме целунеш ли тогава, както направи Ейдан?

— Обмислям го.

— Понякога мислиш прекалено дълго.

— Но не по-дълго от необходимото.

Обгърна лицето ѝ с длани, повдигна го и притисна устни към нейните.

Бавно, нежно, като топъл бриз през лятна утрин. Тя се отпусна, а устните ѝ се наслаждаваха на сладостта му. Постепенно, умело, той започна да я целува по-дълго и по-страстно и главата ѝ се замая.

Издаде звук — нещо средно между въздишка и стенание. Сърцето ѝ биеше учестено, плъзна ръце да обгърне раменете му.

Тялото ѝ се изопна, копнееше за още, но той се освободи.

— В момента мога да съм ти благодарен само толкова.

Този мъж накара главата ѝ да се замае, по дяволите. Остави всяка клетка в нея да крещи.

— Нарочно го направи.

— Разбира се.

— Негодник. Връщам се на работа.

Посегна за сандъчето, но понеже още не беше на себе си, насочвайки се към вратата, се блъсна в масата. Извърна се бързо и присви очи предупредително. Той обаче бе достатъчно умен да остави лицето си безизразно.

Тя изсумтя и отвори със замах задната врата. Спря там за миг и му хвърли още един поглед.

— Знаеш ли, когато спреш да мислиш, се справяш чудесно с нещата.

Той изчака вратата да се затвори и чак тогава се ухили.

— Е, радвам се, защото вече почти приключих с всякакво мислене.

Шон гледаше да не се набива много на очи, когато Финкъл дойде същата вечер. Но му пригответи кралски пир от печена риба с масло и подправки, гарнирана с картофи.

Дарси съобщи, че бил готов да си оближе чинията, ако нямало други хора наоколо, и Шон изпита чувство на удовлетворение от добре изпълнената задача.

Обзет от желание да стори някоя пакост, а и подтикнат от усета си, излезе от кухнята, за да поднесе лично лимоновия пай на Финкъл.

В добро настроение от яденето и от вниманието на Дарси, Финкъл дари Шон с доволна усмивка.

— Не помня някога да съм ял по-вкусна риба. Много сте изобретателен в кухнята, господин Галахър.

— Колко мило от ваша страна, сър! Надявам се и това да ви хареса. По моя рецепта е. Заимствах я от милата ми баба. Не вярвам да намерите по-вкусен пай дори когато се върнете в Лондон.

Финкъл се готвеше да поеме първата хапка, но вилницата му застина във въздуха.

— Ню Йорк — уточни той.

Шон премигна.

— Нью Йорк ли? О, разбира се, имах предвид Нью Йорк. Онзи от Лондон е слаб като щека и носи малки кръгли очилца. Постоянно обърквам такива неща.

С благосклонно изражение Финкъл небрежно опита от пая.

— Значи сте говорили с някого от Лондон за ресторант, така ли?

— О, Ейдан е по приказките. Аз не разбирам от бизнес и други такива. Харесва ли ви сладкиша?

— Чудесен е. — Умът на този мъж не е кой знае колко бърз, помисли си Финкъл, но в готвенето няма грешка. — Та този човек от Лондон... — настоя той. — Случайно да знаете името му? Имам доста познати там.

Шон се загледа в тавана, почеса брадичката си.

— Дали не беше Финкъл? О, не — това сте вие. — С мило и безобидно изражение той разпери безпомощно ръце. — Имам лошия навик да забравям имена. Но беше приятен човек, както сте и вие, сър. Ако имате място за още едно парче пай, само кажете на Дарси.

Върна се в кухнята, привличайки погледа на Ейдан, като леко му смигна.

Десет минути по-късно Дарси подаде глава през кухненската врата и прошепна:

— Финкъл поиска минутка от времето на Ейдан. Отидоха в задната стаичка.

— Това е добре. Дай ми знак, ако имаш нужда от помощ на бара.

— Бъди сигурен, че няма да ти откажа. Франк Малей пристигна с братята си.

— Пак ли се е скарал с жена си?

— Изглежда. Няма да успее да се справя и с тях, и с останалите клиенти.

— Идвам тогава.

Наливаше по втора халба за братята Малей — всичките едри мъжаги със сламеноруси коси, изкарваха си прехраната от морето, когато Ейдан и Финкъл излязоха от задната стаичка.

Американецът кимна за лека нощ на Ейдан, после на Шон. И за миг, когато погледна към Дарси, по строгото му лице се изписа нежен израз на очакващо ласка кутре.

— Нима се оттегляте толкова рано, господин Финкъл?

Дарси остави подноса върху бара и изпрати такава ослепителна усмивка на клетия човек, че би разтопила и шоколад от двадесет крачки.

— Аз... — Не му остана нищо друго, освен да разхлаби безупречно вързаната си вратовръзка, защото за миг изпита чувството, че се задушава. — Налага се. Сутринта ще хващам самолет.

— О, напълно ни изоставяте, така ли? — Протегна му ръка. Съжалявам, че не можете да останете по-дълго, но се надявам да дойдете отново при първа възможност.

— Ще се върна, съвсем сигурен съм. — Не се сдържа и в следващия миг Финкъл усети, че прави нещо, което никога през живота не му бе хрумвало — дори спрямо собствената му съпруга — целуна ръката на Дарси. — Удоволствието за мен наистина беше огромно.

С лека руменина по бузите той напусна кръчмата.

— Е? — извърна се Дарси към Ейдан.

— Чакай само минутка, за да сме сигурни, че Финкъл няма да се върне, да се хвърли в краката ти и да те помоли да избягаш с него в Таити.

Дарси се засмя и поклати глава.

— Не, този мъж обича съпругата си. Е, вероятно си позволява някоя неясна мечта какво бихме правили двамата на такова екзотично място, но не повече.

— Тогава ще ви кажа. — Хвана ръката ѝ и отпусна десница върху рамото на Шон. — Сключихме сделката, както я бяхме обсъдили тримата и Джуд. Стиснахме си ръцете. Връща се в Ню Йорк. Адвокатите веднага се залавят с договорите.

— Двадесет и пет процента ли? — попита Шон.

— Двадесет и пет и одобрение на проекта за залата. Има още подробности, но ние, Магий и адвокатите ще ги уточним.

— Значи успяхме? — поиска да се увери Шон и остави кърпата, с която бършеше плота на бара.

— Така излиза, защото дадох честната си дума.

— Добре тогава. — Шон постави длан върху ръката на Ейдан, с която бе хванал Дарси. — Ще поработя на бара. Ти иди кажи да Джуд.

— Може да почака. В момента сме заети.

— Добрите новини са по-приятни, когато идват навреме. Ще се справя тук и ще затворя. А в замяна утре ще ми дадеш свободна вечер. Кати Дъфи може да поеме готвенето. Отдавна не съм имал свободна вечер.

— Звучи ми съвсем справедливо. Ще звънна и на татко — добави той, докато вдигаше подвижната част на плота. — Освен ако двамата не искате да изчакам до сутринта, когато всичките ще можем да говорим с него.

— Направо му се обади — подкани го с ръка Дарси. — Сигурно няма търпение да узнае. — Щом вратата се затвори след Ейдан, тя се обърна към Шон. — Той беше разсеян. Аз не съм. Нещо по отношение на Брена ли си замислил за утре вечер?

Шон взе празните чаши от подноса ѝ и ги постави в мивката на бара.

— Чакай те клиенти, мила, както и мен. — Наведе се малко напред. — Ти имаш твоите неща, аз — моите.

Обидена, Дарси сви рамене.

— Хич не ми пука за теб. Интересува ме Брена. Приятелка ми е. А ти си ми просто брат и при това ме дразниш.

Но спря дотук. Дори с динамит нямаше да изкопчи нищо от Шон Галахър, ако той е решил да мълчи.

Имаше план. Биваше го да ги съставя. Не че винаги се осъществяваха, но умееше да си фантазира как би трябвало да се получи.

Щеше да има и готвене, но тук той се чувстваше в свои води. Искаше да е нещо просто; да го приготви и да го остави, докато му дойде времето. Затова направи доматен сос и го остави да къкри.

Трябваше да подготви нещата. Нужен му бе претекст. Така се надяваше да има преимущество. Според него беше разумно да се възползва от всички предимства, става ли въпрос за Брена О'Тул.

Измисли си тема за телефонен разговор и го проведе от кръчмата в края на обедната смяна — беше сигурен, че Брена ще е потънала до гуша в задачи.

Точно както очакваше, Брена обеща да намине след работа, за да погледне счупената пералня, за която ѝ спомена.

Прибра се вкъщи. Сосът, оставен да се топли, изпълваше с апетитен аромат въздуха. Набра малко оцелели през зимата петунии и маргарити и ги постави в спалнята заедно със свещите, които купи на пазара.

Вече бе сменил чаршафите с нови — оттам му хрумна и идеята за пералнята.

Оставаше да се погрижи за музиката. Беше твърде голяма част от живота му, за да не бъде включена, в каквото и... начинание да предприеме. Подбра любимите си компактдискове и ги постави в уредбата, с която се обзаведе преди месеци. После слезе в кухнята, за да се погрижи за някои подробности.

Изпъди котарака навън — той сякаш предсещаше, че ще се случи нещо важно, и се навираше непрекъснато в краката му.

Очакваше да я види около шест. Разполагаше с достатъчно време да приготви плато с мезета. Извади винени чаши, лъсна ги, отвори бутилка червено вино, беше я взел от кръчмата, и го остави на плота да „диша“.

Опита соса и го разбърка за последен път. Огледа се и кимна одобрително. Всичко бе готово. Часовникът показваше шест без десет, когато чу пикапът ѝ да ръмжи по пътя.

— Доста е точна — промърмори той и с изненада почувства как от нерви стомахът му се сви. — Става въпрос за Брена, Господи. Знаеш я от дете.

Но не и по начина, по който възнамеряваше да я опознае, помисли си той. Нито пък тя него. Изведнъж изпита диво желание да се втурне в малкото мокро помещение, да изтръгне нещо от пералната машина и да забрави за останалото.

И откога един Галахър се държи като страхливец? Особено по отношение на жена? С такива мисли в главата се насочи към входната врата.

Брена точно влизаше със сандъчето в ръка. На джинсите ѝ се виждаше ново скъсано място, точно под дясното коляно. Едната ѝ буза бе леко изцапана.

Тя затвори вратата, направи две крачки и го видя. Едва не изскочи от ботите си.

— Господи, Шон, защо направо не ме удариш с нещо по главата, вместо да ме стряскаш до смърт? Какво правиш тук по това време на

деня?

— Имам свободна вечер. Нали паркира зад моята кола?

— Да, вярно. Но реших, че или си отишъл пеша, или някой те е откарал. — Докато изчакваше ритъма на сърцето си да се нормализира, подуши въздуха. — Май не си се възползвал от свободната си вечер. Какво готвиш?

— Сос за спагети. Реших да го изпробвам, преди да го предложа в кръчмата. Яла ли си? — попита той, макар да знаеше отговора.

— Не. Мама ме чака да се прибера след малко.

Нищо подобно, защото Шон бе звъннал да съобщи на Моли, че ще нахрани Брена, докато е при него.

— Вечеряй тук, вместо да се прибиращ. — Хвана я за ръката и я поведе към кухнята. — Ще прецениш дали сосът го бива или не.

— Добре, но нека първо погледна какво ѝ е на пералнята.

— Нищо ѝ няма.

Пое сандъчето ѝ с инструменти и го остави на пода.

— Какво значи „нищо ѝ няма“? Нали се обади в хотела да кажеш, че не работи?

— Излъгах. Опитай това.

Взе маслина и я пъкна в устата ѝ.

— Излъгал си?

— Да. И се надявам чрез покаяние да изкупя греха си.

— Но защо... — Изведнъж тя схвана за какво всъщност става въпрос; почувства се неловко и напрегната. — Значи сега е подходящият момент за теб?

— Да. Казах на майка ти, че ще поостанеш малко, затова не се притеснявай.

— Хъм... — Огледа кухнята по-внимателно. На печката къкреше ароматен сос, на масата бе поставена хубава чиния със студени мезета, бутилка вино. — Можеше да ме предупредиш. И да ми дадеш малко време да свикна с мисълта.

— Сега разполагаш с време. — Наля вино. — Знам, че от вино те боли глава на следващия ден, но чаша-две няма да ти навредят.

Беше готова да рискува с махмурлука, стига виното да охлади гърлото ѝ.

— Нямахте защо да си даваш такъв труд за мен. От самото начало ти казах, че не ми е нужно.

— Но на мен ми е нужно, а ти просто ще се наложи да се примириш. — Нейната несигурност го правеше по-уверен. Пристъпи към нея. — Свали си... — Почти се изсмя, когато очите ѝ се разшириха. — Свали си шапката — завърши той. После сам я смъкна от главата ѝ. Остави кепето и чашата с вино, за да прокара ръце през косата ѝ и да я разпусне по раменете ѝ, както най-много я харесваше. — Седни.

Подбутна я на един стол и се настани срещу нея.

— Защо не си свалиш и ботите?

Тя се наведе и започна да ги развързва, но отново седна изправена.

— Наложително ли е да ме наблюдаваш? Караш ме да се чувствам глупаво.

— Ако се чувстваш глупаво, докато те наблюдавам как си сваляш ботите, какво ще изпитваш след малко? Свали си ботите, Брена — повтори той с тих глас, от който по гърба ѝ пробягаха тръпки. — Освен ако не си променила решението си.

— Не съм — раздразнена, тя се наведе отново и се захвана с ботите си. — Аз го започнах, а винаги довършвам каквото съм захванала.

Но това въобще не беше начинът, по който си го бе представяла.

Ритна ботите под масата и се насили да го погледне.

— Гладна ли си?

— Не. — За какво ядене можеше да става дума при тези обстоятелства? — С татко обядвахме късно.

— Още по-добре. Ще ядем после. Хайде да отнесем виното горе.

Горе. Добре, ще отидат горе. В края на краищата идеята е нейна. Но когато той отново хвана ръката ѝ, трябваше да си наложи да не побегне.

— Не е честно така, Шон. Току-що се връщам, работила съм цял ден и нямах възможност дори да се измия.

— Искаш ли да вземеш душ? — Докато се качваха по задното стълбище, той избърса изцапаното място на бузата ѝ. — С удоволствие ще ти изтрия гърба.

— Просто го отбелязвам, това е всичко.

Как така ще вземе душ с него, по дяволите, просто ей така? Дочу музиката: тиха песен на фона на арфи. Нервите ѝ бяха изопнати.

Влезе в спалнята, видя цветята, свещите, леглото. И изпи виното сякаш бе вода.

— Спокойно. — Взе чашата от ръката ѝ. — Не искам да се напиеш.

— Нося на пиене — възрази тя и избърса овлажнелите си длани в панталоните, докато той обикаляше и палеше свещите. — Няма нужда. Още не е съвсем тъмно.

— Но ще стане. И преди съм те виждал на светлината на свещи — подметна той непринудено, поднасяйки запалената клечка кибрит към свещите, поставени върху тясната полица на вече бумтящата камина. — Но не отделих време, да го оценя. Ще го направя тази вечер.

— Не виждам защо трябва да създаваш толкова романтична обстановка.

— Не се страхуваш от малко романтика, нали, Мери Брена?

— Не, но...

Той се извърна. Треперливите пламъци затанцуваха по лицето му, зад гърба му, около него. Сякаш излизаше от някоя от картините, които Джуд рисуваше — с образи на принцове, благородни рицари и поети арфисти.

— През повечето време — успя да промълви тя — нещо във вида ти е причина устата ми да се пълни със слюнка. Ако трябва да съм честна, не ми се нрави особено и затова искам да го разкарам.

— Ами... — Гласът му бе толкова мек, колкото нейният бе раздразнен. — Защо не видим какво можем да направим по въпроса?

Без да откъсва очи от нейните, пристъпи към нея.

ГЛАВА 12

Колкото и странна да е обстановката, помисли си Брена, с нея беше Шон — мъж, когото познаваше и на когото бе държала цял живот. И колкото и нелепо да звучеше — продължаваше да го желае.

Изнервеността ѝ беше така не на място, както музиката за арфа и запалените свещи.

Затова, когато той положи ръце върху раменете ѝ и плавно ги спусна, за да улови нейните, тя вирна глава.

— Ако се разсмея — обяви тя, — не го приемай за нещо лично. Просто цялата тази история ми се струва страшно смешна.

— Добре.

Стоеше и я наблюдаваше, сякаш изчакваше. Тя не се стърпя — надигна се на пръсти и докосна с устни неговите. Не възнамеряваше да бърза, вече бе стигнала до заключението, че той и без това няма да ѝ позволи. Но след първото докосване желанието я прониза като ток, искаше го изцяло. И то веднага. Ръцете ѝ се стегнаха в неговите, докато хапеше долната му устна.

— Страшно силно те желая. Въобще не съм в състояние да се спра.

— Кой иска подобно нещо от теб? — Той не бързаше. Определено не. А бе така изкусително да се поддаде на нейното темпо. Фантастичното ѝ дребно тяло вече вибрираше до неговото, устните ѝ бяха трескави. Помисли си обаче колко по-хубаво би било да ѝ позволи да го влуди още малко.

— Ела нагоре. — Пусна ръцете ѝ, за да я хване за бедрата и да я повдигне, та краката ѝ да се обвият около кръста му; веднъж вече го беше направила. — И пак ме целуни. Харесва ми.

Тя наистина се засмя и нервността, която я притесняваше, изчезна.

— Така ли? Доколкото си спомням, първия път, когато го направих... — приближи устни съвсем близо до неговите, после се

отдръпна. Един път, два. — Изглеждаше сякаш съм те халосала с чук по главата.

— Защото не го очаквах. А и съвсем размъти мозъка ми тогава — стисна я съвсем интимно, но дружелюбно. — Втори път обаче няма да успееш.

— Готов ли си да се обзаложиш? — Очите ѝ блестяха предизвикателно. Развеселена, зарови ръце в косата му.

— Ще загубиш.

Здравата се постара, трябваше да ѝ се признае. Направо усещаше как всичко в него се преобръща, докато устните ѝ нападаха неговите. Има моменти, когато съвсем не бе унижително да се предадеш. По езика ѝ все още се усещаше вкусът на виното — топъл и богат на аромати. Премесен с нейния вкус, той се просмука в него и се получи прекрасна, опияняваща комбинация.

Звуци на арфа и запалени свещи, жена с гореща кръв... Остави страстта и романтиката да проникнат в него. Изкусително, възбуждащо. Удоволствието се превърна в наслада.

Усети пръстите му да се впиват в бедрата ѝ, чу как дишането му се учестява като на човек, изкачващ на бегом хълм. Той я понесе към леглото, през тялото ѝ премина радостна тръпка.

Сега вече щеше да го има. Точно както искаше — бързо, страстно и щеше да се приключи. И тогава този отвратителен натиск в гърдите ѝ, в стомаха, в главата ще намери освобождение. Усети, че тържествува, когато я положи върху леглото, после я притисна с тежестта си към дюшека.

— Трябва да призная, че този път ти водиш — очите ѝ блеснаха, когато той вдигна ръцете ѝ над главата и ги затисна с длан. — Но сега е мой ред. Доколкото си спомням, първия път, когато те целунах, очите ти се замъглиха и не виждаше нищо. — Прокара устни нежно по брадичката ѝ. — И ти потрепери.

Тя нарочно се изви нагоре, притисна се към него.

— Няма да успееш да го направиш втори път, обзалагам се.

Мъж, възбуден до такава степен, така готов, нямаше да се бави. Беше напълно убедена. И се подготви да го приеме. Потрепери, когато устните му се плъзнаха леко и изкусително по нейните. Ръцете ѝ застинаха; в главата ѝ нямаше нито една мисъл. Натискът, стигнал до критичната си точка, се превърна в зашеметяващо сладка болка.

Първите лъчи на изгряващата луна се прокраднаха в стаята и сребристите им светлина се откри на фона на златистите пламъчетата на свещите.

Обхвана гърдите ѝ и проследи очертанията им с пръсти през работната ѝ риза; чак тогава се насочи към копчетата. Отдолу носеше бяла тениска. Шон разтвори ризата и остана очарован от сексапилната гледка на малките ѝ гърди под простичката памучна материя.

— Винаги съм харесвала ръцете ти — бе затворила очи, за да се наслади по-пълно на милувките му. — А сега ми харесват още повече. — Но когато той отново се наведе и докосна гърдите ѝ с устни през памучната материя, очите ѝ се отвориха широко. — О, милостиви Боже!

Щеше да се разсмее, ако бе успял да си поеме въздух. Ала гърдите му бяха стегнати, а главата му започваше да се върти. Как бе могъл да не забележи досега? Този вкус, тези форми? И колко още неща бе пропуснал?

Тя се мъчеше да свали пуловера му, докато той придърпваше дрехата ѝ нагоре. Едва поемайки си дъх, се вторачиха един в друг. Тя кимна и той направи същото.

— Прекалено късно е — успя единствено да промърмори Шон, преди да издърпа тениската през главата ѝ.

— И слава на Бога за това.

Вкопчиха се един в друг.

Сега ръцете му май се движеха малко по-бързо. И от време на време ставаха грубички. Устните му вече бяха по-горещи и по-нетърпеливи. Но не му пречеше да е изчерпателен. Желаше всяко кътче от нея и щеше да запомни — завинаги — вкуса на плътта ѝ: онова нежно място под гърдите, линията на ханша ѝ, преливаща в бедрата, усещането, че гали коприна, когато плъзгаше пръсти по кожата ѝ.

Стегнатите ѝ мускули се оказаха невероятно възбуждащи. Още по-еротично му въздействаше превръщането на силата им в слабост — усещаше как тя потреперва, когато откриеше някое ново местенце, което ѝ харесваше да докосва.

Сега звучаха флейти, сякаш феи свиреха на тях, а отдалеч долиташе свирня на гайди. Лунната светлина стана по-силна и във въздуха, изпълнен с аромат на восък и торф, витаеше перлен блясък.

Зарови лице в шията му, опита да си поеме въздух.

— Шон, за Бога, сега.

— Не още, не още, не още.

Повтаряше го като припев. Искаше нейните дребни силни ръце да не спират да обхождат тялото му. Искаше да открива все повече и повече от нея за себе си. Сега, когато бе разголил прекрасните ѝ крака, не заслужаваха ли вниманието му? И какво прелестно място за съсредоточаване представляваше рамото ѝ!

— Уж си дребничка, а има толкова много от теб.

Тя отчаяно впи зъби в плътта му.

— Ще умра след минута.

— Чакай, чакай.

Устните му отново докоснаха нейните, а ръката му се плъзна между бедрата ѝ и я разпали докрай.

Тялото ѝ — същински потоп, бърз и пълноводен — обгърна неговото. Той пое вика ѝ на наслада, а кръвта му кипеше за още подобни усещания.

В следващия миг тя стана податлива, мека като восъка, които се събираше в основите на свещите, и той бе свободен да изследва устата и, шията, гърдите.

— Чакай да ти се насладя малко.

Пласт по пласт, напрежението започна отново да се трупа. Тя усети как за втори път достига до ръба. Как успява той да го понесе, зачуди се. Плътта му е потна като нейната, сърцето му бие не по-малко учестено, тялото му е напрегнато и съвсем готово.

Отново се издигна към него и отново обви кръста му с крака. Очите им се срещнаха.

— Сега — промълви той, прониквайки в нея безпрепятствено, сякаш го бяха правили хиляди пъти преди.

Тя едва си поемаше дъх. Дланите му покриха нейните и тя преплети пръсти с неговите. Започнаха бавно да се движат, без да откъсват очи един от друг.

Лесно и прекрасно, като в репетиран танц. Вдигаха се и се спускаха; наслада се посрещаше с наслада. После, сякаш музиката го изискваше, леко ускори темпото. Сините му очи станаха по-тъмни от обхващащата го страст. Тя го прегърна по-силно, клепачите ѝ

затрепериха, от гърлото ѝ отново се изтръгнаха стонове, а той вече изчакваше, изчакваше.

Най-после зарови лице в косата ѝ и си позволи да се освободи.

Беше ѝ нужна поне минута. Или може би час. Най-много — ден-два. След това вероятно отново ще е в състояние да помръдне. За момента обаче ѝ се струваше най-добре да остане, където е: изтегната в леглото на Шон, а тялото му да я притиска към дюшека.

Цялата беше златна. Така поне си представяше. Ако разполагаше с необходимата енергия, щеше да отвори очи, за да се полюбува на сиянието в тъмнината.

— Не ти ли е студено? — попита той с приглушен, сънен глас.

— Съмнявам се дали щеше да ми е студено, дори ако лежах гола върху лед в открита лодка и плавах към Гренландия.

— Добре. — Той се помръдна, намести се. — Тогава да останем още малко така.

— Само не заспивай отгоре ми.

Зарови нос в шията ѝ.

— Харесва ми миризмата на косата ти.

— На дървесина ли?

— Има го и това. Приятно е, но има и оттенък на лимон.

— Вероятно от шампоана, който откраднах от Пати.

Тялото ѝ започваше да се пробужда и да се наслаждава на единението им, харесваше ѝ как са сплели крака. Усети тежестта му върху себе си.

— По-тежък си, отколкото изглеждаш.

— Извинявай — подложи ръка под главата ѝ и се извъртя. — Така по-добре ли е?

— И преди не беше лошо. — Но сега откри, че наистина ѝ е по-лесно да опре ръка в гърдите му и да го погледне в лицето. Толкова беше привлекателно проклетото лице, че не ѝ пукаше — поне за момента — за самодоволно извитите му устни. — Трябва да призная, Шон, по-добър си в тази работа, отколкото предполагам.

Той отвори очи. Сините му ириси отново бяха замечтани.

— Е, упражнявал съм се през годините, признавам.

— Не се оплаквам от това, но все пак има проблем.

— Нима? — Хвана кичур от косата ѝ и започна да го увива около пръста си. — И какъв е по-точно?

— Ами първоначалната ми идея беше да правим секс.

— Да, спомням си — спомена нещо подобно. — Пусна къдрицата да се развие, да падне върху рамото ѝ, а после избра нова. — И за да съм откровен, ще ти кажа, че идеята ти се оказа чудесна.

— Това беше първата част. Споменах още, че искам да го направя, за да избия от главата си копнежа си по теб.

— И това си спомням. — Леко прокара нокти по гърба ѝ. — Постарах се да те задоволя.

— Така е и никога няма да го отрека. Но именно тук възниква проблемът.

Наблюдавайки го, плъзна пръст по рамото му и после нагоре по врата. Видя как миглите му потрепериха, как очите му се превърнаха в цепки, през които просветваха сините му ириси.

— Какъв точно е проблемът, О'Тул?

— Ами, разбираш ли? Не се получи съвсем. Този копнеж още е у мен. Затова просто се налага отново да правим секс.

— Щом трябва — трябва. — Стана и я повлече със себе си. — Хайде първо да вземем душ и да хапнем, пък после ще видим какво може да се направи.

Засмя се и обхвана с ръце лицето му.

— Все още сме приятели, нали?

— Все още сме приятели.

Притегли я по-близо. Възнамеряваше целувката да е въздушна и лека. Ала направо се потопи в нея.

Умът на Брена се замъгли, когато той се извърна, за да я положи отново върху леглото. Ръцете ѝ трескаво го обгръщаха, докато устните ѝ промълвиха:

— Ами душът и яденето?

— По-късно.

Беше по-късно — доста по-късно, — когато и двамата се нахвърлиха върху храната като изгладнели вълци. Беше лесно да се върнат към навиците на двама души, стотици пъти хранили се заедно и преди.

— Знаеш ли, че цялата челяд на Бетси Клуни е болна от варицела?

— Забелязала ли си как Джак Бренан гледа Тереза Фицджералд, след като тя и Колин Рилей скъсаха?

Между отделните хапки му разказа за последните изблици на плач на сестра си Пати, докато се колебаела дали в булчинския ѝ букет да има розови или жълти рози. И вдигнаха чаши, за да полелят приключването на сделката с Магий.

— Как мислиш, ще изпрати ли човек да огледа терена и да проектира залата? — попита Брена и стана да отвори на Бъб, който драскаше по вратата.

— Лично аз не съм твърде съгласен с такъв план.

Загледа се как котаракът се приближи до Брена и се отърка в краката ѝ.

— Прав си. — Помисли дали да не хапне още, но се опасяваше да не ѝ стане тежко от преяждане. С известно съжаление бутна чинията настрана. — Не може да седи в просторния си офис в Ню Йорк и да проектира най-доброто за Ардмор.

— А откъде знаеш, че офисът му е просторен?

— Богатите обичат простора. — Засмя се и се облегна на стола. — Питай Дарси дали няма да се стреми към простор, когато открие богаташа, когото търси. Но във всеки случай Магий трябва да види какво представляваме и с какво разполагаме, преди да реши как точно ще строи.

— Напълно съм съгласен. — Стана да разчисти масата. — Твоят проект ми хареса. Защо не го нарисуваш по-точно. Ще накараме и Ейдан да го погледне. Ако му допадне както на мен, няма причина да не го даде на Магий да го види.

За миг тя застина, после попита:

— Готов си да го направиш?

Хвърли ѝ поглед през рамо, докато пускаше горещата вода и сипваше прах в мивката.

— Защо не?

— Това ще означава много за мен. Дори Магий да се изсмее и да хвърли чертежа ми, пак ще бъде важно за мен. Не съм архитект или инженер... — Изправи се. — Но винаги ми се е искало да проектирам сграда или нещо друго от основите догоре.

— Представяш си го мислено — уточни той. — Празно поле или терен и какво би построила... До последните детайли, нали?

— Точно така. Откъде знаеш?

— Същото е, като да съчиниш песен.

Замисли се и свъси вежди зад гърба му. Никога не ѝ бе минавало през ума, че имат нещо общо в тази област.

— Май си прав. Ще го начертая колкото е възможно по-добре. Дали Магий ще го погледне или не — няма значение. Благодарна съм ти, че въобще си помислил за това.

Помогна му да разчистят и поиска да си тръгне.

Вече я изпращаше — стигнаха почти до входната врата, — но той промени намеренията ѝ. Реши проблема просто: вдигна я на ръце и отново я отнесе в спалнята.

В резултат на това тя се промъкна в дома си в един и половина след полунощ. Едва имаше сили да го стори. Кой да си помисли, че този мъж е в състояние напълно да я омаломощи?

Изгаси лампата, която майка ѝ бе оставила заради нея. Дори в тъмнината знаеше кои дъски биха изскърцали, ако стъпи върху тях. Стигна горе до стаята си безшумно.

Но понеже не беше майка, въобще не си даде сметка, че Моли я е чула, независимо от всички предпазни мерки.

Най-накрая се мушна в леглото, въздъхна дълбоко, затвори очи и моментално заспа.

Сънува сребрист дворец под зелен хълм. Наоколо растяха цветя и величествени дървета се открояваха на златистата светлина. Река се виеше между тях, а малки диаманти проблясваха тук-там по повърхността ѝ и стряскаха окото.

Над реката минаваше мост от бял мрамор. Докато го пресичаше, долавяше шума от собствените си стъпки, бълбукането на водата отдолу и бързите прескачания на сърцето си, плод на вълнение, а не на страх.

Дърветата, забеляза тя, бяха натежали от златни ябълки и сребристи круши. За миг се изкуши да откъсне няколко, да отхапе и да се наслади на прекрасния им вкус. Ала дори насън знаеше, че посещаваш ли дворец на феите, не бива да хапваш нищо, имаш право само да пиеш вода, иначе сто години ще останеш пленник там.

Затова само се любуваше как проблясват скъпоценните плодове.

Пътеката, водеща от белия мост към огромните сребърни порти на двореца, бе червена, сякаш осеяна с рубини.

Докато приближаваше портата, тя се отвори сама и оттам долетя музика на гайди и флейти.

Пристъпи вътре и я обгърнаха звуците и парфюмираният въздух, факли с човешки бой опасваха стените, а запалените им върхове се стрелваха нагоре като стрели.

Помещението бе широко и пълно с цветя. Имаше столове, дивани и възглавнички все в цветовете на скъпоценни камъни. Ала не видя никого.

Подмамена от музиката, се изкачи по стълбите, прокарвайки ръка по парапета, гладък като коприна и лъскав като сапфир.

Все така не се чуваше друго, освен музиката, а единственото движение бе нейното.

Площадката на върха на стълбището преминаваше в дълъг коридор, широк колкото два човешки ръста. Пое по него. Отляво видя врата от топаз, а отдясно — от изумруд. Право напред трета светеше като бяла перла.

Именно оттам идваше музиката.

Отвори бялата врата и пристъпи вътре.

По стените се виеха и преплитаха цветя. Маси с размери на езера стенеха под тежестта на препълнени с ястия блюда. Ароматите бяха замайващи.

Мозайката на пода — симфония от скъпоценни камъни — изобразяваше прекрасна картина.

И тук имаше столове, дивани и възглавнички, но всички бяха празни. Всички, с изключение на трона, поставен в дъното на помещението. Там, в цялото си великолепие, седеше мъж със сребърен старинен жакет.

— Не се поколеба — отбеляза той. — Това е проява на храброст. Нито веднъж не помисли да се върнеш обратно, а продължи право напред към неизвестното. — Усмихна й се, махна с ръка и й предложи златната ябълка, която се появи на дланта му. — Можеш да я опиташ.

— Мога, но не разполагам с един век, та да ти го посветя.

Той се засмя и щракна с пръсти. Ябълката изчезна.

— Нямахте да ти позволя, защото си ми нужна повече горе на земята, отколкото тук.

Тя любопитно се завъртя в кръг.

— Сам ли си?

— Не, не съм сам. Дори феите обичат да спят. Светлината трябваше да те води. Сега тук е нощ, както е и в твоя свят. Искан да поговоря с теб и предпочетох да го сторя насаме.

— Е... — Тя разпери ръце. — Ето ме.

— Имам въпрос към теб, Мери Брена О'Тул.

— Ще се опитам да ти отговоря, Карик, Принце на феите.

Устните му отново се извиха в лека усмивка — на одобрение, — но когато се наведе към нея, очите му бяха напрегнати и сериозни.

— Би ли приела перла от любим?

Странен въпрос наистина, мина ѝ през ума. Но в края на краищата това е сън, а тя сънуваше какво ли не.

— Да, стига да ми го даде по собствена воля.

Въздъхвайки, той удари леко с ръка облегалката на трона. Пръстенът на ръката му разпрати сребристи и сини пламъци.

— Защо вие смъртните винаги отговаряте с условия?

— А защо феите никога не се задоволяват с един искрен отговор?

В очите му се мярнаха весели пламъчета.

— Смела си, трябва да призная. Имаш късмет, че проявявам слабост към смъртните.

— Знам. — Приближи се към него. — Видях дамата ти. Тя копнее за теб. Не знам дали това натъжава, или радва сърцето ти, но е истина.

Той подпря брадичка с ръка и се замисли.

— Познавам сърцето ѝ сега, когато е прекалено късно да предприема каквото и да било, освен да чакам. Трябва ли да има болка и любовта, преди да сме изпитали удовлетворение?

— Нямам отговор на този въпрос.

— Ти си част от него — промълви той и изправи глава. — Ти си част от отговора. Каж ми, какво изпитва сърцето ти към Шон Галахър? — Тя отвори уста и той вдигна предупредително ръка. Предусети, че е готова да избухне. — Преди да заговориш, имай предвид едно — тук е моят свят и за мен е най-лесно да те накарам да кажеш истината. Само истината. И за двамата е по-добре да отговориш по собствена воля.

— Не знам какво се таи в сърцето ми. Приеми това за истина, защото не разполагам с друг отговор.

— Тогава е време да погледнеш, да разбереш какви са чувствата ти, не смяташ ли? — Отново въздъхна, не си даде труда да прикрие възмущението си. — Но няма да го сториш, преди да си готова. Заспивай тогава.

Махна с ръка и остана сам с мислите си в пълната със скъпоценни камъни стая. А Брена продължи да спи, вече без да сънува, в леглото си.

Не спа повече от четири часа, но през целия ден се чувстваше изпълнена с енергия. Когато си лягаше късно и ставаше рано, обикновено беше сприхава и намръщена. Днес обаче бе така весела, че баща ѝ отбеляза чудесното ѝ настроение на няколко пъти.

Не бе в състояние да сподели с него какво се върти из главата ѝ: хубавият, здрав секс я караше да си тананика, докато работи. Колкото и да бяха близки, колкото и да го обичаше, съмняваше се дали баща ѝ ще иска да знае как е прекарала нощта.

Помнеше съня си, така живо си го спомняше, така точно, че се питаше дали не запълва някакви бели петна, без всъщност да го желае. Но не възнамеряваше да разсъждава дълго по този въпрос.

— Е, май стига за днес. Какво ще кажеш, Брена, скъпа?

Майк се изправи, изпъна гръб и хвърли поглед към дъщеря си, приклепнала да боядисва пода. Стисна устни, забелязвайки как механично боядисва с бавни движения на четката едни и същи десет сантиметра.

— Брена?

— Хъм...

— Не намираш ли, че вече си нанесла достатъчно боя върху това място?

— Какво? О... — Отново потопа четката и се постара да се насочи към небоядисан участък. — Сигурно съм се разсеяла за миг.

— Време е да приключваме за днес.

— Вече?

Той поклати глава и започна да събира четки, мечета и кутии.

— Какво е сложила сутринта майка ти в овесената ти каша, та да те зареди така с енергия? И защо не е дала и на мен?

— Просто денят мина бързо, това е всичко. — Изправи се и се огледа наоколо. С известна изненада откри колко много работа са свършили. Изкарала е деня на автопилот, предположи тя. — Почти сме приключили.

— Утре започваме друга стая. Заслужаваме големи порции от печеното, което майка ти обеща за вечеря.

— Уморен си, татко. Аз ще почистя тук. — Така поне щеше да намали част от вината, която изпитваше. — А и знаеш ли? Смятам да се отбия в кръчмата да видя Дарси. Кажу ми на мама, че там ще хапна сандвич.

Изглеждаше огорчен, когато тя взе четките от ръката му.

— Изоставяш ме, а? А със сигурност знаеш, че майка ти и Пати ще обсъждат приготовленията за предстоящата сватба и няма да спрат да говорят единствено за това.

Брена му се ухили. Съвсем беше забравила, а това е основателна причина да не се прибере направо вкъщи.

— Защо не дойдеш с мен в кръчмата?

— Знаеш колко бих искал. Но после майка ти ще настоява да ѝ поднесат главата ми върху най-хубавата ѝ чиния. Поне ми обещавай едно: когато ти дойде редът, не ме питай дали предпочитам дантелата, или коприната, а после не избухвай в сълзи, ако не уцеля какво си намислила.

— Най-тържествено ти го обещавам.

Целуна го по бузата, за да го увери в искреността си.

— Очаквам да не ме подведеш, момиче. — Облече якето си. — А ако нещата станат прекалено нетърпими у дома, може и да ме видиш в кръчмата на Галахър накрая.

— Ще те черпя една бира.

Той си тръгна, а Брена посвети повече от необходимото време и усилия да почисти. Така се чувстваше по-малко виновна, макар че наистина щеше да види Дарси. Ако види и Шон, какво да прави? Той все пак работи там, нали?

Въпреки цялото сериозно обмислено начинание Брена си даде труда да потърси Дарси още щом стъпи в кръчмата. Понеже приятелката ѝ се намираще в другия край на бара, където позволяваше на стария господин Рейли да флиртува с нея, тя се настани на стола до него и се наведе да целуне пергаментовата му буза.

— Пак те сварвам да се заглеждаш по друга жена, след като многократно си ме уверявал, че за теб съществувам само аз.

— О, скъпа, един мъж гледа натам, накъдето е обърната главата му, но те чаках да дойдеш и да поседиш на коленете ми.

— Ние, жените О'Тул сме ревниви, господин Рейли. Сега възнамерявам да привикам Дарси настрана и да ѝ дам да се разбере, задето се опитва да те отнеме от мен.

Той се засмя, а тя се надигна и се отправи към свободна маса, като направи знак на Дарси да я последва.

— Умирам за халба бира и нещо топло. Какво е приготвил Шон за вечеря?

Дарси присви сините си очи, вдигна тъмните си вежди и постави свитата с в юмрук ръка на хълбока.

— Е, значи все пак спа е него, така ли?

— Какви ги приказваш?

Макар Дарси да говореше тихо, Брена, панически смутена, завъртя глава да се увери, че никой не е достатъчно близо, за да ги чуе.

— Да не си въобразяваш, че няма да разбере дали една жена, която познавам откакто се помня, не е била в леглото с мъж предишната вечер, само като я погледна? С Шон не съм така сигурна, защото почти през цялото време има замечтан израз в очите. Но ти си свършено друга работа.

— Е, и какво, ако съм го направила? — просъска Брена, докато се настаняваше. — Казах ти, че възнамерявам да го сторя. И, не — парира тя, доловила блясъка в очите на Дарси, — не възнамерявам да ти разказвам подробности.

— Ха! Да не би да ме интересуват! — Но разбира се, че я интересуваха. Седна и се наведе напред. — Само едно нещо.

— Не, нито едно.

— Едно. Винаги, през целия си живот, сме си споделяли по едно нещо, независимо за кого или за какво става въпрос.

— По дяволите. — Беше вярно и ако сега нарушат тази традиция, все едно нарушаваха нещо, което дълбоко ги свързваше. — Четири пъти снощи.

— Четири? — С широко отворени очи Дарси се загледа към кухнята, сякаш погледът ѝ имаше силата да проникне вътре и да

прикове брат ѝ за стената. — Тогава трябва да му дам по-висока оценка. И нищо чудно, че изглеждаш така успокоена.

— Чувствам се страхотно. Наистина ли си личи?

— Човек трябва да се вгледа. Хайде! Имам клиенти. — Дарси неохотно се надигна. — Ще ти донеса халба бира. Тази вечер хапни от печеното пиле. Хората го харесват.

— Тогава ще го опитам. Но мисля, че ще проверя дали не мога да го изям отзад, в кухнята.

— Добре. Тогава сама си налей бирата, докато минаваш отзад. Искаш ли да останеш при мен тази вечер? Ще успея да изтръгна още нещо от теб, обзалагам се.

— Знам колко коварно същество си и как не оставяш човека на мира. Но трябва да се прибера рано. Снощи не спях кой знае колко.

— Фукла — обяви Дарси със смях и тръгна да вземе поредната поръчка.

— Как си, Брена? — попита Ейдан, когато тя мина зад бара.

— Защо? Как изглеждам?

Той я стрелна с очи: какво ли означаваше този рязък отговор?

— Ами изглеждаш ми чудесно.

— И се чувствам чудесно. — Ругаейки се наум, тя си наля халба бира. — Само съм малко уморена. Ще ми се да изпия това и да хапна нещо в кухнята, преди да се отправя към вкъщи, ако не възразяваш.

— Добре дошла си, както винаги.

— Ще имаш ли нужда от допълнителна помощ тази седмица, Ейдан?

— С удоволствие ще те наема за петък и събота вечер, ако разполагаш със свободно време.

— Свободна съм. Ще дойда. — Небрежно, както се надяваше, тя мина край него и отвори вратата на кухнята. — Имаш ли топло ядене за една гладна жена?

Той се извърна от мивката, където горещата вода течеше с пълна сила. Очите му засияха, когато я видя.

— Мисля, че разполагам с нещо, което би ти харесало. Чудех се дали ще наминеш тази вечер.

— Исках да видя Дарси. — Засмя се и постави бирата си на масата. — А май нямам нищо против да видя и теб.

Затвори чешмата и избърса ръце във втъкнатата на кръста му кърпа.

— Е, и как ти е главата?

— Добре, благодаря. Макар все още не всичко да е наред.

— Би ли искала да ти помогна да я оправим?

— Нямам нищо против.

Той пристъпи към стола, на който беше седнала, наведе се и прилепвайки устни към ухото ѝ, разбърка всичките ѝ мисли.

— Ела при мен тази вечер.

Тя неволно потрепери. Имаше нещо безкрайно възбуждащо в тона и в предложението му. Дори нямаше нужда да гледа лицето му.

— Не мога. Знаеш, че не мога. Трудно е да го обясня на близките си.

— Не знам кога отново ще получа свободна вечер.

Зрението ѝ се замъгли — той бе плъзнал език зад ухото ѝ.

— А какво ще кажеш за сутрините?

— Истината е, че в обозримото бъдеще всичките ми сутрини са свободни.

— Ще намина при първа възможност.

Той се изправи, вдигна кепето ѝ и погали косата ѝ. Дося ѝ се да се протегне като котка. И да замърка доволно.

— Вратата е винаги отворена.

ГЛАВА 13

Утрото беше меко. Кротък дъжд се сипеше върху пробуждащите си с настъпването на пролетта цветя. Много тънка бяла мъгла се стелеше по земята; обещавахе да се разсее от първите слънчеви лъчи, които пробият облаците.

Брена пристъпи в притихналата къщурка на Хълма на феите. Дори феите обичат да спят, спомни си тя. Вероятно същото важи и за призраците, които избират сиви дъждовни зазорявания, за да се отдадат на мечти.

Чувстваше се пълна с енергия. И знаеше как точно възнамерява да я използва.

Спря в подножието на стълбището да свали ботите си, после се отърва от якето и шапката си. Окачайки кепето на закачалката, леко прокара пръст по забодената на него брошка с изображение на фея. Бе прехвърляла тази брошка на много кепета.

Запита се дали на друг, освен на Шон, би хрумнало да ѝ подари подобно украшение. Повечето хора, когато ѝ правеха подаръци, избираха нещо практично. Инструмент, наръчник, топли чорапи или работна риза от здрав плат.

Виждаха я в такава светлина, в края на краищата. А ако трябва да е искрена, и тя се вижда така. Практичен човек, с малко време за губене по глупости или красоти.

Но от Шон бе получила миниатюрна сребърна фея с присвити очи и разперени криле.

И се запита дали ако някой друг ѝ я бе подарил, щеше да я носи почти всеки ден, без да се замисля.

Не знаеше отговора, нито какво означава. Само сви рамене и реши, че е просто заради характера на отношенията им.

Пулсът ѝ обаче се ускори, докато изкачваше стълбите.

Той спеше почти заровен под чаршафите и одеялата, в самия център на леглото, като мъж, свикнал да разполага с цялото

пространство. В краката му котаракът образуваше черно петно, но отвори очи — хладни и проникателни — при влизането на Брена.

— Пазиш го, а? Е, от мен никога няма да го узнае. Но сега, ако не желаш да бъдеш смутен или да завиждаш, на твое място щях да се изнеса оттук.

Бъб изви гръб, после сякаш премисли, скочи на земята и се отърка о краката на Брена. Тя се наведе и прокара ръка по гърба му.

— Съжалявам, скъпи, но съм намислила да галя друг тази сутрин.

Този мъж определено използва всеки сантиметър от леглото. Е, предстоеше му да го сподели, помисли си тя и разкопча ризата си.

Дори да си бе дал труда да запали камината предишната вечер, сега тя бе загаснала. Ако стъкне нов огън, за да прогони хлада, може да го събуди. Възнамеряваше да постигне това със съвършено различни средства.

Спеше спокойно, отбеляза тя, докато се събличаше. Сякаш напълно е потънал в сънища и не се мятал. Спомни си, че спи дълбоко — нали когато е прекарвала нощта в стаята на Дарси в другия край на коридора, десетки пъти е чувала как госпожа Галахър го буди?

Скоро ще се разбере колко време и усилия са нужни да бъде разбуден с други средства.

Вълнуващо бе да го гледа, когато той не го съзнава, когато е безпомощен, когато въобще не подозира какво е замислила. В момента лицето му излъчваше и сила, и красота, а и някаква невинност. Но пък винаги бе смятала, че Шон е далеч по-невинен от нея.

Той вярваше в разни неща. Вярваше, че те просто ще се случат, когато му дойде времето, без да се налага да прави каквото и да е. Именно това я притесняваше най-много, особено по отношение на музиката му. Защо си въобразяваше, че някой случайно ще влезе в къщурката и ще изкупи всичките мелодии, които е записал върху нотните листове?

Не е достатъчно само да ги пише. Не го ли разбираше? От мързел го прави, предположи тя и поклати глава. Ако продължи да мисли за това, ще загуби настроението си. И би било пълно пропиляване на сутринта.

Пристъпи гола към леглото, пъкна се под завивките и го възседна. Прилепи устни към неговите. Възнамеряваше да започне

така, както е била събудена Спящата красавица. Но не смяташе да се ограничи само с целувка.

Той бе потънал в сънища — с всякакви форми и цветове. Чувстваше се приятно отпуснат и щастлив. Постепенно започна да различава усещания — топъл вкус на жена, която раздвижва кръвта и разбужда съзнанието. После улови аромата ѝ — беше му познат, и при следващото поемане на въздух пулсът му се учести. Усети формата ѝ, допира на плътта ѝ до неговата.

Вдигна ръка и я зарови в невероятните ѝ коси. Нашепваше името ѝ, а тя не преставаше да се движи, да го обгръща, да го поема. Първият прилив на похот го заля, докато все още бе полузаспал.

Проникна в нея безпомощен, хванат в паяжина от необходимост, изплетена, докато още спеше. За пръв път откакто се помнеше, не успяваше да контролира тялото си. Не можеше да предприеме нищо, освен да позволи да бъде взет.

Отвори очи. Тя бе над него. На фона на меката сива светлина косата ѝ грееше като огън, а зелените ѝ очи го пронизаха. После се изви назад и зарови ръце в косата си, докато отвеждаше и двамата към финала.

— Милостива Дево — бе всичко, което успя да изрече той, и това ѝ достави огромно удоволствие.

— Добро утро. — Чувстваше се златна и сияеща. — Това е цялото време, което мога да ти отделя. Трябва да вървя.

— Какво? Защо?

Посегна да я улови, но тя чевръсто се измъкна.

— Ами приключих с теб, момчето ми, а ме чака работа.

— Върни се. — Помисли дали да не седне, но успя единствено да се извърти настрана. — Ще се представа по-добре сега, вече започвам да се разбуждам.

— И двамата се справихме добре. — Навлече фланелката, после ризата. — Чакат ме в хотела. А и трябва да хвърля поне бегъл поглед на колата ти, защото казах на татко, че първо ще намина оттук заради нея.

— Тогава — довечера. — Простена, когато котаракът скочи на леглото и заби нокти в хълбока му. — Намери начин да останеш тук довечера.

Поканата я свари неподготвена и тя му хвърли бърз поглед, докато навличаше работните си панталони. Очите му бяха полузатворени.

— Утре вечер съм на работа в кръчмата. Ще кажа, че ще остана да спя при Дарси.

— Защо трябва да лъжеш?

— Знаеш как ще клюкарстват хората, ако разберат, че се виждаме по този начин.

— Има ли някакво значение?

— Разбира се.

Този път, когато го погледна, се изненада да види не сънените му, а широко отворените очи.

— Да не би да се срамуваш, Брена?

— Не. Но е лично. Отивам да погледна колата ти, а при първа възможност ще се постарая и да я оправя. — Наведе се да го целуне, после отметна косата от челото си. — Ще се върна, щом ми се удаде случай.

Той се изтегна по гръб, с което раздразни Бъб достатъчно, че да го одраска отново. Остана загледан в тавана, докато не чу входната врата да се затваря след нея.

Кога, зачуди се той, бе започнал да иска повече? И защо именно от нея иска повече? Каква е тази надигаща се у него потребност? Винаги ли е съществувала?

Какви въпроси, помисли си той възмутен. Цял куп, а не разполага с нито един отговор.

Стана от леглото и вероятно щеше да се насочи към банята, но шумът от запалването на колата му го привлече към прозореца.

Брена отиваше до капака на мотора и докато я наблюдаваше, го отвори и напъха глава вътре. Представи си как вече го кълне, задето е забравил да направи нещо си или е допуснал да се зацапа не знам какво си. Никога не успяваше да ѝ обясни, че за него всичко в мотора му изглежда зацапано и тайнствено и не предизвиква никакъв интерес. Стига двигателят да запали, когато завърти ключа, пет пари не дава как протича процесът. Но това в никакъв случай не важеше за Брена. Тя изпитваше върховно щастие да разглоби нещо на съставните му части и да ги разгледа внимателно. Сети се, че трябва да я помоли да

погледне скарата му, защото всичко, което слагаше на нея, изгаряше от едната страна.

В следващия миг тя си извади главата и затръшна капака. Хвърли поглед към прозореца, където той стоеше, и очите ѝ пълни с възмущение — го пронизаха. Той ѝ се ухили предизвикателно, преди тя да се отправи към пикапа си. По начина, по който се движеха устните и, предположи, че го праща по дяволите.

Докато влизаше в пикапа, заваля. Остана загледан как с обичайната си енергия и непредпазливост излезе на заден на пътя и пое през бабуните.

Но вече не се усмихваше. Веселието му бе изместено от истински шок. Вече разполагаше с един от отговорите, а той никак не му допаднаше. Беше влюбен в нея.

— По дяволите! Как, за Бога, ще се справя с това?

Накани се да напъха ръце в джобовете, но беше гол. Обърна се с намерението да отиде под душа; очакваше така да прогони чувството.

Лейди Гуен стоеше на прага и със спокойно скръстени ръце го наблюдаваше.

— Господи! — Колкото и глупаво да бе, сграбчи одеялото от леглото и го омота около кръста. — На човек му се полага известно уединение в дома му.

Объркан и притеснен, я погледна. Изглеждаше му истинска. Бе така красива, както я описваха всички легенди. Очите ѝ, изпълнени в момента с нежно съчувствие и разбиране, накараха стомаха му да се свие.

Несъмнено тя стоеше пред него, а котаракът се увиваше около краката ѝ и не спираше да мяука.

— Значи това си чакала, за да ми се явиш? Да осъзная нещо, от което ще се почувствам наранен. Е, твърдят, че когато човек е нещастен, е добре да има компания, но аз предпочитам сам да ближа раните си.

Тя тръгна към него грациозно, изпълнена с достойнство, а очите ѝ блестяха. Видя я да вдига ръка и усети безплътното ѝ докосване по бузата си като нежна утеха.

В следващия миг тя изчезна.

Постъпи както правеше винаги, когато на пътя му се изпречваше нещо, с което не желаше да се занимава напъха го в ъгъл на съзнанието си, убеден, че постепенно ще намери разрешение, и се потопа в музиката си.

Тя му помагаше да намери равновесие, хранеше сърцето му. Колкото и близък да бе с роднините си, никога не успя да им обясни какво означава за него възможността да я чува в главата си, да я усеща в себе си, а после да я накара да прозвучи.

Това бе единственото, с което винаги бе разполагал, от което бе имал потребност и което се боеше да не изгуби.

До появата на Брена.

А тя винаги бе до него — от нея бе имал потребност, без да си дава сметка колко дълбоко е вкоренено това чувство. А сега знаеше и се страхуваше да не изгуби нея и онова, което току-що откри.

Замислено отвори кутийката върху пианото. Вътре бе сложил перлата, която получи при гроба на Мод. Сега разбираше какво очаква от него Карик. Но съвсем не бе готов да предложи на Брена нито перлата, нито себе си.

Каквото и да бяха планирали другите за него, той ще се движи със собствена скорост и по свой начин. Беше обещал на Брена приятелство. Нямахше да наруши дадената дума, но започваше да разбира, какво ще му струва това, не успее ли да спечели цялото ѝ сърце.

Жената, която дойде в леглото му сутринта, не търсеше романтика и обещание за бъдещето. Тя се интересуваше единствено от момента и от насладите, които може да си осигури.

По друго време и с други жени и той постъпваше така. Не бе свикнал да изпитва копнеж. И не възнамеряваше да му се отдава.

Просто трябваше да измисли какви стъпки да предприеме, в каква последователност и в каква посока. И тъй като ставаше въпрос за Брена, щеше да постигне целта си по-бързо и лесно, ако открие начин да ѝ внуши, че от самото начало идеята е била нейна.

Затова... Леко прокара пръсти по клавишите. Просто трябва така да извърти нещата, че Брена О'Тул да го ухажда.

Мисълта го развесели и пръстите му започнаха да се движат по-бързо, мелодията стана по-жива. Още когато спря да нахвърля нотите, думите започнаха да идват в главата му.

Ела при мен. Ще танцуваме, щом го желаеш. Ала по-бързо ела, моя червеночоса красавице, по-бързо ела, защото те искам. Целуни ме и обещавай от този миг да ме обичаш, от този миг и докато птиците пеят. Чакам те. Ела и ме убеди, че с дошло времето да падна на колене пред теб.

Долови смешното в ситуацията и това разсея напрежението, стегнало гърдите му. В крайна сметка как е възможно човек, който познава и двамата, да не види абсурдността на подобна връзка?

Тя вечно планира, той — мечтае. Мненията им по различни въпроси се сблъскваха по-често, отколкото да съвпадат. Но какво разбира сърцето от логика? А и той е достатъчно мъдър да осъзнае, че ако се бе увлякъл по някоя, която повече прилича на него, двамата щяха да си пропилят живота, без да постигнат нищо.

И макар да не се сещаше за мъж с характера на Брена, си представи как при евентуална среща двамата ще си изпотрошат главите с чукове до една седмица.

Всъщност, ако нагласи нещата така, че тя да възприеме случилото се помежду им за нещо трайно, той на практика ще я предпази от кратък и пълен с насилие живот.

Реши обаче да не споделя с нея това свое мнение.

Удовлетворен, върна перлата обратно в кутийката, остави нотните листове разхвърляни наоколо и тръгна, за да започне работния си ден.

Съобразявайки се с вкуса на Брена, изпече сладки с ябълки. Щом подхожда към въпроса от положението на обърнатите им роли, приготвянето на едно от любимите и изкушения му се струваше доста находчив ход.

Замисли се дали би успял да се убеди, че не е влюбен в нея. Дори си представи как се справя донякъде, изброявайки всички причини защо идеята не е добра. На първо място стоеше липсата на намерение да се влюби — поне не сериозно — още няколко години.

А когато си представяше жената до себе си, тя винаги е била мека, женствена и нежна натура. Жена, с която се чувства спокойно, мина му през ума, докато оформяше сладките. А с тази О'Тул нямаше никакво спокойствие, независимо че е истинска благодат в леглото. В края на краищата, колкото и примамливо да звучи, един мъж не може да прекара целия си живот в леглото с гола жена с гореща кръв.

Това го накара да се замисли за сутринта и за начина, по който го докара до екстаз още преди да се е разбудил напълно. От което пък се почувства още по-малко удобно. И понеже Шон си беше Шон, изостави тази мисъл. Поне за момента.

Не заради секса се влюби; той просто се оказа ключът, който отвори сърцето му, за да види какво е таил в себе си. Никога не е била лесна жена. Господ му е свидетел, сигурно щеше да го тормози и преследва, докато не му се прииска да я убие. Ще предизвиква караници и винаги ще намира начин той да си изпуска нервите.

Но, Господи, как само го караше да се смее. И знаеше половината от нещата, които се въртят в главата му, преди да е намерил думите. Това е скъпоценно качество. Беше наясно с всичките му недостатъци, но не роптаеше срещу тях.

Е, не държеше кой знае колко на музиката му и от това му бе малко криво. Реши обаче да го приеме като липса на разбиране. Точно както той нямаше никакъв интерес или познания за тайнствата, скрити под капака на колата му.

Накъдето и да се наклонят везните — за или против — няма значение. Сърцето му вече ѝ принадлежи. Просто трябваше да я накара да го задържи.

Украси сладките с парченца тесто, както бе видял на някаква картинка. Намаза ги отгоре с яйце и ги пяхна във фурната.

Когато Дарси влезе, той бъркаше в голямата тенджерата прочутата яхния на Галахър и си тананикаше.

— Стомахът ми е празен като главата на Рори О'Хара. Искам един сандвич, преди да започне смяната.

— Ще ти направя — предложи Шон, преди тя да нападне хладилника. — Иначе ще оставиш пълен хаос и ще се наложи аз да разчиствам.

— С печено говеждо, ако е останало, моля.

— Има предостатъчно.

— Е, тогава не се стискай. — Седна и вдигна крака на стола до себе си: хем да се порадва на новите си обувки, хем да ѝ отпочинат краката преди работа. Хвърляйки поглед към съдовете, които му предстоеше да измие, подуши въздуха. — Сладки с ябълки ли има във фурната?

— Може би. Ще ти запазя, ако не ме тормозиш.

Прокара пръст по вътрешността на купата, в която бе приготвил пълнежът, и го облиза.

— Доколкото си спомням, това са любимите на Брена.

Шон разряза сандвича на две — знаеше, че иначе Дарси ще негодува.

— И аз си спомням толкова — обяви той, но постави чинията пред нея с безизразно лице.

— Ти... — Дарси млъкна и взе първата половина от обяда си. — Не, не желая да знам. Най-добрата ми приятелка и брат ми — отбеляза тя след първата хапка. — Никога не съм допускала, че ще видя подобно нещо. Направо не мога да повярвам.

— Ами продължавай да се опитваш. — Изпълнен с любопитство, той седна срещу нея. — Приятелка си и с Джуд, а не изглеждаше никак притеснена, че тя и Ейдан...

— Джуд ми е нова приятелка. — Дарси го изгледа навъсено със сините си очи. — Съвършено различно е. Сигурно е заради лицето ти — прецени тя. — Едва ли има нещо общо с пленителния ти характер. Просто е заслепена от външния ти вид. Никой не отрича, че имаш много привлекателно лице.

— Казваш го само защото двамата с теб страшно си приличаме.

Засмя се, преди отново да отхапе от сандвича.

— Напълно си прав. Какво да правим като сме така красиви, скъпи?

— Ще трябва да си носим тежкото бреме — обяви той тържествено и я накара да се разсмее.

— Определено ми е приятно да нося подобен товар. И ако един мъж не желае да погледне по-далеч от лицето ми, нямам от какво да се оплаквам. Важното е, че знам колко е акълът в главата ми.

— Да разбирам ли, че онзи от Дъблин, с когото се виждаш, те третира като домашен любимец?

Тя раздвижи рамене, раздразнена. Връзката, макар и с толкова добри перспективи, не я удовлетворяваше.

— Радва се на компанията ми и ме води по изискани и стилни места. — И понеже го споделяше с Шон, просъска: — Където прекарва половината от времето да се фука със себе си и работата си, в очакване да онемее от възторг. В действителност не е и наполовина толкова

умен, колкото се смята. Повечето от това, което е постигнал, дължи на семейните си връзки, а не на собствения си усилен труд или умения.

— Отегчена си от него.

Отвори уста, затвори я и сви рамене.

— Да, отегчена съм от него. Какво не ми е наред?

— Ако ти кажа, ще запратиш чинията по мен.

— Няма. — В знак на примирие тя я бутна настрана. — Този път.

— Добре тогава, ще ти кажа какво не ти е наред. Подценяваш се, Дарси, а после се дразниш, че и другите правят същото. Не проявяваш никакво уважение към мъжете, които падат в краката ти и обещават да ти поднесат света на тепсия. Цял живот сама си пълниш тепсията и я носиш със собствените си ръце. И съзнаваш способността си да продължиш да го правиш.

— Искам повече. — Изрече го свирепо, по необясними причини бе готова да се разплаче. — Какво лошо има да искам повече?

— Нищо.

Постави ръка върху нейната.

— Искам да посетя различни места, да видя различни хора. Да притежавам неща. — Стана и закрачи напред-назад сякаш се намираше в клетка. — Не мога да не го искам. Всичко би било къде-къде по-лесно, ако бях влюбена в него поне малко. Дори съвсем мъничко щеше да е достатъчно. Но не съм и не мога да се навия. Затова тази сутрин се събудих с мисълта, че ще скъсам с него. И по този начин отказвам прекрасно пътуване до Париж.

— Правилно е да постъпиш така.

— Не го правя, защото е правилно — раздразнена, тя вдигна ръце. — Правя го, защото няма да позволя първото ми пътуване до Париж да бъде отровено от мъж, който ме отегчава до смърт. Шон... — върна се до масата, седна отново и като се наведе напред, обяви съвършено сериозно: — Аз не съм добър човек.

Той отново взе ръката ѝ.

— Независимо от това те обичам.

Очите ѝ се изпълниха с признателност.

— Трябваше да се досетя, че няма да седнеш да изброяваш добродетелите ми. И все пак се чувствам по-добре. — И именно защото беше така, тя бръкна отново с пръст в купата и обра останалия

вътре пълнеж. — Ще ми се да намеря някого, с когото да ми е забавно и весело както на теб с Брена.

Може би не долови веднага рязката промяна в очите му, когато той стана и започна да разчиства масата. Но го познаваше достатъчно добре — на моменти по-добре от себе си.

— По дяволите! Точно от това се опасявах. Хлътнал си по нея, нали?

— Няма какво да се притесняваш.

— Напротив. Обичам и двама ви. О, глупак такъв! Не можеш ли просто да се забавляваш като повечето мъже?

Сети се за сутринта и самият той близна от пълнежа за ябълковите сладки.

— Забавлявам се.

— И колко ще продължи това, след като си се влюбил в нея?

Заинтригуван, той ѝ хвърли поглед през рамо, преди да се залови за работа.

— Престават ли нещата да бъдат забавни, когато се появи любовта?

— Да, щом се появи само у единия.

— Май не вярваш, че съм способен да спечеля любовта ѝ, ако реша.

— Шон, не желая да те нараня, нито пък Брена би искала да го стори, но тя направо ми каза, че иска само да спи с теб.

— Тя ясно даде да се разбере какво иска. — Този път той се усмихна. — Но аз искам повече. Какво лошо има да искам повече?

— Не е моментът да ми отвърщаш с моите думи. Притеснявам се за теб.

— Недей. — Изми най-голямата купа на ръка, за да не претоварва съдомиялната. — Знам с какво съм се захванал. Няма да вървя против чувствата си. И какво лошо има да направя каквото мога, за да променя нейните чувства?

— В момента, когато реши, че я ухажваш...

— Няма да го правя. Тя ще ме ухажва.

Първата реакция на Дарен бе да изсумти, но после се замисли.

— Боже, колко си умен — промълви тя.

— Достатъчно, за да знам, че Брена предпочита тя да убеждава, вместо да убеждават нея. — Провери как върви печенето на сладките.

Смени температурата. — Очаквам казаното тук да си остане между нас двамата.

— Говориш, сякаш ще се втурна да съобщя на Брена какво си споделил с мен. — Обидена, грабна поднос. Вдигнатите му вежди я накараха обаче да отстъпи. — Добре де, по-рано щях да постъпя така, но сега е различно. Имай ми доверие.

Имаше ѝ. Понякога се опитва да му строши главата с тиган, но Дарси по-скоро би си прехапала езика, отколкото да издаде нечия тайна.

— Това обаче предполага, че не би ми снесла какво смята тя относно... определени неща.

— Точно така. Търси си шпиони другаде, момчето ми. — С вирнат нос се нагани да напусне кухнята. Внезапно спря и процеди през зъби: — Не се намира за особено привлекателна.

Шон остана зазяпан в сестра си — най-малко това очакваше да чуе. Дарси изруга под нос и продължи:

— Казвам ти го само защото никога не ми го е споменавала направо, точно с тези думи. Гледа на тялото си като на нещо практично, а не като на женствено и желано. Според нея мъжете не я намират за достатъчно привлекателна... И затова възприема секса просто като секс. Не допуска вероятността един мъж да я възприеме по романтичен или нежен начин. — Направи пауза и се опита да не мисли дали Брена ще ѝ прости, ако знае, какви ги говори. — Една жена обича да ѝ казват... Е, ако имаш акъл в главата си, трябва да знаеш какво обича една жена да ѝ казват. А сега си затвори устата, защото приличаш на малоумник.

Остави вратата да се люлее зад гърба ѝ.

ГЛАВА 14

— А и нали помниш Денис Магий, който замина за Америка? Никой, собствено, не го помни точно, защото оттогава има поне петдесет години, пък и не сме били родени, впрочем аз съм била бебе, когато той е напуснал Олд Париш. Но няма начин да не си чувала за него и как натрупал състояние, като купувал земя в Ню Йорк и после я застроявал.

Кати Дъфи, настанена удобно в кухнята на семейство О'Тул, пиеше чай и ядеше бисквити с глазура — ако трябваше да каже истината, в тестото можеше да има още малко ванилия, — докато споделяше новини и клюки.

Понеже имаше навика да бърбри неспирно, не забеляза разсеяността на приятелката си, докато поднасяше най-новото от случилото се в Олд Париш.

— Винаги е бил умник, нашият Денис, поне така разправят всички, които го познават. Оженил се за Дебора Кейси, братовчедка на майка ми; и за нея твърдят, че носела умна глава на раменете си. Заминаха през океана, докато първородният им син беше още с къси панталонки. Добре се справиха в Америка, изградиха собствен бизнес. Нали знаеш, Старата Мод беше сгодена за Джон Магий, който загина във войната, а той е брат на Денис? През всичките тези години — продължи Кати, след като облиза част от глазурата, останала на пръста ѝ, — Денис нито веднъж не се върна в Ирландия. Но има син, а синът му — също имал син. И внукът, казват, е свестен.

Изчака Моли да вдигне въпросително вежди.

— Така ли?

— Да. Хвърлил е око на Ардмор. Възнамерява да постои тук зала.

— О, да. — Моли разбърка чая, от който още не бе отпила. — Чух Брена да говори за това. — Може и да беше разсеяна, но не толкова, че да не забележи унилото изражение на Кати. — Не знам обаче никакви подробности — опита се да успокои тя приятелката си.

— Ще ти кажа. — Развълнувана, Кати се наведе напред. — Говори се за сделка между Магий от Ню Йорк и Галахър. Щели да построят залата зад кръчмата. Нещо като музикална зала, ако не са ме подвели. Представи си, Моли, музикална зала тук, в Ардмор, а представителите на семейство Галахър ще имат дял в нея.

— Щом е така, драго ми е да знам, че някой от местните ще има думата. Дали Магий — имам предвид младия — ще се появи в Ардмор?

— Не виждам как иначе ще се уредят нещата. — Кати се облегна, оправи косата си. Племенничката ѝ бе направила студено къдрене миналата седмица и тя бе много доволна от фризурата си. Всяка къдрица си стоеше на мястото. — На младини с Денис, изкарахме един флирт. Глупави бяхме тогава — очите ѝ се премрежиха за миг. — Едно лято той се върна по тези места. — Кати се отдаде на спомени. — Обикаляше навсякъде и искаше да види къде са се родили и израснали родителите му. И къде самият той е прекарал първите години от живота си. Привлекателен мъж беше Денис Магий, ако паметта не ме лъже.

— Е, доколкото аз си спомням, ти изкара по един флирт с всеки привлекателен мъж, преди да вземеш когото си бе наумила от самото начало.

В очите на Кати се появиха весели пламъчета.

— Какъв е смисълът да си млад и глупав, ако не постъпваш така?

Понеже това бе едно от нещата, които я тревожеха, Моли само се усмихна вяло и остави приятелката си да бъбри.

Моли бе убедена, че най-голямата ѝ дъщеря преживява нещо много повече от флирт с Шон Галахър. Всъщност не беше кой знае каква изненада, но мълчанието на Брена по въпроса я притесняваше. Беше научила момичетата си, че могат да споделят абсолютно всичко с нея.

Знаеше точно в коя вечер се влюби Морийн. Дъщеря ѝ се прибра зачервена, засмяна и цъфтяща от станалото чудо. Когато Кевин дойде да поиска ръката на Пати, тя го разбра в минутата — момичето влезе в къщата и се хвърли ридаещо в обятията на майка си. Такива бяха — Морийн се смееше при радостните събития, а Пати плачеше.

Но Брена, най-практичната от децата ѝ, не направи нито едното, нито другото. И противно на очакванията на Моли, не обели и дума за

настъпилата промяна в отношенията и с Шон.

А тази сутрин на излизане обяви, че ще остане да спи при Дарси. Избягваше обаче да погледне майка си в очите, докато лъжеше. Обидно ѝ бе, че детето ѝ предпочита да я лъже, вместо да ѝ се довери.

— Къде се отнесе?

— Хм... — Моли тръсна леко глава. — Извинявай, напоследък ми е трудно да се съсредоточавам.

— Нищо чудно. Омъжи едната си дъщеря преди месеци, а сега планирате следваща сватба. Сигурно си изтощена?

— Вероятно. — Чаят ѝ изстина, без да го опита, а чашата на Кати беше празна. Моли се надигна и ѝ наля. — Гордея се с тях, щастлива съм, но...

— Растат много по-бързо, отколкото очакваш.

— Така е. В един момент им мия лицата, а в следващия купувам булчински рокли. — За нейна изненада от очите ѝ рукнаха сълзи, които не успя да удържи. — О, Кати...

— Успокой се, скъпа. — Взе ръцете на Моли и ги стисна. — И аз се чувствах по същия начин, когато моите напуснаха гнездото.

— Пати е виновна. — Моли подсмръкна и извади кърпичка от джоба. — При Морийн не плаках... Само по време на сватбата. Е, понякога побеснявах, защото моята Морийн не приемаше друго, освен идеалното, а представата ѝ за него се променяше всекидневно. Но Пати се просълзява дори ако заговорим за цветята, които ще носи. Кълна ти се, Кати, страх ме е това момиче да не мине разциврено по алеята в черквата, докато пристъпва към клетия Кевин. Хората ще си помислят, че сме насочили пистолет в главата ѝ, за да даде обета си.

— О, нищо подобно. Пати е просто сантиментална. Ще бъде прекрасна булка.

— Разбира се. — Моли си позволи да пролее още няколко сълзи. — А и Мери Кейт. Стои и мечтае за... някое момче, предполагам. Постоянно е замислена и все пише в дневника си. През половината от времето дори не позволява на Алис Мей да влезе в стаята.

— Сигурно има някой младеж в хотела, в когото си въобразява, че е влюбена. Притеснява ли те?

— Не особено. Сега е във възраст, когато се дразни, че по-малката ѝ сестра е непрекъснато по петите ѝ.

— О, всичко е свързано с израстването. Ти свърши чудесна работа при отглеждането на момичетата си, Моли. Всяка една от тях ти прави чест. Не че това помага на една жена да не се притеснява за пиленцата си. Е, поне Брена не ти съзнава никакви тревоги в момента.

Моли предпазливо взе чашата си и отпи.

— Брена е стабилна като канара — обяви тя.

Някои неща не се споделят дори с приятелка.

Преди настъпването на вечерта кръчмата затвори за един час. Ейдан надникна в кухнята.

— Имаш ли свободна минутка?

Шон хвърли поглед към безпорядъка, резултат от многобройните следобедни посетители.

— Съгласен съм, без да се колебая секунда. Защо?

— Трябва да поговорим за нещо, а и искам да се разходя.

Шон хвърли кърпата за бърсане на чинии настрана.

— Къде?

— Плажът става.

Ейдан прекоси кухнята и се отправи към задната врата. Спря там за миг и се загледа във възвишението пред ивицата дървета, наклонени от вятъра.

— Да не се колебаеш за сделката?

— Не, не.

Но продължи да гледа и да мери на око. Магазинчетата и къщурките от двете страни на кръчмата, задните дворове, старото куче, полегнало на сянка да подремне, ъгълчето в далечния край на земята им, където за пръв път бе целунал момиче.

— Промяната няма да е малка — отбеляза замислено той.

— Така е. Имало е промяна, когато Шамъс Галахър е издигнал стените на кръчмата. И всеки от нашия род е променял нещата по един или друг начин. Сега е ред ти да направиш нещо.

— Ние. — Ейдан го каза бързо, защото точно така смяташе. — Ще ми се да поговорим по въпроса. Не успях да уловя Дарси. Това момиче изчезна от кръчмата като оръдеен снаряд. Помниш ли как играехме тук?

— Да — Шон разсеяно си разтърка носа. — Да, да...

Ейдан се засмя.

— Бях забравил. Играехме на американски футбол и Брена запрати една топка право в лицето ти. Господи, кръвта ти течеше като на заклано прасе. Но момичето винаги е имало силни ръце. Помня те как лежеше тук, кълнеше и кървеше, а когато тя видя, че само носа ти е счупен, ти заповяда да спреш да врециш. Чудесно си играехме зад кръчмата.

— Предстоящото бащинство те прави сантиментален.

— Вероятно е така. — Прекосиха улицата, спокойна през този сезон и по това време на деня. — Идва пролет — добави Ейдан, докато се насочваха към плажа, — а заедно с нея туристите и отпускарите. Зимата в Ардмор е кратка.

Шон напъха ръце в джобовете. Въздухът продължаваше да е малко студен.

— Не бих се оплакал от това.

Пясъкът хрущеше под ботушите им, докато крачеха на запад. При сливането си с хоризонта водата бе замечтано синя. Тук, където се разбиваше в брега, беше пенлива, бяла и зелена. Върховете на вълните проблясваха на слънцето.

Вървяха мълчаливо. Отдалечаваха се от лодките, прибрани за деня, и от повесените да съхнат мрежи; отиваха към скалите, устремили се към небето.

— Тази сутрин говорих с татко.

— Как е той? А мама?

— Добре са. В началото на следващата седмица смята да се срещне с адвокатите. Поне част от договорите ще бъдат готови за подпис. Решил е докато се занимава с това, да изготви и други документи. Ще ми припише кръчмата според всички изисквания на закона.

— Време беше. Те вече определено се установяват в Бостън.

— Казах му какво мисля и ще го повторя и пред теб. Според мен е по-добре и по-честно кръчмата да се подели между трима ни.

Една мидичка допадна на Шон и той се наведе, взе я и я разгледа.

— Традицията в рода ни не е такава.

— Точно същото каза и татко. — Ейдан въздъхна, тръгна напред, после се върна. — Господи, приличаш на него повече от всички ни.

— В момента не ми звучи като комплимент нито към татко, нито към мен.

Шон остана на място, а Ейдан продължи да снове напред-назад.

— Нямах и намерение да прозвучи като такъв. И двамата сте страшно твърдоглави за някои неща. Нали току-що подчерта колко положително нещо са промените? Ако ще променяме кръчмата, защо, по дяволите, да не променим и начина, по който се предава от поколение на поколение?

Шон разсеяно пхна мидичката в джоба си.

— Защото човек променя едни неща, а други — не.

— И кой решава, бих искал да знам.

Шон наклони глава.

— Ние. По този въпрос двамата с Дарси сме против, Ейдан. Така че забрави. Кръчмата е твоя. Ти ще я предадеш на детето, което Джуд вече носи. По същество това не я прави по-малко наша — моя или на Дарси.

— Говоря за законната страна на въпроса.

— Точно така. Ще бъде хубава, свежа вечер — продължи Шон, сметнал темата за изчерпана. — Сигурно ще ни се отвори доста работа.

— А какво ще правят твоите деца, когато се родят? — попита Ейдан. — Не желаш ли да имат някакво документирано участие в заведението?

— Защо всички трябва да бъде непременно узаконено черно на бяло?

— Защото нещата се променят, Шон. — Раздразнено вдигна ръце. — Залата ще промени Ардмор, а това ще се отрази на кръчмата. Ще повлияе и на нас.

— Нищо подобно или поне не по начина, по който го виждаш в момента. Просто поради различни причини ще идват повече хора — отбеляза Шон, опитвайки се да си го представи. — Не е изключено в селото да се появи нов пансион или някой да отвори магазин край брега. Но в „Галахър“ ще продължаваме да предлагаме напитки, храна и музика, както е било винаги. Един от нас ще стои на бара и докато си гледаме работата, лодките ще продължават да излизат в морето за риба. Животът продължава такъв, какъвто е, независимо какво предприемаш.

— Дори без да предприемаш нищо — отбеляза Ейдан.

— Независимо че някои не са съгласни с това. Важното е работата да върви, Ейдан. Искрено ти го казвам. Достатъчно е, че носим името Галахър. Не са нужни никакви документи.

Шон се извърна, за да погледне кръчмата, тъмните ѝ дървени греди, камъните в основата, разноцветните стъкла, които ловяха слънчевите лъчи.

— Досега се справяме добре. Когато му дойде времето, твоите деца, моите деца и децата на Дарси ще го измислят за себе си.

— Възможно е да се ожениш за жена, която няма да гледа на нещата по същия начин.

Шон се замисли за Брена и поклати глава.

— Ако една жена не вярва в мен и в моето семейство, за да има доверие в подобна уговорка помежду ни, няма да се ожения за нея.

— Нямах никаква представа какво означава да се влюбиш отвъд всякакъв здрав разум. Аз бях готов да замина отгук, да оставя всичко и всеки, ако тя го бе поискала от мен.

— Но нито те помоли, нито го пожела. Даже да си си представял жена, която би го направила, Ейдан, никога нямаше да загубиш сърцето си по нея.

Ейдан понечи да възрази, но само въздъхна и обяви:

— Имаш отговор за всичко. Доста е дразнещо, защото винаги изглежда верен.

— Мислил съм за тези неща. А сега аз имам един въпрос и искам да ми отговориш. Когато обичаш една жена отвъд всякакъв здрав разум, от това боли ли те, или ти носи наслада?

— И двете, и то едновременно.

Шон кимна, докато поемаха обратно.

— Подозирах, че е така, но е друго някой да го потвърди.

В приятната ясна вечер работата следваше динамичния си ход като вятъра, който се носеше над морето. Музиката привличаше клиенти: едни, за да я послушат, докато отпиват от бирата си, други — за да се включат в припяването. Някои ставаха да потанцуват.

Независимо от забързаното темпо, Шон намираще време да се появява в салона. При едно от излизанията видя Брена да снове между

масите с валсова стъпка в ръцете на стария господин Рейли и се замисли.

— Хрумна ми нещо, Ейдан. — Шон собственоръчно донесе две порции риба с пържени картофи на бара. Наля си бира, за да утоли жаждата си. — Погледни как Брена танцува там.

— И? — Ейдан приключи с изливането на две халби „Гинес“. — Не ми се вярва да забегне с него, независимо колко често му обещава.

— Жените са родени, за да мамят мъжете. — Шон отпи и се загледа как Брена се кърши в кокалестите обятия на възрастния мъж. — Но ги наблюдавам, както и останалите, които стават от време на време. Чудя се дали няма да е интересно, когато уреждаме нещата със залата, да не предвидим и малко място за танцуване.

— Нали залата ще бъде за това?

— Не говоря за професионални танци, а да има къде посетителите да танцуват.

— Е, това е интересно хрумване — Ейдан се огледа наоколо, за да види лицата на хората. — Добре, мога да предложа на Магий, когато се стигне до проектирането и всичко останало.

— Брена нахвърли една скица. Пазя я в кухнята. Искаш ли да й хвърлиш едно око? Ако ти хареса, сигурно ще се заинтересуваш и от по-сериозния чертеж, който я помолих да направи.

Заинтригуван, Ейдан погледна брат си.

— Помолил си я да направи чертеж, така ли?

— Да, защото е наясно какво искаме. И какво би трябвало да построи Магий. Да не би да възниква някакъв проблем?

— В никакъв случай. Признавам, Шон, че наистина си прав — законът не променя онова, което носим в сърцето си. С удоволствие ще видя какво има предвид нашата Брена.

— Чудесно. И ако ти хареса — защо не го изпратиш на Магий, да видим как ще реагира?

— Бих могъл, но допускам, че има той си има проектант.

— Тогава се налага да измислим как да го склоним да приеме нашето предложение. Не би навредило — промърмори Шон, все още загледан в Брена, — да подхванем нещата в наши ръце от самото начало.

— Става — съгласи се Ейдан.

Колкото и изящно да танцуваше Брена, Ейдан имаше нужда от нея зад бара. Привлече вниманието ѝ и ѝ направи знак. Забеляза как тя изгледа Шон. Макар и отстрани, Ейдан почувства горещината на разменените погледи.

— Бих ти бил благодарен да не разсейваш барманката ми, когато сме затънали до гуша в работа.

— Просто седя тук и си пия бирата.

— Ами иди я пий в кухнята, освен ако не желаш половината ни клиенти да се вторачат във вас двамата.

— Не бих се смутил. — Остана загледан в Брена още миг. — Но не знам тя как ще го приеме.

За да не я раздразни, ако продължава да разсъждава по този въпрос, Шон се вмъкна обратно в кухнята.

Не му представляваше проблем да си намира работа, докато стане време за затваряне; трябваше му поне час да почисти, преди да приключи за вечерта.

Миеше тенджерите, когато влезе една от музикантките. Хубавата блондинка се казваше Айлийн. Късо подстриганите ѝ коси подчертаваха острите ѝ черти. Имаше ясен глас и дружелюбен нрав. Шон се бе възхищавал на първото и се бе възползвал от второто — безобидно наистина — при предишното ангажиране на оркестъра в „Галахър“.

— Добре се справихме тази вечер.

— Определено. — Изплакна тенджерата и се обърна към нея. — Хареса ми аранжимента на „Мъглива роса“.

— За пръв път я свирим пред публика. — Тя се приближи и се облегна на плота до мивката. — Подготвила съм още две песни. Нямах нищо против да ти ги изпея, нали? — Прокара пръст по ръката му. — Не трябва да се връщам тази вечер. Би ли искал да ме приютиш... както миналия път?

Миналия път се бяха забавлявали половината нощ с музика, а после един с друг. Жената, припомни си Шон, не се притесняваше да демонстрира талантите си. Споменът го накара да се усмихне, докато обмисляше най-благовидния отказ.

Когато влезе да внесе подноса с празни чаши, освен червената пелена пред очите си, Брена видя единствено склонената глава на Шон и как блондинката го гали по ръката. Пристъпи решително напред и

силно стовари подноса върху плота — чашите подскочиха и се раздрънчаха.

— Трябва ли ти нещо тук?

Айлийн светкавично долови заплахата в искрящите очи.

— Вече не. — Весело потупа Шон по ръката. — Май ще се прибирам все пак. Някой друг път, Шон.

— Ами... — Разполагаше с половин секунда да реши какво да направи; доверявайки се на инстинкта си, придаде на лицето си смутено изражение. — Добре.

— Винаги с удоволствие идваме в „Галахър“ — добави Айлийн на излизане.

Сдържа усмивката си, докато не се озова отвън, и се запита какви ли страдания ще причини на Шон дребничката червенокоса жена.

— Това ли са последните чаши? — попита Шон и се съсредоточи върху търкането на тенджерата, сякаш бе целта на живота му.

— Да. Бих искала да знам какво беше това.

— Кое?

— Между теб и певицата с големите гърди и момчешката коса.

— О, Айлийн. — Съзнателно прочисти гърлото си, докато оставяше тенджерата настрана, за да се захване с чашите. — Отби се да каже лека нощ.

— Аха! — Забоде пръст в ребрата му и го накара да подскочи. — Ако беше малко по-близо, направо щеше да се вмъкне в кожата ти.

— О, просто е с дружелюбен нрав.

— Запомни, че докато ти и аз се въргаляме в леглото, ще стоиш настрана от дружелюбните жени.

Душата му се изпълни с наслада, но той успя да го прикрие и само се изправи.

— Обвиняваш ли ме в нещо, Брена? — Остана доволен, че успя да съчетае подходящо обида и болка. — Че се пускам на друга жена, докато съм с теб, например? Толкова лошо ли мнение имаш за мен?

— Видях каквото видях.

Изгледа я изпитателно за миг, после с огорчен вид започна замислено да бърше плотовете. Интересно е, помисли си той, да види колко усилия ще положи да го омилостиви.

— Галеше те по ръката.

— Но аз не я докоснах, нали?

— Не е там въпросът...

По дяволите. Брена скръсти ръце, после ги разпери и ги натика в джобовете. Искаше да издере лицето на блондинката. И продължаваше да го иска, призна пред себе си тя. Не че отстъпва от битката, но няма да я започне тя. Особено заради мъж.

— Усмиваше й се.

— Ще се постарая да не се усмихвам на никого, ако не получа първо одобрението ти.

— Изглеждахте така доволни, че сте заедно. — В джоба ръката й все още бе свита в юмрук. Ако не се чувстваше толкова глупаво, вероятно би се поддала на изкушението да го удари. — Веднага ще се извиня, ако е лъжа.

— Добре. — Остави нещата дотук, отиде до вратата и се сбoguва с брат си и сестра си. Когато отново се извърна, Брена изглеждаше толкова раздражена и нещастна, че той почти се пречупи. Но един мъж трябва да довърши започнатото. Подхвана хладно, доста язвително, та да й даде да разбере, че се налага да се постарее още. — Предпочиташ ли да останеш при Дарси?

— Не.

— Добре тогава.

Отиде до задната врата, отвори я и изчака. Тя взе кепето си и якето от закачалката, пъкна ги под мишница и излезе в хладната нощ.

Не си продумаха повече. Той подкара по пътя към къщурката, а тя гледаше през прозореца.

Уверяваше се, че реакцията й е била съвършено нормална. Размърда се на седалката и го заяви високо, та да го чуе и той. Шон обаче не каза нищо и се наложи тя да се пребори със себе си, за да не се разбере колко е смутена.

— Трябва да се съгласиш, че това е нова територия и за двама ни.

Точно това е посоката, помисли си той, на която се бе надявал. Погледна я спокойно и кимна.

— И никога не сме обсъждали границите й — продължи тя.

— Ти искаше секс. Получаваш го.

С кранчето на окото си я видя как трепна. Отлично.

— Така е. Вярно — промърмори тя, докато той спираше пред къщурката. Стомахът й започваше да се свива. — Но аз... Само дето...

— Изруга и бързо слезе от колата, за да го догони. — По дяволите, поне ме изслушай!

— Слушам те. Искаш ли чай? — попита той убийствено любезно, влизайки в антрето.

— Не, не искам чай. И стига си се държал като дивак. Ако не си разбрал какво искаше онази жена, тогава си сляп като прилеп и два пъти по-глупав.

— По-съществено е какво искам аз... И какво възнамерявам да направя.

Тръгна нагоре по стълбите.

— Тя е страшно красива.

— Ти също. Какво общо има това?

Остана зяпнала цяла минута, преди краката ѝ отново да се раздвижат. През всичките години, откакто познаваше Шон, никога не ѝ бе казвал, че е красива. Беше сразена.

— Не го мислиш наистина, но няма значение. Не към това се стремя.

Той реши, че непременно ще се върне на тази тема, но за момента започна да вади съдържанието на джобовете си и да го поставя върху нощното шкафче.

— А към какво се стремиш, Брена?

— Когато започнахме тази история... Когато аз я започнах, въобще не споменах какво очаквам. — Щеше ѝ се да умее да борави добре с думите като него. Прокара ръка през косата си. — Искам да кажа, че докато сме заедно, докато един от нас или двамата не приемем историята за приключила, не възнамерявам да съм с друг мъж.

Той седна на леглото, за да свали ботушите си.

— Искаш да кажеш, че никой от нас не бива да се вижда с друг ли?

— Да, точно това.

Предстоеше им да бъдат само двамата и идеята — не, направо изискването — определено бе нейно. Силна първа крачка в посоката, накъдето искаше да поемат, поздрави се той. Забави отговора, защото намери за уместно да я остави с впечатлението, че обмисля.

— И аз мисля така, но...

— Но какво?

— Как ще разберем и кой ще реши, кога нещата са се променили, Брена?

— Не знам. Никога не съм очаквала нещата да се усложнят. Дори не го допусках, докато не видях певицата, увлечена по теб. Не ми хареса.

— Докато сме заедно, няма да докосна друга. Трябва да ми имаш доверие.

— Имам ти доверие, Шон. — По-уверена, тя пристъпи към него. — Проблеми ми създават едрогърдите блондинки.

— Напоследък харесвам дребни червенокоси жени.

Облекчена, че хладината изчезна от очите му, тя се засмя.

— Е, сдобрихме ли се?

— Започнахме да се сдобряваме. — Потупа мястото до себе си. — Хайде да ти свалим ботите и да продължим да се сдобряваме.

Тя с охота се подчини и започна да развързва връзките.

— Засегнах те, за което се извинявам.

— Нямам нищо против да се спречквам с теб, Мери Брена. — Прокара ръка през косата ѝ. — Но не ми е приятно да си мислиш, че бих поискал друга жена, докато съм с теб.

— Тогава няма да си го мисля.

Свали ботите и се изправи, но внезапно застина — беше се втренчил в нея.

— Какво има?

— Приятно ми е да те гледам.

— Нищо ново не виждаш.

— Може би заради това. — Погали страните ѝ и прокара пръсти през косата ѝ. — Познавам това лице — отбеляза той тихо, — така добре, както познавам моето. Изниква в съзнанието ми и когато не те виждам. — Докосна устните ѝ. — Виждам формата, цвета на очите, настроенята в тях.

В момента, отбеляза той, в погледа ѝ се четеше изненада и леко безпокойство.

— Устата — продължи, — извивките ѝ. Такова прекрасно лице. Нямам нищо против да си го представям, когато те няма.

— Доста странно...

Млъкна, когато устните му покриха нейните.

— А и цялата останала част от теб. — Плъзна ръце по тялото ѝ. Спря я, преди да успее да си свали пуловера. — Дай на мен. — Изправи я и започна да дърпа пуловера нагоре сантиметър по сантиметър. — Доставя ми удоволствие да те разсъбличам, да отстранявам пластове, докато стигна до прекрасното ти тяло. Влудявам се от начина, по който го покриваш.

Беше смаяна, а и дъхът ѝ секна.

— Така ли?

— Постоянно си мисля — знам какво се крие отдолу. — Разкопча панталона ѝ. — Тялото ѝ е било в прегръдките ми. — Остави панталоните да се спуснат в краката ѝ. — Свали ги, мила — прошепна той и хвана подгъва на фланелката ѝ.

— Изглеждам като дванадесетгодишно момче.

— Тъй като съм бил дванадесетгодишно момче — изхлузи фланелката през главата ѝ, — ти гарантирам, че случаят не е такъв. Млечнобяла кожа и силни рамене. — Сведе глава и докосна първо едното, после другото с устни. — А тук... — Обхвана гърдите ѝ. Дъхът ѝ секна. — Толкова са нежни, твърди и чувствителни.

Тя се потопи в усещанията, които плъзгащите се по тялото ѝ ръце пораждаха. След това изведнъж сепнато си пое дъх, когато той я вдигна и я постави да седне на скрина.

Прокара устни по гърдите ѝ, а тя успя единствено да прошепне:

— Господи!

— Искам да свършиш. — Свали единствената дреха, останала на нея, и сведи глава. — И искам да викаш моето име, докато го правиш.

Плъзна пръст между бедрата ѝ и стигна до горещата и влажната ѝ сърцевина.

Ръцете ѝ се впиха в раменете му. Вълни на наслада преминаваха през тялото ѝ. Започна цялата да трепери и се почуди дали ще оцелее. И извика неговото име.

Падаше или летеше? Усети как се разтапя. Той я взе в прегръдките си и я отнесе до леглото.

— Светлината...

— Така ще се виждаме по-ясно. — Положи я върху леглото и започна да сваля ризата си. — Знаеш ли колко възбуждащо ми действа да знам, че мога да те обладавам отново и отново? Да знам какво криеш вътре в себе си за мен?

Тя го привлече по-близо.

— Искам те вътре в мен.

— А аз искам първо да те усетя слаба. — Устните му започнаха да я изучават, ръцете му я галеха навсякъде. И да викаш моето име.

— Негодник такъв. — Фактът обаче, че простена, го зарадва. — Само се опитай да го направиш.

Стори му се чудесно предизвикателство и се залови със задачата.

В един миг ръцете му бяха нежни, същинско докосване на вятъра; в следващия миг ставаха твърди като желязо. Всеки допир предизвикваше нови тръпки. Имаше подход, какъвто не си бе представяла, когато мечтаеше да стане неин любовник.

И му имаше доверие. Пълно доверие.

Отвори се с охота да го поеме.

Започнаха да я обливат вълни на наслада и тя се предаде. Напълно и покорно, както не бе правила никога с друг.

Той изглежда го усети и бавно продължи да прониква в нея, докато цялото ѝ тяло се изопна от напрежение.

Притискаше се към него с влажна и гореща кожа, посрещаше го с женствен ритъм, който разгаряше желанието му за сливане. На светлината на лампата видя очите му да се присвиват, да се фокусират върху лицето ѝ, докато се стараяше да се въздържа и да я докара до ръба на оргазма.

Потрепери и извика името му.

Потопи се в нея по-силно, отколкото възнамеряваше, но тя се надигна да го посрещне, да го приеме. Плът се сля с плът, сърце биеше до сърце. Тържествуващ, той бе на прага да се освободи.

— Някоя друга, освен теб, Брена. — Сърцето му още не се бе успокоило. — Кажи ми го и ти.

— Никой друг, освен теб — промълви тя и светът около нея избухна.

Зашеметен от любов, той изля семето си в нея.

ГЛАВА 15

Обикновено се събуждаше рано и веднага се залавяше с работата за деня. Можеше да се успи само ако бе прекалила с пиенето предишната вечер.

И понеже снощи не бе пила друго, освен газирана вода, когато отвори очи, тя се изненада да види слънцето доста високо в небето. Тукати последва втора изненада — беше на ръба на леглото и не бе паднала единствено защото я бе обгърнала ръката на Шон.

Разположил се наред дюшека, бе я избутал до самия край.

Направи опит да се размърда, да го бутне, да се освободи и да стане. Той обаче я притегли по-близо до себе си и тя се прилепи към него.

— Ти може и да си от мързеливците, които се излежават цяла сутрин, но аз не съм. — Опита се да се откопчи, но откри, че не цялото му тяло спи. — Събуждаш се готов, така ли? — попита тя и се изхили, преди да отблъсне ръцете му. — Е, с мен не е така. Аз искам душ и кафе.

Отговорът бе изсумтяване, придружено от приплъзване на ръката му нагоре, за да погали гърдта ѝ.

— И не ме закачай. Не желая да се любя, преди да си изпия кафето.

Той само спусна ръка между краката ѝ и се увери, че тя лъже.

— Добре. — Гласът му бе дрезгав и сънлив, хватката му бе достатъчно силна, за да я прикове на място. — Тогава ти просто си лежи и ме остави да се възползвам от теб.

По-късно, когато, залитайки, се озова в банята, тя прецени, че не е чак такава саможертва от време на време сутрин да се възползват от нея по този начин.

Пусна водата — даде предимство на по-хладката, защото усещаше кожата си гореща и зачервена. Влезе в старинната вана на крачета, дръпна завесата и пъкна глава под струята, за да намокри косата си.

Не бе особено лесна задача тънката струя да се пребори с толкова много коса. Почти бе успяла, когато завесата се дръпна. Отвори едно око и смяно се вторачи в Шон.

— Не допускам, че си в състояние да ме обезпокоиш отново, особено толкова скоро след случилото се.

— Искаш ли да се обзаложим? — попита той и влезе във ваната при нея.

Определено ѝ предстоеше да загуби.

Краката ѝ леко се подкосяваха, когато рязко изтегли пешкира към себе си.

— Стой на разстояние — предупреди го, увивайки кърпата около косата си, като пръскаше вода навсякъде. — Нямам повече време за теб. Трябва да се прибера вкъщи.

— Значи ли това, че нямаш време за питка на тиган.

Тя отмести няколко мокри кичура от челото си.

— Ще правиш питка на тиган?

— Така възнамерявах, но ако толкова бързаш, просто ще изпържа яйца.

Вече се бе подсушил и миеше зъбите си. Беше твърде интимно, но тя не показва недоволство.

— Е, не бързам чак толкова. Намира ли те се някоя нова четка за зъби?

— Не, но при създадите се обстоятелства можеш да използваш моята.

Тя държеше резервна четка за зъби и някои други абсолютно необходими дреболии при Дарси. Но забрави да ги вземе снощи.

— Възразяваш ли да донеса някои мои неща тук, за да е по-удобно?

Наведе се над мивката да изплакне устата си. Всъщност така прикри тържествуващия блясък в очите си. Още една стъпка напред, похвали се той.

— Нямам нищо против. — Подаде ѝ четката. — Сега използвай каквото намериш. Слизам да сложа кафето.

— Благодаря.

Остави я и отиде да облече джинси и пуловер. Ако не трябваше да се яви в кръчмата, би могъл да я уговори да прекарат деня заедно. Но сега разполагаха с около час.

Вече съвсем ясно виждаше как двамата могат да съжителстват. Доказателство бе днешната утрин: започва с любене, закусват заедно, а после всеки поема към задълженията си. Или вечер Брена седи в кухнята на кръчмата, докато той работи. Чака го да се приберат вкъщи.

Слизайки по стълбите, все пак си даде сметка за предстоящите стъпки, преди да се стигне дотам. Но не можеше — не искаше — да повярва, че след като е толкова влюбен, няма да намери начин да прекара живота си с нея.

Нужна им е собствена къща. С голяма кухня и с достатъчно спални за семейството, което ще създадат. Спестяванията му щяха да стигнат да купи земя. Сложи вода за кафето, но извади и чай, защото го предпочиташе в началото на деня.

Разби яйца, добави брашно и мляко. Едва не изпусна кутията с мляко — на задната врата се почука и преди той да скрие изненадата си, весел глас изчурулика:

— Съжалявам. — На прага в кухнята стоеше Мери Кейт. — Не исках да те стресна. — Страните ѝ бяха порозовели от разходката до къщурката, а очите ѝ грееха радостно. — Излязох да глътна малко чист въздух и понеже днес имам свободен ден, ми хрумна да се отбия за минутка.

Умът му трескаво обмисляше как да я отпрати: бързо, но внимателно, така че да не се почувства засегната. В главата му се завъртя натрапчивата мисъл да извика „Пожар“, но дори за това се оказа прекалено късно.

— Защо не мирише на кафе? — настойчиво попита Брена. — Изтощаваш човека, преди да е станало десет, а после дори...

Гласът ѝ секна — видя сестра си.

Цялата щастлива руменина от лицето на Мери Кейт изчезна, а очите ѝ се разшириха и потъмняха от болка. За миг никой не помръдна. Приличаха на актьори в слаба пиеса, които чакат завесата да се вдигне, предварително знаейки, че следва провал.

Шон се пресегна и сложи ръка върху рамото на Мери Кейт.

— Мери Кейт...

Произнесе името ѝ нежно. Съчувственият му тон я извади от вцепенението. Отблъсна ръката му и се извърна към вратата.

— Мери Кейт, почакай! — с вик Брена хукна след нея.

Сестра ѝ се извърна и тя се закова на място. По лицето ѝ отново се бе появил цвят — плътна, ярка руменина, която говореше за срам и гняв.

— Ти спиш с него. Лъжкиня и лицемерка! — Замахна и понеже Брена не очакваше удара, залитна и падна. — Развратница!

— Стига! — Шон строго сграбчи раменете на Мери Кейт. — Нямах право нито да я удряш, нито да ѝ говориш по този начин.

— Няма значение — обади се Брена и се надигна, колкото да застане на колене — само дотолкова ѝ позволи ужасната тежест в гърдите.

— Има, и то огромно. Сърди се на мен колкото искаш — обърна се той към Мери Кейт. — Не мога да ти опиша колко съжалявам, ако съм те наскърбил по някакъв начин. Но това тук е между мен и Брена и няма нищо общо с теб.

Искаше ѝ се да заплаче. Искаше ѝ се да закрещи. И се опасяваше, че ще направи и двете едновременно.

Борейки се отчаяно да запази поне малко достойнство, Мери Кейт вирна глава и отстъпи назад.

— Нямахте защо да ме правиш на глупачка. Знаеше, че изпитвам чувства към теб. Мразя те! Мразя и двамата ви!

Отвори вратата със замах и побягна.

— Господи! — Шон се наведе да помогне на Брена да се изправи на крака. После прокара нежно пръсти по силно зачервената ѝ буза. — Съжалявам. Толкова съжалявам. Но тя не мисли онова, което наговори.

— Напротив. Вярва го с цялото си сърце. Знам какво изпитва. Трябва да я догоня.

— Ще дойда с теб.

— Не. — Част от сърцето ѝ сякаш се откъсна, когато се отдръпна. — Трябва да го направя сама. Ако ни види заедно, само ще я заболи повече. Боже, как го мислех, а как излезе! — Затвори очи и ги притисна с пръсти. — Какво си мислех?

— Мислила си за мен. Дватама сме мислили един за друг. Имаме право.

Брена отпусна ръце и отвори очи.

— Тя те обича. Трябваше да се досетя. Налага се да отида и да направя каквото мога.

— А аз да стоя тук със скръстени ръце?

— Тя е моя сестра — отвърна Брена простичко и тръгна.

Тичаше, но Мери Кейт имаше добра преднина, а и по-дълги крака. Най-после Брена я зърна — вече се спускаше по склона към задния двор на къщата им, а жълтата кучка тичаше след нея.

— Мери Кейт, почакай! — Брена се втурна още по-бързо и я догони в края на двора. — Почакай. Дай ми възможност да ти обясня.

— Какво да ми обясниш? Че спиш с Шон Галахър ли? Това стана пределно ясно от начина, по който влезе в кухнята му с още мокри коси.

— Нещата не стоят така.

Но не започнаха ли точно така, помисли си Брена. Не бяха ли точно такива от самото начало?

— Вие двамата вероятно доста сте се посмели за моя сметка.

— Не, никога. Дори не ми е хрумвало...

— Дори не сте се сецали за мен ли? — Мери Кейт се извърна към нея и така се разкрепя, че кучето потърси къде да се скрие: — Прекрасно, няма що. Отиваш като развратница при мъж, към когото знаеш, че изпитвам чувства, и въобще не се сецаш за мен.

Очите на Брена заблестяха. Предупредително.

— Веднъж ме нарече така и го преглътнах. Блъсна ме и паднах. И това приех. Каза каквото имаше да казваш. Сега е мой ред.

— Върви по дяволите!

Блъсна силно Брена и се извърна с намерение да влезе в къщата.

В следващия миг обаче хлъцна силно и не успя да си поеме дъх — Брена я нападна в гръб.

— Щом предпочиташ да уредим въпроса с удари и юмруци, нямам нищо против.

Сграбчи косата на Мери Кейт и я дръпна здравата, но в този миг на вратата се появи майка им.

— Какво, за Бога, правите? Веднага остави сестра си, Мери Брена!

— Стига да се извини, задето за по-малко от половин час-два пъти ме нарече развратница!

— Развратница! — Сълзи от болка и гняв замъгляваха очите на Мери Кейт, но тя все пак успя да го изкрещи. — Ето, станаха три пъти!

Сборичкаха се и се търкулнаха на земята с преплетени ръце и крака. Без капчица колебание Моли се приближи, хвана каквото й

попадна от двете и ги разтърва. И понеже беше все едно да разтървава биещи се котки, тупна и двете по главите и решително застана между тях.

— Срам ме е. Срам ме е и от двете. Влизайте вкъщи и само да чуя думичка, преди да съм ви разрешила, ще ви зашлевя, без да се замисля.

Мери Кейт се изправи, отупа праха от дрехите си и сведе глава. Улови обаче погледа на Брена и беззвучно изрече: „Развратница“. Испита мрачно удовлетворение, когато видя как сестра ѝ замахна, но в следващия миг майка им я сръга.

— Не забравяй, че вече си голяма — изръмжа Моли и вкара дъщерите си в къщата, където Майк се правеше, че гледа неодобрително, Алис Мей зяпаше с широко отворени очи, а Пати надничаше през рамото на баща си, с изражение, което сякаш искаше да каже: „Аз съм над тези неща“.

— Сядайте! — Посочи столовете до масата и ледено погледна другите си дъщери. — Пати, Алис Мей, май си имате работа. Ако ли не, веднага ще намеря с какво да запълня времето ви.

— Добре те е фраснала, Брена — отбеляза Алис Мей, докато гледаше бузата на Брена.

— Няма да получи втора възможност.

— Тишина! — разпореди се Моли на края на търпението си. — Излизайте — просъска тя и посочи вратата.

— Хайде, Алис — подкани Пати и поведе Алис Мей. — Няма какво да зяпаме езичниците.

Двете се изнизаха, но веднага приклегнаха под прозореца и наостриха уши.

Майк също се накани да се измъкне, но Моли го прикова с поглед.

— Забрави, Майкъл О’Тул. Тези деца са толкова мои, колкото и твои. И така — Моли постави ръце на кръста, — кой започна? Брена ли?

— Това е личен проблем между Мери Кейт и мен.

Очите ѝ се насочиха към майка ѝ, а после към баща ѝ, който отиде да си налее чаша чай.

— Когато става въпрос за проблем, при който едната сестра нарича другата с грозни епитети и двете се бият като улични котки,

това вече не е лично. Може и да приближаваш двадесет и пет години, Мери Брена Катрин О'Тул, но живееш под този покрив и няма да търпя подобно поведение.

— Съжалявам за държането си.

Брена скръсти ръце на гърдите, решена да не отстъпва повече.

— Мери Кейт, какво ще кажеш?

— Че ако тя е под този покрив, аз нямам желание да остана повече тук.

— Изборът е твой — сръза я Моли хладно. — И ще добавя: всичките ми деца са добре дошли да останат тук, докато желаят.

— Дори развратниците ли?

— Внимавай какви ги говориш, момиче! — намеси се Майк. — Ако искате да се биете, това е едно. Но ще говориш с уважение на майка си и няма да обиждаш сестра си.

— Нека го отрече!

— Мери Кейт... — обади се Брена.

Почти го прошепна, в тона ѝ имаше повече молба, отколкото заплаха.

Устните на Мери Кейт продължаваха да потрепват — не успяваше да овладее гнева си.

— Нека отрече, че е прекарала нощта в леглото на Шон Галахър.

Порцелановата чаша се спуска, когато Майк я стовари върху плота. Брена успя единствено да затвори очи обзе я срам и мъка.

— Не отричам. Била съм там и друг път, по собствена воля. Съжалявам, ако те е наранило. — Изправи се на разтрепераните си крака. — Това не значи, че съм развратница. Държа на него. Но си съвършено наясно, че ако ме накараш да избирам между двама ви, ще избира теб.

Нужен ѝ бе целият кураж, за да извърне лице към родителите си. Разбирането в очите на майка ѝ би ѝ подействало като балсам, ако не беше шокът в смаяното изражение на баща ѝ.

— Съжалявам. Съжалявам, задето не бях откровена с вас. Но сега не мога да говоря повече за това. Просто не съм в състояние.

Излезе забързано и щеше да мине покрай сестрите си, ако Пати не се пресегна и не я улови за рамото.

— Всичко е наред, мила — промълви тя и я прегърна здраво.

Това я сломи и сълзите, напирасци в очите ѝ, рукнаха. Заслепена от тях, се втурна нагоре.

В кухнята Моли не изпускаше от очи по-малката си дъщеря. Сърцето ѝ скърбеше и за двете, но в този случай справедливостта изискваше да раздели утешаването и прилагането на дисциплина.

Чуваше се единствено накъсаното дишане на Мери Кейт. Като помълча още малко, Моли се настани на стола, освободен от Брена.

Никой не забеляза кога Майк бе излязъл през задната врата.

— Знам какво е да изпитваш чувства към някого — подхвана Моли тихо. — Да гледаш в най-добрата светлина на този, който ще удовлетвори всички копнежи и ще запълни цялата празнина — независимо дали си на двадесет, или на четиридесет години. Не се съмнявам в онова, което носиш в сърцето си, Кати.

— Обичам го. — В тона ѝ се прокрадна предизвикателство — единственият останал ѝ щит. И по бузата ѝ се отрони самотна сълзица. — И тя го знаеше.

— Тежко е да изпитваш чувства към някого, който не ти отвърща със същото.

— Можеше и да ми отвърне, но тя му се хвърли на врата.

— Кати, мила!

Моли имаше много аргументи против: този мъж е прекалено стар за теб; това е само увлечение и ще премине; ще се влюбиш поне пет пъти, преди да срещнеш предопределения за теб. Вместо това тя просто взе ръката на Мери Кейт.

— Шон харесва Брена — подхвърли тя нежно. — И я харесва отдавна. Както и тя него. Те не са безотговорни и не желаят да наранят никого. Знаеш го, нали?

— Но не проявиха отговорност към мен.

— Не виждат никого, освен себе си, а за теб въобще не са мислили.

Беше по-лошо — многократно по-лошо — да я гледат със състрадание и въпреки това се чувстваше като глупачка.

— Излиза, че е съвсем в реда на нещата двамата да са заедно.

Добре формулирано, помисли си Моли.

— Не говоря за това. Въпросът засяга само Брена, нейната съвест и сърце. Не ти ще я съдиш, Мери Кейт. Нито пък аз. В този дом не замеряме никого с камъни.

Сълзите потекоха обилно, а с тях растеше и негодуванието.

— Значи заставах на нейна страна?

— Грещиш. В момента две от моите дъщери са наскърбени, а аз обичам еднакво и двете. Ако някой застава на нечия страна, то Брена току-що застана на твоята. Надали знаеш какви са чувствата й към Шон и колко са дълбоки. И все пак е готова да се откаже от него заради теб. Това ли желаеш, Мери Кейт? То ще успокои ли сърцето и гордостта ти?

Хаосът в душата й я погълна. Отпусна глава на масата и заплака като дете.

Мъж, при това баща, няма друг избор, освен да направи нещо в случай като този. Майк би предпочел да счупят пръстите на ръцете му един по един, вместо да потропа по вратата на къщурката върху Хълма на феите.

Нямаше обаче как иначе да постъпи.

Дъщеря му се бе отдала на мъж и той я бе приел, а това разби носещите му утеха илюзии относно първородното му дете. Не беше глупав. Познаваше жените — и младите, и старите, и онези на средна възраст — и знаеше, че имат известни потребности. Но когато ставаше въпрос за дъщерята, която го изпълваше с толкова гордост и му носеше такава радост, не желаше тези потребности да му бъдат павирани в лицето.

А и бе наясно, така добре, както и всеки друг, за потребностите на мъжа. Наистина харесваше Шон Галахър, но това не омаловажаваше факта, че непрокопсаникът е прельстил дъщерята на Майкъл О'Тул.

Затова потропа, готов да се справи с въпроса по пряк и цивилизован начин.

Когато Шон отвори, Майк заби юмрук в лицето му.

Главата на младия мъж се отметна назад и той отстъпи две крачки, за да запази равновесие. Все пак успя да се задържи на крака. По-як е, отколкото изглежда, помисли си Майк, вдигайки отново юмруци. Първият удар беше страхотен по негова преценка.

— Хайде, отбранявай се, кучи сине. Ще избърша пода с теб.

— Не, сър — главата на Шон се маеше. Той отчаяно искаше да потърка брадичката си, за да се увери, че не е счупена, но остана със

спуснати край тялото ръце. Мъжът срещу него бе два пъти по-дребен и поне два пъти по-възрастен. — Може да ме удариш още веднъж, ако трябва, но няма да се бия с теб.

— Значи си страхливец.

Майк влезе с леко подскачаща стъпка като боксьор, който се готви за следващия рунд. Нанесе бърз удар в гърдите на Шон, престори се, че отново се готви да го цапардоса в лицето. Обзе го неволно възхищение: момчето пред него дори не трепна.

— Защиатаваш дъщеря си. Как да се бия срещу теб, като на твое място и аз бих сторил същото — изведнъж го прониза ужасна мисъл и ръцете му също се свиха в юмруци. — Да не си посегнал нея да удариш заради случилото се?

Майк се ядоса.

— По дяволите, момче! Никога не съм удрял никое от момичетата си. Ако се е налагало, съм го оставял на майка им.

— Значи тя е добре? Ще потвърдиш ли, че е добре?

— Не. Вързахме я и я размазахме от бой — Майк въздъхна и отпусна юмруци. Сърце не му даваше отново да ги използва. Но далеч не беше свършил. — Има някои въпроси, на които трябва да ми отговориш, Галахър.

Шон кимна.

— Добре. Тук, на прага ли, или ще влезем да изпием по едно уиски?

Майк замислено се почеса по брадичката, преценявайки мъжа насреща си.

— Ще приема уискито.

Все още не беше се успокоил, но последва Шон, изчака го да извади бутилката от шкафа и да налее от хубавото уиски в чашите.

— Защо не седнеш, господин О'Тул?

— Боже, какво добро възпитание проявяваш в такъв момент. — Свъсил вежди, Майк седна, вдигна чашата и погледна Шон. — Пуснал си ръка на дъщеря ми.

— Точно така.

Майк стисна зъби. Юмруците му отново се свиха, готови за удар.

— И какви намерения имаш относно моята Мери Брена?

— Обичам я и искам да се оженя за нея.

Майк неволно издиша задържания в гърдите си въздух. Прокара ръка през косите си, докато изгълта на екс уискито и подаде чашата си за още.

— Защо, по дяволите, не спомена, че случаят е такъв?

— Ами... — Шон раздвижи наляво-надясно челюстта си. Не е счупена, прецени той. Само натъртена. — Имам известни проблеми.

— И какви точно?

— Засега не съм повдигал въпроса пред Брена. Защото тя определено ще възрази. Искам да извъртя нещата така, че идеята да изглежда нейна. По този начин ще превърне живота ми в ад, докато не се съглася.

Майк го зяпна, поклати глава и остави чашата с уиски.

— Господи, колко добре я познаваш!

— Така е. И я обичам с цялото си сърце. Искам да прекарам живота си с нея. Нищо на този свят не желая по-силно. Затова... — омаломощен, Шон допи уискито си. — Та за това става въпрос.

— Знаеш как да успокоиш човека насреща си. — Майк пак отпи. — Обичам момичетата си, Шон. Всяка ми е като скъпоценен камък. Докато водех Морийн по алеята в черквата към олтара, се чувствах горд, но същевременно сърцето ми се късаше. Ще разбереш това чувство един ден. Предстои ми съвсем скоро да направя същото с Пати. И двете избраха мъже, които със задоволство приемам като синове.

Подаде чашата си и изчака Шон отново да я напълни.

— Моята Брена има здрав разум и добър вкус като сестрите си, ако не и по-добър.

— Благодаря — облекчен, Шон също си наля. — Ще ми се да се съгласи по-рано, а не по-късно, но е чешит, ако ме извиниш за думите.

— Извинявам те. Гордея се с нея. — Майк се намести по-удобно и леко се намръщи. — Това, дето го вършите вие двамата... Не го одобрявам особено. — Забеляза, че Шон мъжествено не откъсна очи от неговите, но и прояви достатъчно мъдрост, да не коментира повече въпроса. Господи, кой да предположи, че Брена ще си намери майстора в лицето на Шон? — Но тя вече не е малка. Нито пък ти — продължи Майк. — Дали одобрявам или не няма да ви спре да... Е, не желая да говоря повече за това.

Отпиха в предпазливо мълчание.

— Господин О'Тул?

— Според мен, както се развиват нещата, редно е да ме наричаш Майк.

— Майк, съжалявам за Мери Кейт. Кълна се, че никога...

Майк махна, преди Шон да завърши.

— Не те виня за това. Нашата Кейт е пълна с фантазии, пък и сърцето ѝ е младо и нежно. Мъчно ми е, че е наранена, но не виня никого.

— Брена ще се обвинява и дори ще бъде готова да се откаже от мен. Ако не я обичах толкова, бих оставил това да се случи.

— Време. — Майк изпи поредната чаша уиски; хрумна му, че утрото е подходящо да се напие малко. — Когато станеш по-възрастен, започваш да вярваш в силата на времето. Е, нямам точно предвид човек да стои бездееен и да го гледа как отминава.

— Търся земя — изтърси Шон внезапно.

Уискито започваше да замайва и неговата глава, но и той нямаше нищо против.

— Какво значи това?

— Търся да купя земя. За Брена. Сигурен съм, че ще пожелае да си построи собствена къща. Не смяташ ли?

В очите на Майк блеснаха сълзи.

— Мечтае да направи точно това.

— Знам, иска ѝ се да построи нещо от самите основи. Искрено се надявам да получи шанс и със залата.

— Аз също. Помагам ѝ малко със скиците.

— Ще мога ли да ги получа, за да ги предам нататък? Вероятно няма да е особено склонна да ми ги даде сега, след случилото се.

— Ще ги имаш утре.

— Чудесно. Защото залата е важно нещо за Брена, за нас, за Ардмор. Но дом... Това стои по-високо от всякакъв бизнес.

— Така е. И се отнася с еднаква сила и за нея, и за теб.

— Ако чуеш за нещо подходящо, ще ми дадеш ли знак?

Майк извади носна кърпичка да издуха носа си. Приятно му стана, че Шон напълни чашата му, без да го подканва.

— Непременно. — С присвити очи, малко блеснали от уискито, се загледа в брадичката на Шон. — Как ти е челюстта?

— Зверски ме боли.

Майк се разсмя чистосърдечно и чукна с чашата си тази на Шон.
— Е, значи съм постигнал нещо.

Докато Майк и Шон скрепяваха съюза си с уиски, Моли нямаше време да вдигне глава от задачи. Отне ѝ близо час съчувствено да гали и утешава Мери Кейт; после я настани да подремне в леглото. Не чувстваше главата си твърде наред, но се задоволи само да попритисне слепоочията си с пръсти, та да пропъди болката, преди да се отправи към стаята на Брена.

Напомни си за желанието да има деца — и то няколко. Господ се оказа милостив. И тя му бе благодарна.

Но колко уморена се чувстваше!

Брена лежеше свита, със затворени очи. Седнала с кръстосани крака срещу нея, Алис Мей я милваше по главата. Настанилата се по-близо до възглавницата Пати бършеше сълзите ѝ.

Като цяло гледката бе трогателна. В момента цялото сърце на отчаяно романтичната Пати кървеше за Брена. А Алис Мей, Бог да я благослови, не търпеше да гледа никое живо същество да изпитва болка.

Моли трябваше само да им направи знак да напуснат стаята.

— Искам да поговоря с Брена насаме.

С пристъпването към леглото долови как Брена се напрегна.

— Съжалявам. — Дъщеря ѝ не отвори очи, а гласът ѝ бе прегракнал и изострен. — Не знам какво друго да кажа, но съжалявам. Недей да ме мразиш.

— Глупости! — Независимо че сега говореше с по-строг тон, отколкото на Мери Кейт, Моли приседна, изпълнена с нежност и леко разтърси рамото на Брена. — Защо да те мразя? Толкова стара ли ти се струвам, че да съм забравила какви чувства изпитва една жена?

— Не, не. — Безкрайно нещастна, Брена се сви още повече, но се извърна, за да положи глава в скута на майка си. — О, мамо, всичко е по моя вина. Аз го започнах. Желаех Шон, направо отидох при него и му го заявих. Не го оставих на мира, докато... Е, той в края на краищата е мъж.

— Това ли е всичко помежду ви, Брена? Страст и нейното удовлетворяване?

— Да. Не! — Търсейки утеха, се притисна още по-плътно към майка си. — Не знам. Сега няма значение.

— Нищо друго няма по-голямо значение.

— Вече не мога да бъда с него. Няма да се срещаме повече. Ако знаеш само как ни изглежда тя... И по-специално мен. Първо по лицето ѝ се изписа неистова болка и чак след това се появи гневът. Въобще не бях помислила за нея. — Изтърколи се по гръб и се загледа в тавана. — Когато съм с него, мисля единствено за себе си и за онова, което става в мен. Заради това излъгах и теб, и татко. Как ще ми имаш доверие отсега нататък?

— Е, не е хубаво да ни лъжеш, но от самото начало знаех, че нещо става — за малко да се усмихне, когато Брена се вторачи в нея. — Ти какво си мислиш? Аз също не съм казвала на майка си, когато се измъквах от вкъщи през топлите летни вечери, за да се срещна с Майкъл О'Тул, който замайваше главата ми с целувки. — Очите и засияха от спомена. — Женени сме двадесет и шест години, родихме пет деца, но и до ден-днешен майка ми смята, че съм спала кротко в леглото до деня на сватбата.

С дълбока въздишка Брена се надигна, прегърна Моли и отпусна глава на рамото ѝ.

— Изпитвам потребност от него, мамо, и тя е огромна. Надявах се след време да се поуталожим, да избледнее и отношенията помежду ни да станат пак каквито са били преди. Но нещата въобще не заглъхват. И аз провалих всичко, защото не казах на Кати: „Той е мой, намери си друг!“ Сега вече не съм в състояние да се върна при него.

— Отговори ми, ама честно — обади се Моли, като я отдалечи и огледа изпитателно лицето ѝ. — Шон щеше ли да погледне Мери Кейт, ако ти не се бе изпречила на пътя му?

— Не става въпрос за...

— Отговори ми, Брена.

— Не — отвърна тя и въздъхна с болка. — Но и никога нямаше да я нарани, ако не бях аз.

— Стават грешки, спор няма. Но Мери Кейт ще трябва да се справи. С нищо няма да промениш нито станалото, нито това, което предстои да се случи, ако се правиш на мъченица. Почини си малко — посъветва я и докосна челото ѝ с устни. — Ще мислиш по-ясно, когато не те боли глава. Да ти донеса ли чай и препечена филийка?

— Не, но благодаря все пак. Толкова много те обичам.

— Хайде, хайде. Не започвай отново да плачеш. Още малко сълзи днес и ще ми е нужна помпа. Да ти свалим ботите и да те завием, какво ще кажеш?

Точно както постъпи с Мери Кейт, Моли се засуети погали и пъхна Брена под завивките. Поседя до нея известно време и когато дъщеря ѝ задряма, се надигна и остави сънят да довърши останалото.

На минаване край прозореца внезапно спря и неволно отстъпи назад, загледана как съпругът ѝ плете крака към къщата.

— Господ и всички светии в небесата, този мъж е пиан, а още няма и пладне. — Прокара ръка през косите си. — Какво семейство само!

ГЛАВА 16

Да се пригответи за работа се оказа доста трудно начинание. За щастие вече беше облечен. Но бе изключено да се избръсне. Дори да имаше желание да прокара бръснача по натъртената си брадичка, все пак бе достатъчно трезв да изпита страх, че ще накълца лицето си.

Препъна се в обувките си, макар вероятно да не беше зле да ги обуе.

Бъб, проявявайки характерното си коварство, използва възможността да се покатери по него и го издра до кръв, когато се опита да го избута.

— Проклет негодник. — Двамата с котарака се гледаха с взаимно неодобрение и от почтително разстояние. — Може и да съм длъжен да приема удар от Майк О’Тул, но няма защо да го изтърпявам и от теб, сатана такъв, с черно сърце. — Замахна, не улучи, защото котаракът се дръпна, и всичко приключи с удар в пода по и без това натъртената му брадичка. — По дяволите, стига ми толкова.

Въпреки бученето в главата успя да се изправи на ръце и колене. Злобният котарак щеше да си получи заслуженото. По-късно. Ще остави изчадието да се мисли за победител и ще си отмъсти в неочакван момент.

Продължавайки да крои мрачни планове, Шон излезе от къщата; сега разтъркваше и издраната си ръка. По навик се насочи към колата, но се спря и се облегна на градинската порта.

Беше твърдо убеден, че може да шофира. Нали е мъж, който носи на пиене? Ха, та името му в края на краищата е Галахър. Но както му беше тръгнало, най-вероятно ще се отклони от пътя и ще разбие зъбите си във волана.

Много по-разумно е да повърви пеша, прецени той. Ще си избистри главата, ще подреди мислите си. Пое към кръчмата, избягвайки канавките и неравните места. За да не му е скучно, си припяваше.

Препъна се един-два пъти, но падна само веднъж. Този единствен път бе достатъчен, разбира се, коляното му да намери самотно остро камъче. Точно се надигаше, вече не особено далеч от селото, когато Бетси Клуни спря до него колата си, пълна с деца.

— Шон, какво е станало? Да не си катастрофирал?

Усмихна ѝ се. Хубава челяд имаше: всичките със светли коси и сини очи. Двете деца отзад нещо се разправяха, но най-малката, здраво прикрепена към детската седалка, наблюдаваше Шон с немигащ поглед на бухалче, смучейки червена близалка.

— О, здравей, Бетси. Как сте?

— Да не би да си катастрофирал?

Отвори вратата и бързо тръгна към него. Той стоеше ухилен срещу бебето ѝ и така силно се люлееше, че едва се удържаше на крака.

— Не, не. Нищо не се е случило.

— Ръката ти кърви, а и лицето ти е насинено. Панталонът ти е скъсан на коляното.

— Така ли? — погледна надолу и едва сега забеляза калта и съдрания плат. — По дяволите! О, извинявай — вметна бързо, сетил се за децата.

Но тя вече бе достатъчно близо да види — а и да надуши — за какво точно става въпрос.

— Шон Галахър, ти си пиан!

— Да, малко съм замаян, предполагам. — Бяха учили в един клас, затова си позволи да я потупа приятелски по рамото. — Децата ти са страшно симпатични, Бетси, но най-голямото ти момиченце се опитва да удуши брат си и доста добре се справя.

Бетси хвърли поглед назад, изстреля някакво предупреждение и децата се пуснаха.

— Майка ми успяваше да постигне същото. — Искрено възхищение се изписа по лицето на Шон. — В повечето случаи един поглед стигаше да охлади кръвта ни. Е, трябва да вървя.

— Влизай отзад в колата, за Бога. Ще те откарам у вас.

— Благодаря, но съм тръгнал на работа.

Тя забели очи и отвори вратата.

— Влизай!

„Ще оставя другите представители на семейство Галахър да се оправят с теб“ — помисли тя.

— Много любезно от твоя страна, Бетси. Благодаря.

Пияният господин Галахър представляваше толкова забавна гледка за децата, че те не извършиха нито една пакост, докато майка им не го остави пред задната врата на кръчмата.

Махна им жизнерадостно, отвори вратата, препъна се на прага и едва не се стовари по лице за втори път тази сутрин. Успя да се задържи, подпрян на плота. Трябваше да изчака мивката да престане да кръжи пред очите му.

С предпазливите стъпки на пиян човек пристъпи към шкафа и се протегна да извади тиган и тенджерата.

Клатушкаше се пред хладилника и се питаше какво ли се очаква да направи със съдържанието му, когато Дарси влезе с решителна стъпка. Очите ѝ направо святкаха.

— Закъсня близо час, а докато си мързелувал в леглото, уговорихме да дойдат два автобуса, пълни с туристи. Разполагаме единствено с ядки и чипс.

— Ей сега ще се захвана...

— И се чудя какво да впишем в днешното меню, докато ти... — Млъкна и го изгледа изпитателно. Очите му, забеляза тя, едва се фокусираха. — Виж се на какво приличаш — окалян, изпокъсан и кървящ. Пил си.

— Точно така. — Извърна се и я дари с безобидната усмивка на много пиян човек. — И то доста.

— О, глупако, я седни, преди да паднеш.

— Много добре си стоя на краката. Мисля си да на правя пирожки с риба, точно това си мисля...

— Ще успееш, не се и съмнявам. — Развеселена, го придърпа към масата и го насили да седне. Погледна ръката му — беше виждала и по-лоши рани. — Не мърдай оттам — нареди тя и отиде да повика Ейдан.

— Как така пиян? Какво искаш да кажеш? — смая се Ейдан.

— Според мен си запознат с подобно състояние, но ако се налага да опресним представите ти, достатъчно е да погледнеш брат ни в кухнята.

— Господи, нямам време за такива неща.

Току-що бяха отворили и в момента нямаше много посетители, но след половин час поне шестдесет души, изгладнели от пътуването с автобус от Уотърфорд сити, щяха да се изсипят тук.

— Поеми бара тогава — рече той.

— О, не. И за милион лири няма да пропусна предстоящото представление — обяви тя и го последва в кухнята.

Шон пееше за гордата и недостъпна Пеги Гордън така прочувствено, че би разчувствал сърцето на всекиго. Затворил едното си око, изстискваше лимонов сок в купа, а тялото му леко се люшкаше.

— О, по дяволите, Шон, полупиян си.

— По-скоро три четвърти. — Забрави колко капки е отброил и за по-сигурно прибави още малко. — А как си ти днес, Ейдан, мили?

— Разкарай се оттам, преди да отровиш някого.

Обиден, Шон рязко се извърна, но се наложи да се подпре на плота, за да се задържи на крака.

— Пиян съм, но не съм убиец. Мога да направя сносни пирожки с риба дори насън. Кухнята е моя територия и ще съм ви много благодарен, ако не го забравяте. Тук се разпореждам аз.

Заби палец в гърдите си, за да подсили думите, и за малко да седне на пода.

Събрал остатъка от достойнството си, вирна брадичка.

— Разкарайте се и ме оставете да си гледам работата.

— Какво си направил със себе си?

— Проклетият котарак ме одра по ръката. — Забравяйки за пирожките, Шон вдигна ръка да огледа червените дири. — О, но определено имам планове за Бъб, бъди сигурен.

— В момента съм по-склонен да заложа на котарака. Наясно ли си как се правят пирожки с риба? — обърна се Ейдан към Дарси.

— Ни най-малко — увери го тя с предизвикателна усмивка.

— Тогава се обади на Кати Дъфи, ако обичаш, и я попитай дали ще ни отдели час-два, защото сме закъсали.

— Закъсали ли? — погледна ги Шон с изцъклен поглед. — Какво?

— Хайде, момчето ми, ела.

— Къде? — попита Шон, докато Ейдан обгръщаше кръста му с ръка.

— Да видиш водопровода.

— Ако ще го качваш горе — провикна се Дарси, посягайки към телефонната слушалка, — ще съм ти благодарна да изчистиш всички свинщини в резултат на изтрезняването.

— Ти се обади на Кати Дъфи и се погрижи за бара.

Ейдан пое тежестта на Шон и започна да го качва нагоре по стълбите.

— Мога да готвя, независимо дали съм пиан или трезвен — твърдеше Шон. — Не разбирам за какво вдигаш толкова врява. Става въпрос за най-обикновени пирожки с риба — обяви той и звучно целуна Ейдан по бузата.

— Винаги си бил весел пияница.

— А защо не? — Шон праметна ръка през раменете на Ейдан и се препъна. — Животът ми протича над тоалетната чиния и изглежда определено по-добър след чаша уиски.

Ейдан сумтеше и почти го носеше към малката спретната баня на Дарси.

— Да не сте се спречкали с Брена?

— С нея не, но с почти всички други Божии създания. Прекарах нощта да любя жената, за която искам да се ожена. Уверявам те, Ейдан, съвършено различно е да любиш жената, която обичаш. Но откъде да го знам досега?

За миг Ейдан прецени какво ще му струва повече: да съблече Шон или да се справи с хаоса, който ще предизвика, ако не го направи. Опря брат си на стената.

— Постой така само за секунда.

— Добре. — Шон сговорчиво се облегна с цялата си тежест върху стената. — А тя си мисли, че става въпрос само за секс.

— Ами... — Работейки колкото е възможно по-бързо, Ейдан приклепна, за да свали обувките на брат си, чиито връзки — както отбеляза отчаяно — бяха завързани на множество гадни стегнати възелчета. — Жените са едни от най-странните същества.

— Аз самият винаги съм ги харесвал. Какво огромно разнообразие само! Но този път все едно светкавица ме е пронизала в сърцето. Сега е възпламенено, ярко и разтърсено. Няма да я оставя да си тръгне, и това е то!

— Точно такъв трябва да е духът ти.

Успя да свали обувките и джинсите; продължи да действа като мъж, запознат с такива ситуации, и съблече брат си гол.

Понеже знаеше какво ще последва, свали и своите дрехи.

— Хайде.

— Никъде няма да отида. Гол съм. Ще ме арестуват.

— Ще ти платя гаранцията, не се притеснявай. — Не без съчувствие Ейдан пусна с пълна сила студената вода на душа и натика брат си под безмилостната струя.

Последвалите викове само дето не събориха стените, а ругатните продължиха ушите му. Но Ейдан не отстъпваше, избягваше насочените към него юмруци и като залови Шон в мъртва хватка, го задържа неумолимо под струята.

— Ще ме удавиш, негоднико!

— Още не. — Без колебание Ейдан използва свободната си ръка, хвана Шон за косата и вдигна главата му така, че ледената струя да го облива. — Затвори си устата, не дишай и ще го преживееш.

— Ще те убия, само да се измъкна оттук.

— Да не си въобразяваш, че правя това с удоволствие? — Напуши го смях, но продължи да държи главата на Шон под струята. — Ще се справиш. Главата ти избистря ли се вече?

Шон издаде само неясно гърлено изхриптяване. Ейдан изчака още минута и спря водата. Прояви достатъчно мъдрост да се отмести встрани, преди да метне върху брат си един от красивите пешкири на Дарси.

— Представляваш жалка картинка, но очите ти поне са бистри. Нали не се готвиш да повърнеш отгоре ми?

Макар да усещаше крайниците си безпомощни като на бебе, Шон препаса кърпата около кръста си и се опита да прояви достойнство.

— Едно е да ме удавиш и съвършено различно — да ме обиждаш. Би трябвало да те фрасна по лицето за това.

Кризата е преминала, прецени Ейдан и вдигна вежди.

— Изглежда, че някой теб е фраснал по лицето. Брена ли насини така брадичката ти?

— Не. Баща й.

— Майк О'Тул? За миг Ейдан спря да се бърше — Майк О'Тул те е ударил?

— Да. Но се споразумяхме.

Шон излезе от ваната раздразнен — блажено притъпената от уискито болка сега се проявяваше навсякъде: по лицето, по ръката, по крака. И в сърцето.

— Правилен ли е изводът ми, че заедно сте се напили?

— Беше част от процеса.

Докато се обличаше, разказа какво се бе случило сутринта.

— Май си бил доста зает. — Ейдан положи ръка на рамото му. — Да помоля ли Кати Дъфи да поеме целодневната смяна?

— Не. Аз ще се оправя. Така ръцете ми ще са заети и ще измисля какво да предприема по-нататък. — Изправи се. — Възнамерявам да я направя своя, Ейдан, и ще го постигна с всякакви средства.

— Веднъж ми даде съвет по сърдечните въпроси. Сега ще ти върна услугата. Намери думите — правилните — и ѝ ги поднеси. За различните жени, предполагам, са различни, но означават едно и също.

Преди да слезе отново долу, Шон почисти банята на Дарси. Нищо не би му спестило унищожителната лекция, ако не я остави в пълния ѝ блясък. Началото на гадно главоболие го накара да извади необходимите продукти за семейния лек против махмурлук, наречен балсама на Галахър, и изпи цяла чаша.

Определено не се чувстваше в най-добрата си форма, но се насили да издържи деня, без да оплеска нещата повече.

Съчувственият поглед на Кати Дъфи — завари я в кухнята — му даде да разбере, че и не изглежда блестящо.

— Е, момчето ми — посрещна го тя и му подаде чаша силен чай, — изпий това и събери мислите си. Засега нещата са под контрол.

— Много съм ти благодарен. Май се поизложих.

— Е, не е престъпление от време на време човек да се отпусне. — Докато говореше, се суетеше наоколо. Погледна как върви пърженето в тигана, варенето в тенджерата — супа от миди, ако носът на Шон не го лъжеше. — Изпекох и пирожките с риба. Добре се харчат. Имахте миди, та забърках една супа. Всеки момент ще е готова, ако някой поиска. В момента обаче най-много се търсят пържените картофи.

— Ти си истинско съкровище, госпожо Дъфи.

Тя поруменя от удоволствие.

— О, я стига. И майка ти щеше да постъпи по същия начин за някоя от приятелките си, ако имаше нужда.

Сложи в чиниите пирожки с риба, добави пържени картофи и цвекло и ги гарнира с магданоз.

Сякаш по невидим сигнал Дарси се появи и пое поръчките.

— О, мъртвите са се надигнали — обяви тя, хвърляйки изпитателен поглед към брат си. — Но още приличаш на човек, който трябва да бъде погребан.

— Дарси, бъди добро момиче и не го закачай.

Шон се усмихна кисело, а Дарси подреди чиниите върху подноса.

— Две супи, госпожо Дъфи, порция пирожки с риба и пържена риба с картофи. И няколко порции от зелената салата, която бе така мила да направиш, докато брат ми се чувстваше неразположен.

— Ей сега, скъпа.

Дарси вдигна подноса, хвърли зъл поглед на Шон и тръгна да разнася поръчките, като си припяваше „Уиски за закуска“.

— Ще се погрижа за пържената риба, госпожо Дъфи, а ти, ако не възразяваш, заеми се със салатите.

— Ще се справиш ли, момко?

— О, да. Благодаря за загрижеността.

— Наистина е най-добре да си зает с нещо, но пази ръцете си. Доста лошо си одран. — Потупа го майчински, когато си размениха местата. — А когато Брена дойде по-късно да поработи тук, ще се сдобрите. Помни ми думата.

Удар с точилка по главата би го изненадал по-малко.

— Брена ли?

— Струва ми се, че сте се поспречкали — поясни Кати, докато сръчно режеше салатата. — Влюбените невинаги си нашепват само любовни слова.

Шон с присвити очи погледна към вратата, преди да просъска:

— Дарси.

Изрече името ѝ мрачно и с горчивина, в която се таеше и желание за мъст.

— Дарси ли? — Кати се засмя и подреди купичките. — Защо Дарси трябва да ми казва каквото и да било? Нали виждам със собствените си очи? Ами и аз бях в кръчмата снощи.

— Че с Брена почти не разменихме и думичка. — Напушен, Шон се загледа как рибата порозовява. — И двамата бяхме доста заети.

— Подобен отговор подхожда на повечето мъже, но ти си поет и знаеш много добре колко неща могат да се кажат с поглед. Очите и на двама ви не се откъсваха един от друг всеки път, когато ти излизаше от кухнята. Не че е нещо, което не съм очаквала от години.

— О, по дяволите — промърмори той, но тази жена имаше уши като на заек.

— Какво ти става? Чудесно е човек да ви види как най-последно поемате в една и съща посока.

— Искам да ти кажа нещо, госпожо Дъфи, и се надявам да се отнесеш достатъчно деликатно към въпроса. Чуе ли Брена да се говори за нас двамата... за поемането ни в една посока, както се изрази, тя много бързо ще се фръцне и ще тръгне в противоположната.

След като погледна докъде е стигнало пърженето, тя се залови да вади купички.

— И откога Мери Брена О'Тул чува нещо, което не ѝ се нрави? Ушите на това момиче са упорити като цялата ѝ същност... Наистина се чудя как ще се оправяш с нея.

Той извади мрежичката, за да се отцедят картофите.

— В това отношение си много права.

— Познавам и теб, и нея, откакто бяхте издутини под престилките на майките си. — Започна да сипва щедри порции супа. — А преди десет години... да, десет, защото си спомням, че беше през лятото, когато моят Патрик си счупи ръката... Та преди десет години, през онова лято, както си седяхме в кръчмата една вечер, казах на господин Дъфи, докато гледах как Брена те наблюдава — тя беше със семейството си на близката маса, а ти свиреше една от мелодиите си на цигулката, пък баща ти... — млъкна за миг, за да подреди купичките. — Та му казах, защото видях, че от време на време и твоят поглед се спира върху нея: ще се получи нещо между онези двамата, само нека настъпи подходящият момент.

— Никога по-рано не съм мислил за нея по този начин.

— Разбира се, че си мислил — увери го Кати спокойно. — Просто не си го знаел.

Наближи време да отворят за вечерните посетители. Дарси се превърна в зрение и слух да дебне пристигането на Брена. И за малко да я пропусне, защото приятелката ѝ влезе през предната, а не през задната врата.

— Ако знаеш какво стана днес — подхвана Дарси бавно. Небрежно застана така, че да притисне Брена до закачалката. — Шон закъсна — продължи тя шепнешком, — а и дойде пиян. Какво се е случило?

— Не мога да говоря за това сега. Оплесках нещата. Само това ще ти кажа.

Дарси хвана Брена за рамото и впи изучаващ поглед в лицето ѝ.

— Изглеждаш ужасно. Голяма или малка разправия беше?

— Въобще не сме се карали с Шон. — Хвърли поглед към кухненската врата и се зачуди как ще се справят сега със създалото се положение, пък и един с друг. — Напил се, така ли? Господи, защо не се сетих да постъпя по същия начин? Дай да се залавям за работа, Дарси. Очертава се дълга вечер и колкото по-рано започне, толкова по-бързо ще свърши.

Ако някой си въобразяваше, че това ще я задоволи, явно не познаваше Дарси Галахър. При първа възможност се вмъкна в кухнята. Докато съобщаваше поръчките, изгледа внимателно брат си. Макар все още да не бе в обичайната си форма, поне вече бе трезв.

— Брена дойде. — Дарси проследи как равномерното движение на точилката спря. — Изглежда нещастна. А и ти също.

Той продължи да точи тестото за пирожките с месо.

— Ще се оправим.

— Ще ви помогна.

Той вдигна безпомощно очи нагоре.

— Защо?

— Защото тя е най-добрата ми приятелка, а ти — по нещастно стечение на обстоятелствата — си ми брат.

Лицето му се разведри.

— Ще се оправим, Дарси — повтори той. — Сами трябва да намерим решение.

— Отказваш се от услугите на специалист в тази област?

Започна да реже тестото на правилни квадратчета.

— Ще те държа в резерва, ако нямаш нищо против.

— Е, изборът е твой, в края на краищата. — Понечи да излезе, но спря и се извърна. — Тя има ли значение за теб?

Шон съзнателно сведе глава — познаваше уменията на сестра си безпогрешно да разчита хорските чувства по лицето.

— Наясно съм, че всичко, което излезе от устата ми, ще го споделиш моментално.

— Щом не искаш, гроб съм.

Той вдигна глава. Предаността бе едно от най-ценните й качества. По-скоро ще си счупи ръката, но няма да наруши дадената дума.

— Точно така, не искам. Животът ми сякаш е на ръба на хлъзгава пропаст. Една погрешна стъпка и ще падна. Тогава всичко ще свърши.

— Ами внимавай къде стъпваш — посъветва го Дарси и отиде в салона.

Шумът все повече се усилваше. Щеше да утихне, когато засвири музиката, но в почивката на оркестъра глъчката пак щеше да стане невъобразима. Брена въртеше кранчетата за наливна бира и с двете ръце, дори докато слушаше Джак Бренан бавно да разказва някакъв виц за принцеса и жаба. Не й беше весело, но накрая се засмя от учтивост.

Оркестърът започна да заема местата си и тя си заповяда да не им обръща внимание, абсолютно никакво внимание. Независимо от това обаче погледът й се насочи към русата певица.

Точно типът, към който Шон отново ще се насочи, помисли си. Плиткоумен негодник. Колко време ще му трябва — месец, седмица, една нощ, преди да се изтъркаля с друга жена?

— Почти ме е страх да попитам каквото и да било — обяви Джуд и се настани на стол пред бара. — Една минерална вода, ако обичаш.

— Ей сега.

Брена взе чаша и се сети да сложи лед — Джуд все пак си е американка, не може без лед.

— Защо те е страх да питаш?

— Защото имаш вид на човек, готов да удари някого. Не ми се ще да съм аз.

— По-вероятно е да фрасна онази блондинка ей там.

— Айлийн? Защо?

— Като начало, защото има цици. — Брена остави чашата пред Джуд и си обеща да не изброява останалите причини. — Изглеждаш добре тази вечер, Джуд Франсис. Добре и щастлива.

— И точно така се чувствам. Наддадох още един килограм. Вече не мога да си закопчавам панталоните.

Брена приемаше поръчки, връщаше ресто, без да престава да налива бира.

— Значи всички онези дрехи за бременни, които Дарси те уговори да купиш, ще влязат в употреба. Искаш ли да седнеш на маса, или да ти дам стол с облегалка?

— Не. Засега тук ми е добре. Ще остана само да послушам малко музика и да изям купичка супа.

— Ще ядеш?

Прозвуча по-скоро като обвинение и Джуд зяпна.

— Ами хрумна ми подобна идея.

— Тогава ще седнеш на маса — разпореди се Брена бързо.

Ако Джуд седнеше на маса, трябваше да ѝ сервира Дарси. Така Брена щеше да си спести влизането в кухнята.

— Не, няма. Чух за някакви неразбории между теб и Шон. Няма да се справиш с тях, Брена, ако не си в състояние да отвориш кухненската врата и да поръчаш една супа.

— Може би не желая да се справям с положението. — Джуд скръсти ръце на тезгяха, а Брена просъска: — Вие, омъжените жени, знаете само да тормозите хората. — Наля халба „Гинес“ и халба светла бира и прибра парите. — В главата ти се въртят единствено легенди. В случая нещата не стоят така.

— Бих се съгласила, ако не съществуваше нещо. По-скоро — две неща: Карик и лейди Гуен.

Брена изсумтя и започна да пълни нови халби.

— Те нямат нищо общо с мен. Да ти кажа ли как аз бих завършила една приказка? — продължи тя, сетила се за вица на Джак Бренан. — В моята версия принцесата няма да целуне жабата, ами ще вечеря обилно с жабешки бутчета. Отивам да ти донеса проклетата супа.

Готова за битка, пое към кухненската врата и я отвори със замах. С дървена лъжица и дървена лопатка в ръцете Шон стоеше до печката. От горещината косите му леко се бяха накъдрили; определено се

нуждаеха от подстригване. А и не си бе дал труда да се избръсне — нещо необичайно за него. Въпреки наболите косъмчета, натъртеното на брадичката му ясно личеше.

Преди Брена да си отвори устата, топлият гърлен глас на русата певица нахлу в кухнята. Това я раздразни. Няма значение, че е неразумно. Няма значение, че е неочаквано.

— Искам една супа.

— Готова е — подметна той небрежно, защото долови настроението ѝ. — В момента съм зает. Имаш ли нещо против ти да я сипеш?

— Всички са заети — промърмори тя, но взе купичка. — Какво е станало с лицето ти?

Той разтърка брадичката си.

— Ами, не внимавах къде стъпвам.

— Да. Чух, че си се понапил. Е, това не е никакъв отговор.

Решила е да се заяжда с него, прецени Шон, но така е доста по-добре.

— За момента върши работа.

Тя напълни купичката и я постави на поднос.

— А сега?

Искаше да се наведе към нея; само да се наведе, докато ръцете и на двамата са заети, и да докосне устните ѝ със своите. Вместо това сви рамене.

— А сега ще трябва да внимавам повече къде стъпвам.

За да я раздразни, започна да приглася на Айлийн.

— Мислиш, че е толкова просто, така ли? Е, не е! Ще поговорим по въпроса, след като заведението затвори.

Предостави ѝ последната дума — точно това си бе наумил. Тя излезе със свирепо изражение, а той продължи да си върши работата, но с много по-леко сърце.

Неколцина туристи от Кливланд прекалиха с пиенето. Брена помогна на Ейдан да ги насочи към пансиона — пеша, защото очевидно щяха да си счупят вратовете, яхнат ли велосипедите си дори за толкова кратко разстояние.

Преценявайки времето, Шон излезе.

— О, изпратихте ли ги? Исках да проверя дали не са ви нужни още един чифт ръце.

— Не. Все ще успеят да се пъхнат в леглата. — Ейдан ги гледаше как залитат и криволичат по улицата; фалшивото им изпълнение на „Уиски, ти си същински дявол“ го накара да поклати глава. — Американчета, току-що завършили училище. Какво е една голяма обиколка из стария континент, ако някоя вечер не се напиеш в ирландска кръчма? — Улови погледа на Шон и схвана мълчаливото послание. — Е, беше дълга вечер. Ще си вървя. Благодаря за помощта, Брена.

— Няма защо. Лека нощ, Ейдан.

— За теб и мен беше по-дълга — отбеляза Шон, когато с Брена останаха сами на улицата.

— И още не е приключила. Бих искала да се поразходим по плажа, ако нямаш нищо против.

— Добре. — Не я хвана за ръката; тръгна редом с нея, напъхал юмруци в джобовете. — Нощта е свежа. А и има пълнолуние.

— Имаме късмет. Няма да замръзнем, пък и няма да паднем по лице.

Той неволно се засмя.

— Такава романтична глупачка си, Мери Брена.

— Да, глупачка съм. От време на време. Постъпих глупаво, макар да знаех какви са чувствата на сестра ми.

— С или без теб, не съм в състояние да ѝ дам онова, което иска от мен. Нищо не може да се направи. Съжалявам, задето се чувства наранена, но по-мъчно ми е, че те удари. Колкото повече мисля обаче, толкова по-малко виждам как би могло да бъде избегнато.

— Ами например ако бях изчакала чувствата ѝ към теб да избледнеят. Неминуемо щеше да стане.

— Значи съм от тези, които лесно се забравят, така ли?

Хвърли му кос поглед, после отмести очи.

— Тя е едва на двадесет. Вижда всичко в розова светлина.

— Но не и ти.

— Виждам достатъчно ясно. Аз започнах историята с теб и аз ще я приключа. Бях готова да сложа край. Но така няма да разреши проблема. Мери Кейт няма да ми прости и да забрави дори ако се

разделя с теб. Трябва да се научи да се изправя лице в лице с трудностите.

— Значи си взела решения за всички ни.

Той не каза нищо повече. Тогава тя се обърна към него. Лунната светлина грееше зад гърба му и се плъзгаше по пясъка и морето като течни перли. И на тази светлина забеляза, че очите му не са спокойни или благи, а почти гневни.

— Все някой трябва да го направи.

— И винаги трябва да си ти? Май ми омръзна. Предпочитам да водя уравновесен живот, вместо да стоя между две жени, готови да се хапят и бият.

Засегнатата, тя го скастри:

— Не хапя и не се бия нито с Мери Кейт, нито с която и да е друга заради такъв като теб. Просто случайно се получи. А що се отнася до това, че съм ти омръзнала — добави тя и забодде пръст в гърдите му, — сега май пееш по-различна песен от сутринта.

— Знам много и различни песни. И след като имаш толкова лошо мнение за мен, предполагам с облекчение, ще приемеш раздялата. Сигурно и двамата ще си намерим партньор за секс другаде, стига да сме в настроение.

— Не става въпрос само за секс.

О, помисли си той, *най-после*.

— Нима? — Направи крачка към нея, при което тя отстъпи към морето. — Нали това искаше от мен?

— Е, да. — Какво става в очите му, запита се тя. Бяха тъмни като нощта, изпълнени с неразбираеми за нея мисли и чувства. — Но държим един на друг. Няма да позволя да омаловажиш съществуващото помежду ни.

— Нали ти определяш какво ще получи и какво — не, какво ще направя и какво — не? — Задържа я секунди преди да нагази във водата. — Защо непрекъснато искаш да нареждаш на един мъж как да те докосва?

— Шон! — Беше я вдигнал и стъпалата ѝ се поклащаха на сантиметри от земята. Сърцето ѝ заби учестено. — Пусни ме.

— Искаш да те докосвам. Дори в този миг желаяш ръцете ми да са върху тялото ти. Защо все ми нареждаш какво да правя?

— Не е нещо, с което се гордея.

Той я вдигна още по-високо.

— Гордостта да върви по дяволите.

Устните му се впиха в нейните грубо и агресивно. Тя можеше да му окаже съпротива, да го отблъсне, да се опита да се освободи. Но не направи нищо подобно.

Прие го, защото той толкова рядко изискваше. Прие го, защото имаше потребност. Тялото ѝ започна да трепери трескаво и тя промълви името му.

— Мога да те обладая тук и сега — пусна я рязко. — Помисли си защо е така. Аз вече го направих.

Да мисли ли? Изобщо не бе в състояние да мисли, особено след като вътрешностите ѝ се преобръщаха, а кръвта бучеше в главата ѝ не по-малко яростно от морето зад гърба ѝ.

— Отивам си вкъщи.

— Върви. Няма да те спра. — Напъха ръце в джобовете, за да не се изкуши да стори точно това. — Имай предвид, Брена, аз няма да те потърся. След като си изясниш какво става с теб, знаеш къде да ме намериш.

Тя се отдалечи. Хукна да бяга едва когато ботите ѝ стъпиха на уличната настилка.

— Значи така очароваш дамите? — Застанал в плитката лодка, Карик поднесе сребърна свирка до устните си и подхвана бърза мелодия. — Какво странно поведение имате вие, смъртните.

— В случая знам какво правя.

— Убеден съм, че така мислиш. Как е възможно да си такъв глупак? Ако обичаш тази жена, защо я оставяш да се измъкне?

— Именно защото я обичам. — Едва удържаният му гняв изригна, щом се обърна с лице към Карик. — И ти не си се справил кой знае колко добре с твоята любима навремето, нали?

Очите на Карик проблеснаха и станаха яркосини като светкавицата, която раздра осеяното със звезди небе.

— Да не искаш да приличаш на мен, млади Галахър? — Излезе от водата, а ботушите му бяха меки и сухи. — Майка ти никога ли не те е предупреждавала какво става, след като предизвикваш Добрите хора?

— Ти не ме притесняваш, Карик. Нуждаеш се от мен. Независимо от цялата ти мощ и номера, нужен ти е смъртен мъж.

Затова си запази заплахите и светлинните изпълнения. Не ме впечатляват.

Карик се поуспокои.

— Ха, тази жена си въобразява, че те познава, но тепърва ще ѝ се наложи да надникне по-дълбоко. Имай грижа да не ѝ се покажеш прекалено много и прекалено бързо, за да не я подплашиш.

— Върви по дяволите.

Карик се усмихна.

— Те не ме искат — обяви Принца на феите и избледня заедно с мелодията, която се носеше от свирката му.

ГЛАВА 17

Брена отиде на ранната неделна служба. Малката черква, изпълнена с хладна утринна светлина, проникваща през стъклата, ухаеше на восък от свещи и светена вода. Винаги ѝ се бе струвало, че светената вода изпуска лек метален аромат. Още през детството Моли ѝ обясни, че било заради благословията в нея. Често си припомняше това и намираще утеха всеки път, когато потапяше пръсти в купела на черквата или в кладенеца на свети Деклан.

На задния ред проплакваше бебе. Майка му се опитваше да успокои жалните хленчове с нежни думи и милувки. Плачът не дразнеше Брена. Рядко по време на служба не се чуваше бебешки плач или шум от неспокойно седящите деца — колосаните им дрехи се търкаха в изтритите от употреба скамейки.

Допадаше ѝ цялата тази фамилиарност, както и самият ритуал. Чудесно време и място, където човек да помисли, а според нея то бе почти равносилно на молитва.

Предстоеше ѝ да направи избор. И ако желаше да поправи стореното зло, налагаше се да побърза. Появи ли се пукнатина, тя само става по-голяма, ако не се погрижиш навреме. Ако не ѝ обърнеш внимание достатъчно дълго, води до счупване и тогава си изправен пред истинска каша.

Сега взаимоотношенията ѝ с Мери Кейт бяха пропукани, а това нараняваше сърцето ѝ. За образуването на пукнатината дял имаше и тя. Ако нещата останеха така, щяха да се отразят на цялото ѝ семейство. От голямо значение беше пукнатината да бъде запълнена и белезите да не личат.

Същото важеше и за Шон. Ставаше въпрос за основа, градена през цял един живот на привързаност, общи спомени и приятелство. Не може да стои отстрани и да наблюдава как се срутва.

Избор, помисли си тя. Откъде да започне поправките и как да ги направи. Всеки избор изисква стъпки и тя трябва да ги предприеме. Най-добре да започне веднага.

Измъкна се няколко минути преди службата да свърши. Така избегна срещите с хора, които биха искали да побъбрят, да поклюкарстват или да попитат как е семейството ѝ. Подкара към вкъщи с леко свих стомах, но твърдо решила какво да направи.

— А, ето те и теб. — Моли, облечена за църква, я посрещна на вратата. — Чух те да излизаш рано.

— Бях на утринната служба.

— А ние, останалите, се каним сега да отидем.

— Мери Кейт ще дойде по-късно. — Брена влезе и тръгна нагоре по стълбите. — Може да вземе пикапа ми.

— Брена, няма да допусна никакви караници в тази къща в деня на Бога.

— Няма и да има такива — обеща ѝ Брена.

При необходимост щеше да се кара с друг.

Стигна до горната стълбищна площадка в момента, когато баща ѝ излизаше от стаята си. Зачервеното му лице лъщеше току-що обръснато, а браздите от гребена в косите му напомняха дири върху пясъчна ивица. Сърцето ѝ едва не се пръсна от обич към него.

— Татко.

Чувстваше се неловко. Даде си сметка, че още известно време ще бъде така помежду им. Но видя в очите ѝ да напират сълзи. Това вече не можеше да понесе.

— Майка ти ни събира за неделната служба.

— Вече бях.

— А, добре... — Запристъпва неспокойно на място. — Хубаво е човек да започне деня рано. Задните стълби на О'Лери най-последна паднаха, както го предупреждавахме. И О'Лери, разбира се, се е изгърсил по тях. Заслужава си го, задето ги остави така да прогният. Това ни е първата задача.

Всеки един от двамата би се справил сам с работата; тя го знаеше. Поканата да работят заедно, излекува най-голямата пукнатина в сърцето ѝ.

— Ще се приготвя, татко...

— Закъсняваме за службата, ако не се раздвижиш — провикна се Моли.

— Утре е точно толкова подходящо, колкото и днес — подхвърли кратичко Майк и леко докосна рамото на Брена, поемайки надолу по

стълбите.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Но не за всичко — промърмори тя и отвори вратата на стаята на сестрите си.

Алис Мей седеше търпеливо в края на леглото, с лъснати официални обувки, а прилежно сресаната ѝ коса сияеше като злато. Мери Кейт, пред тоалетката, нанасяше поредния слой туш върху миглите си. Очите ѝ все още бяха леко подути от плача. При появата на Брена устните ѝ се свиха в тънка остра черта.

— Алис, мила, мама те вика. Хайде, върви — подкани Брена.

Мери Кейт отметна коси и обяви:

— Тръгвам с теб, Алис Мей.

— Нищо подобно — поправи я Брена и запречи вратата. — Ще отидеш на по-късната неделна служба.

— Не съм длъжна да постъпвам както ти нареждаш.

— Или ела с мен да се разберем навън, защото обещах на мама да не се караме в къщата, или стой и се цупи като дете цял ден и цяла нощ. Ако искаш да бъдеш жена, Мери Кейт, аз съм при пикапа и те чакам.

След по-малко от пет минути Мери Кейт излезе от къщата и се качи в пикапа. Беше добавила и червило на устните си, забеляза Брена, докато с бясна скорост излизаше на пътя. Не разбираше защо толкова много жени гледат на такова боядисване или като на щит, или като на оръжие.

От друга страна знаеше, че предците ѝ са се боядисвали със синя боя, преди да се впуснат с крясък в битка.

Понеже смяташе хотела на скалата за неутрална територия, дори малко в полза на Мери Кейт, Брена зави и паркира там. Слезе и пое с отмерена крачка — знаеше, че сестра ѝ ще я последва.

— Къде отиваш? — попита Мери Кейт. — Някъде, където да ме хвърлиш от скалите ли?

— На място, което и двете уважаваме и няма да започнем да си скубем косите или да се бием.

Вървяха по пътеката. Прекосиха скалите, където все още духаше остър вятър. Зимата сякаш не бе съвсем готова да се предаде на пролетта. Ала диви цветя вече подаваха главици сред камъните, а птиците пееха високо и силно, колкото и чайките.

Минаха край развалините на катедралата, построена някога в чест на свети Деклан, край кладенеца и трите каменни кръста и се насочиха към мястото, където бяха погребани мъртъвците.

— Това е свята земя — започна Брена. — Именно върху нея искам да стоя, когато ти казвам, че не постъпих правилно спрямо теб. Ти си ми сестра, моя кръв, а аз не взех предвид чувствата ти, както беше редно да направя. Съжалявам за всичко.

Изглеждаше сякаш се е избавила от нещо и това бе достатъчно да разгневи наново Мери Кейт.

— И си въобразяваш, че това оправя нещата?

— Това е всичко, което мога да кажа.

— Отказваш ли се от него?

— Смятах да го направя — отвърна Брена бавно. — Отчасти от гордост. Мислех си: „Ще се откажа от него заради нея и тя ще види каква саможертва правя в името на щастието ѝ.“ Друга част от мен изпитваше вина, защото направих нещо, с което те нараних, и смятах, че като сложа край на историята с Шон, ще бъде справедливо наказана за постъпката си.

— По-скоро би трябвало да изпитваш вина заради начина, по който се държа.

Обзе я лек гняв, а в очите ѝ се появиха предупредителни пламъчета. Но Брена се овладя. Познаваше сестра си и умението ѝ да вбесява опонентите си, за да обезсили здравия им разум.

— Не изпитвам никаква вина за случилото се между Шон и мен, а само че нещата между нас са те наранили и засрамили. — Хладният ѝ тон само дозасили смисъла на думите. — И затова бях готова да се откажа от него — като любовник и дори като приятел. Но премислих и реших, че е равносилно да се поддам на детски каприз. Не би било справедливо да се отнеса така към теб и към чувствата ти.

— Само извърташ нещата, за да получиш каквото искаш.

Разликата от четири години изведнъж сякаш нарасна на четиридесет. Брена се почувства ужасно уморена. В очите на Мери Кейт имаше сълзи — горещи и горчиви, — които ѝ напомниха за времената, когато се бяха карали за нова играчка или за последната бисквита в кутията.

— Дали искам Шон? Да, искам го. Не съм си изяснила всичко докрай, но копнея за него и не го отричам. А сега тук разговарям

открито с теб, като жена с жена, и ти заявявам, че и той ме иска. Съжалявам, Мери Кейт, че това ти причинява мъка, но той не гледа на теб както ти се иска.

Брадичката на Мери Кейт се вирна. Брена си помисли, че при подобни обстоятелства и тя би постъпила така.

— Не беше изключено да го направи, ако ти не му топлеше леглото.

От тези думи стомахът ѝ се сви, но само кимна.

— Фактът е, че вече съм в леглото му. И няма да изляза оттам, за да ти направя място. Вчера бе възможно да го сторя, защото ми беше трудно да те гледам наранена и да съзнавам, че отчасти аз съм причината. Но сега тук, на ясната светлина, Мери Кейт, и с избистрена глава виждам, че не си наранена. Просто си ядосана.

— Откъде знаеш какво изпитвам към него?

— Не знам. Кажи ми.

Отметна глава, така че вятърът разпиля косите ѝ.

— Обичам го.

Изрече го страстно като драматична декларация. Брена мислено ѝ даде отлична оценка, защото съзнаваше, че тя никога не би го произнесла така впечатляващо.

— Защо?

— Защото е привлекателен, чувствителен и добър.

— Да, притежава всички тези качества, но същото важи и за кучето на семейство Клуни. А какви са недостатъците му?

— Няма.

— Има, разбира се. — Наличието им по странен начин успокои нервите на Брена и ѝ позволи да се почувства необичайно разчувствана. — Той е инат, бавен и разсеян. На моменти имаш чувството, че сам си говориш, защото мислите му са зареяни нанякъде. Липсва му амбиция и трябва да го подтикваш за всяка крачка, иначе ще си остане щастлив на едно място.

— Ти го виждаш по този начин.

— Виждам го такъв, какъвто е, а не като красива картинка от книжка. Мери Кейт... — Пристъпи напред, но знаеше, че още е прекалено рано да я докосне. — Хайде да бъдем честни, ние двете. Има нещо в начина, по който изглежда, в излъчването му, което кара

една жена да го желае. Разбирам какво изпитваш в това отношение. Самата аз го желя, откакто бях на годините на Алис Мей.

Нещо проблесна в очите на Мери Кейт.

— Не ти вярвам. Ти никога за нищо не чакаш.

— Надявах се да го превъзмогна. После се опасявах да не се изложя като глупачка. — Брена отметна разпилените си от вятъра коси и си помисли, че трябваше да се сети да ги завърже, преди да дойде на скалите. — Накрая се оказа нещо по-силно от желание. Оказа се необходимост.

— Ти не го обичаш.

— Мисля, че бих могла. — В момента, когато изрече думите, Брена сложи ръка върху сърцето си, сякаш някой току-що го бе ударил с чук. — Мисля, че бих могла — повтори тя и се свлече на колене. — О, милостиви Боже, какво ще правя?

Мери Кейт я зяпна. Сестра ѝ бе смъртно бледа, люлееше се напред-назад и притискаше гърдите си като при пристъп.

— Престани. Преструваш се.

— Не се преструвам. Не мога да спра. Не мога да дишам...

Изпълнена с подозрение, Мери Кейт се приближи и силно тупна Брена по гърба.

— Готово.

Бавно си пое дъх, после издиша.

— Благодаря ти. — Отпусна се немощно на пети. — Не съм в състояние да се справя с това сега. Извън възможностите ми е. И никой да не го очаква от мен. Нещата и без това бяха достатъчно лоши, но сега вече това въобще не бива да се случва. Изобщо. Така нищо не се оправя. Само се превръща в по-голяма тежест. По дяволите.

Нямаше никакви изгледи Брена да стане. Затова Мери Кейт седна на земята.

— Сигурно бих ти простила, ако го обичаш. Но не го казваш само за да го направя, нали?

— Не. А и не казах, че го обичам. Казах само, че бих могла. — Брена отчаяно сграбчи ръката на сестра си. — Не го споменавай пред никого. Искам честната ти дума. Само да промълвиш думичка за това и ще те удуша, докато спиш. Закълни ми се.

— О, за Бога. Защо да обикалям и да го разгласявам? Само ще изглежда още по-голяма глупачка.

— Вероятно ще ми мине.

— Защо искаш да ти мине?

— Да се влюбя в Шон Галахър! — Брена разтърка лицето си с ръце и ги прокара през косите си. — Каква каша само ще стане. Ще се подлудим един друг до година. Аз постоянно ще искам нещо да се прави, а той ще си прекарва времето в мечти. Не е в състояние да се сети да включи щепсел, камо ли да го оправи, ако се е развалил.

— Какво значение има? Ти ще го оправиш. А и нека да мечтае. Как иначе ще пише музиката си.

— И какъв смисъл има да я пише, щом не предприема нищо? — Брена махна ядно. — О, няма значение. Не това искахме, когато започнахме. Просто постъпвам по женски и това ме дразни. Защо жените постоянно превръщат привличането в любов?

— Може би през цялото време любовта се е крила зад привличането.

Брена вдигна глава.

— Защо трябва изведнъж да се държиш така мъдро?

— Сигурно защото не се отнасяш към мен като към глупаво момиче. Или защото, като те гледам сега, ми хрумва, че аз всъщност не съм изпитвала обич към него. Със сигурност никога не съм пребледнявала, нито съм се разтрепервала. И... — По лицето ѝ се появи лека насмешка. — Чувствам се удовлетворена при тези обстоятелства да те видя слаба и ужасена. Вчера за малко да ми изтръгнеш косата с корените.

— И ти имаше няколко сполучливи удара.

— Нали ти си ме учила как да се бия. — Спомените предизвикаха сантиментални сълзи в очите на Мери Кейт. — Съжалявам, задето те нарекох развратница. Първия път го направих от гняв, после — от злоба. — Разтърка очи. — И съжалявам за нещата, които написах за теб в дневника си... Е, поне за някои от тях.

— Няма да позволим това да обърка нещата. — Пръстите им се преплетоха. — Не искам нито той, нито някой друг да застава между нас. Моля те, не искай от мен да го отблъсна.

— За да се чувстваш права, а аз виновна? — Върху устните ѝ се появи бледа усмивка. — Мога да си хвана мъж, когато реша. Но... — Наклони глава. — Искам да ми кажеш нещо.

— И какво е то?

— Целува ли така добре, както си представяш само като го погледнеш?

— Когато иска, успява да стопи всички кости в тялото ми.

Мери Кейт въздъхна.

— Имах подобно предчувствие.

Отиде пеша до къщурката, но при пристигането умът ѝ не бе побистър, отколкото на тръгване. Ще вали дъжд, прецени Брена, като имаше предвид как грее слънцето през облаците.

Хубав ден да поседиш сгушен до камината. Но от комина на къщурката на Хълма на феите не се виеше, разбира се, никакъв пушек. Шон почти винаги забравяше такива неща.

Колата му я нямаше, затова ѝ хрумна, че е отишъл на черква. Ще го изчака. Мина през градинската порта и погледна нагоре. Почти очакваше да види как лейди Гуен я наблюдава със спокойните си зелени очи. Ала нищо не помръдна.

Влезе вътре и се препъна в ботушите му, захвърлени, където ги бе събул снощи. По подметките имаше доста кал. Побутна ги настрана с крак и влезе в малката всекидневна, за да запали огън.

По пианото се виждаха разпръснати нотни листа, а празна чаена чаша небрежно бе оставена върху масата. Както и тумбесто зелено шише с китка цветя от градината.

Сеца се за такива неща, мина ѝ през ума. Няма да му хрумне да си почисти ботушите — а и самата тя често забравяше, — но отделя време да набере цветя.

Защо на самата нея не ѝ идват наум такива работи? Обича къщи с цветя, а и със свещи, поставени на различни места. Съчетанието от аромата им прави въздуха така уханен. Би се сетила да почисти комина, да постави парчета торф или цепеници до камината, но не и за малките детайли, които превръщат една къща в дом.

Да закачиш пердетата е едно, реши тя, но да мислиш за дантели и тюл — свършено друго.

Огънят се разгоря, тя се надигна и отиде до пианото.

Тук ли е работил снощи, запита се тя. Беше ѝ се разсърдил. Тук ли сяда да се потопи в работа, когато е сърдит или когато иска да си помечтае?

Сърцето му е в неговата музика. Свъси вежди и започна да преглежда листата, изписани с ноти и думи. Ако е вярно, защо оставя музиката си разхвърляна по този начин? Защо не предприеме нещо за готовите песни?

Как може толкова много да държи на човек, комуто липсва елементарен подтик? За един мъж определено не е достатъчно да носи такава светлина в себе си, ако не я използва за нещо.

— Перлите, разсипани в краката ти — прочете тя на глас попадналата пред очите ѝ строфа, — са лунни сълзи. При всеки удар на сърцето ми, то ридае за годините, които ни разделят. Нощ след нощ магията действа и така ще бъде до деня, когато любовта промени миналото.

Значи пее за легенди, помисли си Брена. И чака какво?

Остави листа, когато чу шума от колата му.

Беше видял пушека и се досети, че Брена е вътре. Нямахше обаче никаква представа какво ще предприеме. Оставаше му да се надява, че както при музиката, следващият куплет ще му хрумне от само себе си.

Влезе и я видя да излиза от всекидневната.

— Сутрин все още е хладно. Запалих камината.

Той кимна и попита:

— Искаш ли чай?

— Не. — Не успяваше да разгадае изражението му и това я притесняваше. — Снощи ми се разсърди. Още ли си ми сърдит?

— Вече не толкова много.

— Ами... — Чувството за неловкост бе нещо свършено ново и нежелано. — Сметнах за редно да ти кажа, че тази сутрин поговорихме с Мери Кейт. Личен разговор.

— Значи нещата помежду ви са се пооправили.

— Определено.

— Радвам се. Надявам се след известно време и между нас нещата да бъдат пак каквито бяха.

— Вярвам, че всичко ще се оправи. След като изтъкнах недостатъците ти, тя реши, че в крайна сметка вероятно не е влюбена в теб.

Веждите му се стрелнаха нагоре.

— Много умен ход от твоя страна.

— Шон. — Сложи ръка на рамото му точно когато той се насочваше към всекидневната, и така двамата се оказаха лице в лице на прага. — Извинявам се за начина, по който оставихме нещата помежду ни снощи.

Извинявам се не са думи, които лесно се отронват от устата ѝ, даде си сметка той. Затова оцени признанието ѝ още по-високо.

— И аз съжалявам.

— Колкото до недостатъците ти — нямам нищо против, или поне за повечето.

Тя ухаеше на неделя, на шампоан и сапун, а очите ѝ бяха пълни с молба за прошка.

— Значи и между нас нещата сега вече са по-добри, така ли?

— Искам да бъде така.

Пристъпи и се настани в единствения стол, върху който нямаше нотни листа.

— Защо не останеш известно време с мен, Мери Брена?

Очите ѝ заблестяха от облекчение. Приблужи се, седна в скута му и обърна лицето си съвсем близо до неговото. Не ѝ хрумваше по-добър начин да се сдобрят.

— Пак ли сме приятели?

— Винаги сме били.

— Почти не спях от тревога, че никога вече няма да се чувстваме естествено, когато сме заедно, макар да помня обещанието да си останем приятели.

— Така ще бъде. Само приятели ли искаш да сме в момента?

В отговор тя само се приближи и сложи устни върху неговите. Леката ѝ въздишка проникна в него; топла и вече така добре позната. Притегли я по-плътно и съзнателно удължи целувката, преди да премести устни към челото ѝ.

После отпусна главата ѝ върху рамото си и я обгърна нежно с ръце. Озадачена, тя седеше, без да помръдне; чакаше ръцете му да се плъзнат по познатия начин по тялото ѝ. Но той само я държеше в обятията си, докато огънят бумтеше в камината, а вън дъждът не спираше да се лее.

Постепенно тя се отпусна и се потопи в уюта на прегръдката му, наслаждавайки се на обгръщащата ги интимна тишина.

Никога не бе имала любовник като него; мъж, който я разбира, мъж, готов да я държи в прегръдките си цяло едно дъждовно утро. Затова ли се влюби в него? Или винаги е била влюбена, без да го съзнава? Независимо какъв е отговорът, трябваше да го намери и изследва, докато парченцата на загадката оформят картината.

— Чудя се — подхвана тя, — дали през следващата ти свободна вечер би искал да дойдеш с мен в Уотърфорд сити? Ще те заведе на вечеря.

По лицето му, заровено в косите ѝ, се появи усмивка. Отне ѝ доста време, докато ѝ хрумне да го ухажда, но сега вече се справяше добре.

— Ще облечеш ли онази рокля, с която излезе преди време с онзи тип от Дъблин?

— Бих могла.

— Харесва ми как ти стои.

— Ако ще обличам рокля, по-добре да отидем с твоята кола. Днес ще я постегна. Двигателят не е съвсем наред, а и маслото е за смяна. Клемите на акумулатора не са почиствани, откакто аз го направих.

— Предпочитам да оставям тези неща на специалистите.

— Просто проявяваш мързел в това отношение.

— Е, така е. Това ли е един от недостатъците ми, за които уведоми Мери Кейт?

— Да. Ти си безпомощен тип, Шон Галахър.

— Е, безпомощен е силна дума.

— Съжалявам, ако те обижда. — Размърда се — въобще нямаше вид на човек, който съжалява. — И трябва да признаеш, че никак не си амбициозен.

— За важните неща съм достатъчно амбициозен.

— Музиката ти не е ли сред тях?

Тъкмо щеше да се наведе да целуне ухото ѝ, но тя попречи на намерението му.

— Какво общо има моята музика?

Внимателно, предупреди се Брена. Разглови нещата на съставните им части, но не ги чуци.

— Ами седиш тук и я съчиняваш, а после оставяш листата разхвърляни и не предприемаш нищо.

— Знам кое къде е.

— Въпросът е какво правиш за нея.

— Извличам удоволствие да я съчинявам.

Удари на камък, прецени тя, като видя как пред лицето му сякаш падна пелена. Нужно е да пипа умело, за да го преодолее, и Брена възнамеряваше да направи точно това. Една от крачките, така да се каже, които трябва да предприеме.

— Чудесно е, но не желаеш ли нещо повече? Не искаш ли и други хора да ѝ се наслаждават?

— Ами ти дори не я харесваш.

— Кога съм казала подобно нещо? — Не обърна внимание на втренчения поглед, който ѝ хвърли, а само сви рамене. — Дори да съм споменавала нещо подобно, е било само за да те дразня. Много я харесвам даже. А когато си свирил някоя от мелодиите си в кръчмата или по време на сеілі, и други са ѝ се наслаждавали.

— Предимно приятели и роднини.

— Точно така. А аз съм ти приятелка, нали?

— Да.

— Тогава ми подари една мелодия.

Той се размърда, целият нащрек.

— Какво искаш да кажеш с това да ти подаря една?

— Точно това, което казвам. Подари ми една песен да стане моя. Нещо като отплата, задето ще оправя колата ти. — Импулсивно се надигна и пристъпи към пианото. — Разполагаш с десетки, а те просто си лежат тук. Искам една.

Не ѝ вярваше нито за секунда, но не виждаше никакъв капан... или вреда.

— В особено настроение си, О'Тул, но — добре. Ще ти подаря една.

Надигна се и започна да ровичка из купчините, но тя го перна през ръката.

— Не. Аз ще си избира. Така е по-честно. — Грабна онази, която бе свирила, когато лейди Гуен се показа за първи път. — Тази ми харесва.

— Още не е завършена. — Почувства как го обзема паника. — Трябва да поработя още.

— Искам тази. Нали няма да се отметнеш? Сключихме сделка, Шон.

— Не, но...

— Добре. — Начинът, по който сви листа и го натика в задния си джоб, го накара да трепне. — Значи сега вече е моя и ти благодаря. — Надигна се на пръсти и го целуна леко. — Ще те откарам до кръчмата. После ще закарам колата ти вкъщи — там са ми инструментите. Бързо ще ти я оправя.

— Разполагам с още малко време.

— Но аз не. Доста работа ме чака днес. Ако ти докарам колата, преди да си свършил работа, ще ме откараш ли после?

Опита се да забрави за подарената песен. Така и така тя щеше скоро да изскочи от главата ѝ, успокояваше се той.

— Къде да те откарам?

Тя бавно се усмихна.

— Дотук ще бъде достатъчно.

Трябваше да се отбие до едно място, преди да се прибере вкъщи, където да се преоблече и да използва инструментите си. След като остави Шон в кръчмата, Брена отиде до къщата на Джуд и паркира.

Джуд подготвяше предната градина за пролетта. Ръкавиците ѝ вече бяха потъмнели от пръстта, а на алеята до нея имаше няколко скици. При приближаването на Брена, седна на пети и бутна назад сламената шапка, която използваше да пази главата си от лекия дъждец.

— Нещо да не е станало с пикапа ти?

— Не. Трябва да пооправя това-онова по колата на Шон, защото той би предпочел да го изгризат мравки, но не и да вдигне капака. Рисунките ти се мокрят.

— Знам. Трябва да спра. Но така ми се иска да ускоря идването на пролетта.

— А, нахвърляла си идеи за градината. — Брена се надвеси и с тялото си предпази рисунките от дъжда. — Нещо като работен проект. Хитро.

— Така по-лесно си го представям. Хайде да се скрием вътре от мокрото. — Надигна се, наклони се и постави ръка върху издутия си корем. — Центърът ми на равновесие се размества.

— След два месеца ще се надигаш само с помощта на въже и кран. Чакай. Аз ще взема тези.

Брена вдигна скиците и градинската кошница на Джуд.

— Видях Колийн Райън да отива на пазар онзи ден. Всеки момент ще ражда. Клати се буквално като гъска — сподели Джуд, докато влизаха в къщата. — Много е сладко, но през моята бременност възнамерявам да се нося леко и плавно като мадона.

— Точно така ще бъде, скъпа.

Брена отнесе кошницата в килера до кухнята и разстла скиците да съхнат на плота.

Чайникът бе поставен на печката. Кутията с бисквити извадена.

— Обещах на Ейдан да отида в кръчмата за обяд. — С виновна усмивка Джуд отхапа захарна бисквита. — Но напоследък постоянно съм гладна. И нищо не разваля апетита ми.

— Бремеността ти отива, Джуд. Помня как те видях за първи път, преди година; под дъжда стоеше до портата на къщурката върху Хълма на феите. Изглеждаше сякаш си се загубила. А сега видът ти говори, че си попаднала на мястото си.

— Колко хубаво го каза. Да, сега се чувствам на мястото си. Случиха ми се неща, които съм искала, макар и да не съм го признавала дори пред себе си.

— Ти си направила да ти се случат.

— За някои — да. — Отхапа от бисквитата, докато Брена сновеше напред-назад из кухнята. — Но други са били предопределени. Трябва обаче да имаш достатъчно воля и да си достатъчно смел, за да позволиш да ти се случат.

— Когато откри, че обичаш Ейдан, каза ли му го направо?

— Не. Страхувах се. Нямах достатъчно вяра в себе си.

Брена я изгледа остро.

— И в него ли?

— И в него — призна Джуд. — Преди да дойда тук, никога не предприемах нищо. Не от храброст оставях нещата сами да се случват около мен или на мен. А от страх и пасивност. Наложих да науча разликата. Да взема нещата в ръце, да имам доверие в другите.

— Но ти се е наложило да предприемеш някои стъпки.

— Да. Влюбена ли си в Шон?

Брена свъси вежди и седна.

— Изглежда, да. И не ме е срам да призная, че това ме изважда от равновесие.

— Отива ти да си влюбена, Брена.

Това, че Джуд използва нейния израз, накара Брена леко да се засмее.

— Но не се чувствам добре. Сигурно ще свикна. Ще наляя чая — предложи тя, когато чайникът завря.

— Не, постой. А казала ли си му?

— Едва ли ще го направя. — Хрумна ѝ нещо и Брена хвърли поглед на Джуд, която се занимаваше с чая. — Знам, че женените са склонни да си споделят почти всичко, но...

— Не искаш да споменавам за това пред Ейдан.

— Точно така.

— Тогава няма.

— Благодаря. — Брена въздъхна. — Сега се налага да предприема някои стъпки и трябва да видя кои ще бъдат първите. Доколкото го познавам — имам предвид Шон — той не е толкова предсказуем, колкото смятах, преди... нещата между нас да се променят.

— Динамиката между любовниците е по-различна, отколкото при приятелите. Дори при приятели от цял живот.

— Открих го. Но същевременно знам, че често трябва някой да ръчка, та да задвижи някои неща. Предприемам първата стъпка по отношение на нещо, което ме тормози много и за което мисля, че означава всичко за него.

Размърда се на стола и измъкна нотния лист.

— Това негова песен ли е?

— Изнудих го да ми я подари. Той има талант, нали Джуд?

— Мисля, че да.

— Защо не предприеме нещо? Ти разбираш как работи съзнанието.

— Питаш бивш, и то посредствен преподавател по психология. — Джуд остави чайника на масата и донесе чаши. — Но бих предположила, че се страхува.

— От какво?

— Да не се провали в нещо, което има огромно значение за него. Ами ако нещата му не са достатъчно добри? Мнозина от нас висят над

тази бездна, Брена. — Наля чая. — Ти не си от тези хора. Ти просто запретваш ръкави и построяваш мост през нея.

— Готвя се да построя мост над неговата бездна. Той ми подари тази песен и мога да правя с нея каквото си искам. Ще я изпратя на някой, който разбира от тези неща. Ще проверя дали заслужава да се купи.

— Без да кажеш на Шон ли?

— Не изпитвам вина в това отношение — промърмори Брена. — Ако нищо не излезе, той никога няма да узнае, нали? А ако се получи, може да бъде само доволен. Но не съм сигурна на кого да я изпратя. Хрумна ми, дали ти нямаш някои идеи.

— Не ще успея да те разубедя да постъпиш по този начин, така ли?

— Да.

Джуд кимна.

— Тогава ще си спестя усилието. Не знам нищо за музикалния бизнес. Но ще поговоря с моята агентка, макар да не мисля... — В главата ѝ се оформи идея и тя млъкна, за да я обмисли. — Какво ще кажеш за Магий? Той е строил зали, значи трябва да познава хора от шоубизнеса. Положително има някакви връзки.

— Добро попадение.

— Ще ти дам адреса. Пиши му.

Брена прокара ръка по нотите и думите на листа пред себе си.

— Това ще отнеме прекалено дълго време. Нямаш ли телефонния му номер?

ГЛАВА 18

Кроткият дъжд се усили и премина в потоп, докаран от яростни ветрове, които постоянно връхлитаха върху брега и свирепо люлееха привързаните лодки. През по-голямата част от седмицата морето бе прекалено бурно, за да се хвърлят мрежи. От брега до хоризонта се виждаха само гневни, кипящи сиви вълни, накичени по гребена с бяла пяна.

Онези, които изкарваха прехраната си от морето, изчакваха с мрачно търпение, придобито от векове.

Вятърът не преставаше да бие по стъклата на прозорците и вратите и промъквайки се през всяка цепнатина, смразяваше човек до кости. Димът от комините се завихряше под напора му. Отвя и няколко керемиди от покрива на пазара — отнесе ги като пияни птички.

Последните зъби на зимата сдъвкаха и стриха оцелелите през мразовете цветя и онези, които започваха да се показват. Пространствата пред къщите се превърнаха в кални непроходими петна.

Бурята вилнееше над Ардмор. Туристите изчезнаха, резервациите се отменяха; от три дни нямаше електричество и телефонните линии мълчаха.

Селцето се сгуши — правеше го не за първи път, и изчакваше бурята да утихне. По къщите хората бяха изнервени. Отегчени, неспокойни деца влудяваха майките си. Сълзи и плесници станаха всекидневен явlenie.

С гумени ботуши и дъждобрани, Брена и баща ѝ стояха до колене в кал и мръсотии, докато търсеха пробива в септичната тръба на семейство Дъфи.

— Гадна работа — отбеляза Майк, облягайки се за минутка върху дръжката на лопатата.

— Мнозина от онези, които живеят на по-ниско, ще започнат да газят в лайна, ако това продължава.

— Ако негодниците от Уотърфорд се бяха появили, поне щяхме да изпразним ямата.

— Появят ли се изобщо с голямата си помпа, предлагам да ги хвърлим направо в лайнената помия.

— Това е моето момиче.

— Господи, каква воня. Но според мен ето къде е проблемът, татко.

Наведоха се — дъждът не преставаше да ги шибва по главите — и със смесица от интерес и озадаченост се загледаха в пукнатата тръба.

— Точно както предположи, татко — тръбата е стара и е поддала от допълнителния натиск. Спукала се е и е заляла хубавата градина на госпожа Дъфи с море от изпражнения.

— Да, но като отстраним повредата, Кати ще има добре наторен двор, нали? — Вонята бе непоносима и Майк си пое въздух през зъби. — Хубаво се сети навреме да вземеш PVC тръбата. Ще я подменим и ще видим какво ще се получи.

Брена изсумтя и се надигна. Минаха през калния терен и стигнаха до пикапа. Въпреки гадната работата двамата действаха като отлично смазан механизъм. Докато се трудеха, от време на време тя му хвърляше по някой поглед.

Не бе казал нищо за Шон, нито думичка. И макар да знаеше колко деликатно се чувства баща ѝ в създалата се ситуация, не можеше да понася повече. Мълчанието му по въпроса я изпълваше с напрежение, от което искаше да се освободи.

— Татко...

— Да, да. Почти я извадих. Пукната е, но е здраво хваната по свързките.

— Татко, нали знаеш, че продължавам да се виждам с Шон?

Майк неволно удари кокалчетата си и инструментът се изплъзне от ръката му като мокър сапун. Без да вдига очи, той го вдигна и го избърса във вече доста изпоцапаните си панталони.

— Е, досещам се.

— Срамуваш ли се заради мен?

Той поработи известно време мълчаливо.

— Никога не си правила нещо, с което да ме засрамиш, Брена. Но факт е, че си нагазила в несигурни води. Да работя с теб, да уважавам и да се възхищавам на качествата ти е едно. Но от друга

страна ти си ми дъщеря. Не е лесно за баща да обсъжда такива въпроси с дъщеря си.

— За секса ли говориш?

— По дяволите, Брена.

Дори под мръсотията на лицето му пролича колко силно се изчерви.

— Но той е факт, нали? — попита тя, след като измъкнаха пукнатата тръба и я оставиха настрана.

— Както и лайната, в които сме потопени в момента, но да оставим това. Възпитали сме те с майка ти, доколкото сме могли, но за стъпките, които предприемаш като зряла жена, отговаряш единствено ти. Не можеш да очакваш благословията ми в такъв момент, Брена, но не те съдя.

— Той е добър, татко.

— Кога съм казвал, че не е?

Раздразнен, смутен и нетърпелив да приключат темата, Майк се опитваше да се съсредоточи в поставянето на новата тръба.

— Просто... Онова, което каза Кати миналата седмица. Беше страшно ядосана, но се сдобрихме. Наистина не искам да си мислиш, че съществуващото между Шон и мен е пошло.

Това момиче, мина му през ума, умира да се държи както териер се държи с кокал: няма да престане, докато окончателно не го оглозга.

— Радвам се, че сте се сдобрили с Кати. А що се отнася до другото... Държиш ли на него?

— Да, разбира се.

— И го уважаваш? — Обзелото я за миг колебание накара Майк да я погледне над тръбата. — Е?

— Да, уважавам го. Има остър ум, когато си даде труда да го използва, и е с добро сърце и нрав. Това не значи, че съм сляпа за недостатъците му. Мързи го за определени неща и е съвсем небрежен по отношение на талантите си.

— По въпроса имам да ти кажа нещо, независимо че ще постъпиш, както си решила. — Надигна се и изправи рамене. — Не можеш да оправиш един мъж, както се постъпва с тръба или теч на покрива. Приемаш го такъв, какъвто е, Мери Брена, или въобще не се захващаш с него.

Тя свъси вежди.

— Не е точно така. Искам да го насоча в правилната посока.

— Правилна за кого? — Потупа я по рамото. — Промените не са еднопосочни, скъпа, защото се губи балансът.

Появата на Брена на задната врата точно по обед се оказа шок за всички сетива на Шон. Беше сплескана от главата до краката и дори от разстояние излъчваше ужасна миризма.

— Боже милостиви, какво си правила?

— Оправяхме една септична яма — отвърна тя весело. — Изринахме и почистихме по-голяма част от мръсотията.

— Пропуснала си някои места, както виждам отгук.

— Е, наложи се да се потрудим, за да спасим задния двор на госпожа Дъфи. Вероятно не блестим, но почти умираме от глад.

Той вдигна ръка.

— Ако си въобразяваш, че ще влезеш тук, О'Тул, спри за малко и помисли.

— Не се каня да влизам. Казах на татко, че ще дойда да взема два сандвича — като спасителна мярка. А и две бири ще ни дойдат добре.

— Излез и затвори вратата.

— Нищо подобно няма да направя. — За да го ядоса, се облегна на касата. — С нищо не преча тук. Каквото и да ни приготвиш, ще го приема. Не сме капризни.

— Повече от очевидно е.

Заряза поръчките, които изпълняваше, и извади хляб и месо.

Тя се развесели, забелязала колко по-бързо от обичайното действа той.

— Ще работим поне още два часа. После ме чакат някои други задачи.

— Надявам се едната е да се изкъпеш.

— В списъка е. Като гледам как вървят нещата тук, времето не е повлияло зле на бизнеса ви.

— Половината село е тук или, през деня, или вечер. Хората търсят компания и да видят нещо друго, освен четирите си стени. — Постави щедри резени месо и сирене. — През по-голямата част се чуват разгорещени кавги за мача, който предават по телевизията. Добре че оправиха електричеството.

— И ние сме на нокти. С татко нямаме и час свободно време, откакто бурята започна.

— Лично аз искам вече да престане. От седмица не съм виждал ни слънце, ни звезда. Според Тим Рейли бурята вече отминава.

Толкова непринуден разговор — за работа и за времето. Може да го води с всеки друг. Но не е ли хубаво, помисли си тя, че ѝ е най-приятно да си приказва с Шон? Това е съкровище, на което не бе обръщала достатъчно внимание в миналото.

— Е, независимо дали Тим е прав, или греша, си мислех по-късно да намина край къщурката на Хълма на феите. Да кажем — малко след полунощ.

— Вратата е отворена, но ще съм ти благодарен, ако първо си изчистиш ботушите. — Постави сандвичите в кесия, прибави два пакета чипс и две бири. Тя се намери да плати, но той поклати глава. — Не. За сметка на кръчмата е. Не искам да получа монета, която си държала в тези джобове.

— Благодаря. — Пое кесията и я подпря на хълбок. — Няма ли да ме целунеш?

— Не. Но после ще наваксам.

— Непременно.

С усмивка, която при други обстоятелства можеше да мине и за кокетна, тя тръгна и го остави да затвори вратата след нея.

Беше жена, която държи на думата си — отвори вратата на къщурката му точно в полунощ. Прекалено рано, както добре знаеше, за да се е върнал от работа. Но ѝ допадна тишината и атмосферата, когато е там сама.

Свали си ботите при вратата, както самият Шон правеше обикновено, и тръгна из помещението по чорапи. Палеше свещи и газови лампи. И докато го правеше почти се надяваше да ѝ се яви лейди Гуен.

Кое е предпочитаното време на един призрак? Какво по-подходящо от нощ с буря, дъжд и виещ вятър, къщурка, осветена от свещи и проблясането на пламъците в камината?

— Знам, че си тук и няма друг, освен мен. — Изчака, но въздухът не потрепна. Чуваше се единствено воят на вятъра отвън. — Исках да

ти кажа, че май разбрах какво ми каза първия път. Сърцето му е в неговата музика. Вслушах се. Постъпих, надявам се, правилно.

Отново млъкна, но не получи отговор.

— Няма що — много ми помагаш.

Раздразнена се качи горе.

Не се нуждаеше от посещения на духове или послания от отвъдното да ѝ кажат какво да прави и как да го стори. Знаеше какво се готви да постигне. Имаше мъж, когото възнамеряваше да задържи. И понеже твърдо го бе решила, оставаше само да се погрижи за подробностите.

Справи се и с огъня в камината горе и я приготви за нощта. После запали две свещи, опъна се върху леглото, подпря се на възглавниците и се приготви да чака.

Свършената през деня работа я бе изтощила.

Сега вече нямаше вятър, нямаше и дъжд. Среднощното небе напомняше коприна, осеяна с проблясващи рубини или сапфири звезди. Луната, пълна и бяла, плуваше високо и хвърляше лъчите си върху море, гладко като езеро.

Крилата на белия кон биеха като сърце — ритмично и стабилно. Яхнал го, мъжът със сребърните одежди, седеше с гордо изправени рамене, а тъмните му коси се вееха по раменете.

— Не искаше нито богатство, нито положение, нито дори безсмъртие от мен.

Въобщо не ѝ се стори странно да язди с Принца на феите над Ирландия.

— Какво искаше тя от теб?

— Обещания, клетви, думи, които идват от сърцето. Защо за някои е толкова трудно да произнесат: „Обичам те“?

— Като ги произнесеш, сваляш всички щитове.

Извърна глава. Очите му святкаха, изпълнени с горчивина.

— Точно така. А за това е нужен кураж, нали, Мери Брена О'Тул?

— Или глупост.

— Ако любовта не ни превръща в глупаци, тогава — кое?

Конят полетя надолу със скорост, която накара сърцето ѝ да се разтупти. От вълнение. Видя светещите прозорци, както контурите и сенките на къщурката върху Хълма на феите.

Изпод копитата изскочиха искри, когато докоснаха земята.

— Уж обикновено място — промърмори Карик, — а такива драми се разиграха. Ето например хубавата градинска порта. Все едно е врата на крепост, защото вече не мога да минавам през нея, както някога.

— Твоята възлюбена се разхожда и по скалите.

— Така съм чувал, но не можем да се видим, дори ако стоим един до друг.

Сега в тона му нямаше горчивина, а само тъга. И, както се стори на Брена, болезнен копнеж.

— Понякога усещам присъствието ѝ там или долавям аромата било на косата, било на кожата ѝ. Но в продължение на три пъти по сто години нито веднъж не ми е било позволено нито да я видя, нито да я докосна, а камо ли да ѝ излея сърцето си.

— Направил си тежка магия и за двама ви — отбеляза Брена.

— Така е. И заплатих за този миг на гняв. Разбираш добре това, нали?

— О, да. И е добре, че не разполагам със способността да правя магии.

— Ах, вие, смъртните. — Лицето му се разведри. — Представа нямате каква мощ притежавате и затова най-безгрижно пропилявате онова, което притежавате.

— Присмял се хърбел на щърбел.

— Така го виждаш ти — съгласи се той и кимна. — Но в онова, което започна между мен и Гуен, нямаше никаква магия, направена от феите. Нито с измама, нито със сладки приказки я привлякох към мен, както твърдят някои. Тя дойде доброволно, ала баща ѝ се намеси. Обеща я на друг, защото се страхуваше от мен.

— Напълно ти вярвам. — В знак на искреност тя положи утешително ръка върху рамото му. — През онези времена не са се вслушвали особено в избора на една девойка.

Карик праметна крак и се плъзна от коня.

— Тогава ти направи твоя избор.

— Вече го сторих. — И тя се плъзна от коня. Видя как устните му се извиха леко присмехулно. — Но ще действам по свой си начин.

— Послушай — бе всичко, което той изрече.

Музиката се носеше из въздуха и я обгръщаше като копринена мрежа.

— Шон свири. Подари ми тази песен. О... — Затвори очи. — Направо изпълва сърцето. Дори в твоя дворец няма нищо по-прелестно от нея — обяви тя и посегна да отвори портата.

Но тя остана затворена, колкото и силно да я дърпаше и буташе.

— Не мога да я отворя!

Паникьосана се извърна, ала и конят и конникът бяха изчезнали. Хвана отново портата — този път с две ръце — и бутна.

— Шон!

— Спокойно. — Озова се в обятията му, а в тона му се долавяше смях. — Сънуваше. Очевидно нещо вълнуващо.

— Сънувала ли съм? — Съзнанието ѝ бе пълно с мъгла, звезди и музика. — Не успях да отворя портата. Не можех да вляза!

— Вече си вътре.

— Да, така е. Господи... Главата ми още се мае. Сигурно съм заспала. — Отметна коси. — Дай ми минутка да се събудя.

— Имам новина, която сигурно ще ти помогне да дойдеш на себе си.

— Каква?

— Ейдан страшно хареса твоята скица за залата.

Точно както подозираше, очите ѝ мигом се избистриха.

— Сериозно?

— Да. Всъщност толкова е доволен, че вече е говорил с Магий.

— А той какво е казал? — Хвана го за ръката и го разтърси. — Не си играй с мен, Шон, или ще се наложи да те плесна.

— Сигурно. Мисълта така ме плаши, че ще ти кажа. Не мога съвършено точно да предам думите на Магий, защото Ейдан е разговарял с него, но в общи линии се е заинтересувал достатъчно и е поискал да види какво предлагаш. — Докато говореше, Шон си играеше с един от кичурите ѝ — новопридобит навик, на който истински се наслаждаваше. — Чертежите ти заминават за Ню Йорк и ще видим какво ще стане.

— Проектът е добър.

— На мен ми хареса.

— Не просто ще проработи, но ще проработи добре. — Притеснена, тя прехапа устна. — Дори глупак ще види как се вписва в

онова, което имаме тук, как естествено се слива, вместо да доминира. Няма да получи нищо по-добро от никой от надутите си архитекти.

— Трябва да поработиш върху самоувереността си, Брена. Толкова излишна скромност.

Тя само изсумтя.

— Но откъде ще го разбере Магий, ако не види всичко на място: как е разположена кръчмата, какъв е теренът наоколо и така нататък.

— Разполага със снимки — напомни ѝ Шон. — Финкъл направи десетки, докато беше тук.

— Не е същото. Трябва да поговоря с Магий лично... Точно така трябва да постъпя.

— Дори да си права, не е ли по-добре да оставиш да мине малко време и да чуем мнението му, преди да си нахлузиш ботите, за да го ритнеш за първоначален тласък?

— Някои просто се нуждаят от постоянен тласък. — Устните ѝ се извиха присмехулно. — Ти си идеален пример в това отношение. Ейдан кога ще ги изпрати? Не е зле отново да погледна чертежите, преди да заминат.

— Вече пътуват. Изпрати ги вчера по специален куриер, както предложил Магий.

— Е, добре. Добре...

Или ще ги одобрят, или — не, мина ѝ през ума, както щеше да стане и с песента на Шон. За малко да изтърси, че вече е разговаряла с Магий и той отделя доста време да преглежда проектите, които ваят към него от Ардмор.

Не. По-добре да изчака и да поднесе на Шон резултата, а не притесненията на изчакването.

— Какво обмисляш толкова дълго и усилено?

— Следващите стъпки и какво ще се случи, след като бъдат предприети. Излиза, че когато едно нещо се промени, всичко започва да се променя.

— И на мен ми е хрумвало същото.

„Погледни само нас двамата“ — помисли си той, и отметна кичур от челото ѝ.

Пулсът ѝ стана неравномерен. Още една промяна, даде си сметка тя — просто само да я докосне и тя цялата премалява.

— Притеснява ли те?

— Не. Но, ако в момента притеснява теб, предпочитам да те потопя отново в мечти и сънища. — Докато я полагаше да легне, устните му докоснаха нейните. — Ако се хванеш за мен, заедно ще се потопим.

— Искам да бъда с теб. Ти си единственият.

Повече от това не можеше да свали щитовете си.

Понесе я в мечти, а наоколо свещите догаряха и огънят в камината равномерно потрепваше. У нея се появи женствена нежност, за която не бе и подозирала — някаква склонност да дава онова, което се иска от нея, и да го дава с нежност.

Съблякоха се един друг. Този път не късаха и не дърпаха дрехите. Пръстите се плъзнаха върху плът. Последва сливане на устните и всяка милувка ставаше все по-скъпоценна. Въздишки и нежни нашепвания. Премесване на дъха.

Привличане, но без проблясване на похот. Дори когато я докара до финала и тя остана разтреперана, усещането ѝ бе за сияние.

Гледаха се един друг, когато той проникна в нея.

Сякаш се бяха завърнали у дома.

Вдигна ръце и обгърна лицето му. Беше толкова красиво, че в очите ѝ се появиха сълзи.

— Ела с мен — промълви тя. — Отпусни се и ми се отдай.

По-късно устните му отново се озоваха върху нейните.

— Остани — помоли той.

Не биваше да го слуша. Още докато я притегляше към себе си, ѝ хрумнаха всички причини, поради които е най-добре да си тръгне сега, тихо да се измъкне от леглото.

— Добре — промълви тя и отпусна глава върху рамото му.

До сутринта, разбира се, я бе изтласкал към ръба на леглото. Това ще трябва да се промени, помисли си Брена, докато ставаше в утринната дрезгавина. Не можеше всекидневно да се бори за място върху дюшека.

От самото начало започни както искаш да продължи по-нататък, постоянно повтаряше майка ѝ. Е, тя ще започне да забива лакът в ребрата му по няколко пъти на нощ, докато той се научи да споделят равноправно постелята.

Но очите ѝ топло сияеха, наблюдавайки го, докато се обличаше. И целувката, с която го дари, преди да поеме, определено бе любеща.

— Ще си вземем по-голямо легло — прошепна тя и тръгна бързо към вкъщи с надежда да изпревари майка си и да не я завари долу да прави закуската.

Час по-късно той се събуди сам и леко недоволен. Не е ли възможно тази жена да му каже поне довиждане? Това трябва да се промени. Всъщност доста неща щяха да се променят, и то — по-скоро отколкото тя очакваше.

Искаше тя постоянно да присъства в живота му, а не от време на време в леглото. Стана и прецени, че разполага с достатъчно време да огледа обявления за продан парцел земя.

ГЛАВА 19

Цената на терена бе висока колкото наклона му, но Шон хареса мястото. Огледа се под ситно леещия се дъжд — морските води отразяваха каменно сивото небе, вече много по-спокойно.

Бурята затихна през нощта, но плажът бе осеян с миди, водорасли и какви ли не боклуци.

Представи си как ще изградят къщата с изглед нататък — поне през един голям прозорец в предната стая ще наблюдават настроенията на морето.

Отзад, в далечината, се издигаха планините, чиито засенчени върхове сякаш опираха в облачното небе. А от другите две страни се простираха хълмовете и полята с наситено зелен цвят, проблясващи сред мъглата.

Липсваше му умението ясно да види къщата в съзнанието си, да я начертае върху хартия или да набави материалите и инструментите, за да я превърне в реалност. В това отношение не беше като Брена. Ала понеже проявяваше голям интерес, успяваше поне най-бегло да си я представи.

Иска стая, където да свири; е, не само да свири, помисли си той, докато обхождаше парчето земя, което му се струваше най-подходящо за постройката. Това помещение трябва да е удобно и уютно — нека на всеки да му е приятно да влезе и да постои вътре. И да бъде обособено, но обширно; да не е претрупано — тук ще сложи пианото и цигулката. Ще има някакъв шкаф — вероятно Брена ще му го направи — за нотите. И полица или каквото трябва там за хубав магнетофон.

Отдавна възнамеряваше да запише музиката си. Беше време да се залови с тази работа. Ако някога предприеме следващата стъпка — а това ще стане, но когато той прецени — и дообработи някои от мелодиите си, ще има голяма нужда от магнетофон. Тогава ще реши коя песен да избере и да я предложи тук и там.

Тази мисъл изопна нервите му и той поклати глава. Още не е готов, разбира се. Още не. Преди това се налага да свърши прекалено

много неща.

Първо предстои да се разберат с Брена; след това трябва да бъде построена къщата. После ще се настанят в нея, за да свикнат с взаимното си присъствие. Постепенно ще стигне и до това да предприеме нещо за мелодиите и песните си.

Пътят от мястото, което обмисляше да купи, бе направо ужасен в сравнение с пътеката между Ардмор и Хълма на феите, а оттам надолу, към къщата на семейство О'Тул. Но не се притесняваше особено. Ако Брена има много сериозни възражения, ще бъде изравнен, разширен и каквото още трябва. Тази задача ще остави на нея.

Парцелът — без да е особено голям — предоставяше добри възможности за масивна къща и градина; имаше и достатъчно площ, пресметна той, за барачка, защото Брена сигурно ще иска място за инструментите си и дори за работилница. Тя ще се нуждае от нея както той от стая за свирене. Добре ще си подхождат с различните си интереси, помисли си той, и изпита благодарност, че нито единият, нито другият не настоява постоянно, ден и нощ, да са заедно.

Имат и общи, и противоположни интереси, и това е приятна комбинация.

В края на терена минаваше тясно поточе, а на брега му се издигаха три солидни дървета — заприличаха му на трита кръста до кладенеца на свети Деклан.

Продавачът на парцела спомена и за близкото торфено тресавище, от което вече години никой не си бе давал труда да реже. Самият Шон не бе рязал торф от момче — тогава помагаше на дядо си по майчина линия. Е, нали потомците на рода Фицджералд предпочитаха земята, а тези от рода Галахър гледаха към града?

Шон си представи, че и сега би му било приятно да реже торф, стига подобно занимание да не поставя под абсолютна зависимост живота и удобството му.

Тръгна по пътя, където по високите живи плетове започваха да се разпукуват първите пролетни цветове. Докато вървеше, прелетяха три свраки, като изстреляни от пушка куршуми.

Три означава женитба, помисли си той, и го възприе за достатъчно добър знак.

Пътувайки с колата към кръчмата, вече се смяташе за собственик на земя — с продавача си бяха стиснали ръцете и уговорили покупката.

В ранните утринни часове Брена остана вкъщи. Вятърът бе отвял керемиди от покрива и някои от таваните прокапаха — трябваше да ги оправя.

Работата, сама по себе си достатъчно проста — малко кърпеж тук, малко там — ѝ предоставяше чудесна възможност да поседи на слънце и да наблюдава морето.

Един ден ще си построи къща, помисли си тя, но ще избере терен нависоко, та да вижда морето от прозорците, а не от покрива. Приятно бе да наблюдава как лодките пак отплават на риболов и животът се връща към обичайния си ритъм.

И ще направи прозорци на тавана — като погледне нагоре, да вижда слънцето или дъжда, или обсипаното със звезди небе. Време е, съзнаваше тя, да изгради свой собствен дом, макар че щеше да ѝ липсва близостта на семейството.

Нещо ѝ подсказваше, че вече е настъпил моментът за следващата стъпка, ако иска да постигне каквото си е наумила. Предишната вечер между нея и Шон се случи нещо по-различно и промени всичко веднъж и завинаги. Сега вече умът и сърцето ѝ са на едно място.

Време е да му каже, да го попита. Да го убеди с една хубава караница, ако няма друг начин. Кой каквото ще да казва, но семейство О'Тул ще започне да планира следваща венчавка.

Господ да е на помощ на всички.

Примъкна се и слезе по стълбата. Остави сандъчето с инструменти до задната врата и влезе да съобщи на майка си, че работата е свършена и тръгва по други задачи.

Телефонът извъня и тя го вдигна, без да се замисли, но чувството ѝ на гузност се обади — тогава подпря слушалката с брадичка и избърса мръсните си ръце в джинсите.

— Ало.

— Госпожица О'Тул?

— Една от тях е.

— Госпожица Брена О'Тул?

— Попаднахте точно в целта. — Брена по навик отвори хладилника, наведе се и започна да изследва съдържанието му. — С какво мога да ви помогна?

— Ще изчакате ли за миг, за да ви свържа с господин Магий?

— О! — Моментално се изправи. Затръшна вратата с крак, при което леко премаза пръстите си. Въздържа се да не извика. — Да, разбира се. По дяволите — промърмори тя, чувайки линията да превключва и докосна натъртените си пръсти до устните.

— Госпожице О'Тул, обажда се Тревър Магий.

— Добър ден, господин Магий. — Разпозна дълбокия мек глас. Точно така звучеше и след като се пребори с цялата му армия помощници, за да се свърже първия път с него. — От Ню Йорк ли се обаждате?

— Не. На път съм за Лондон.

— О! — Първоначалното ѝ разочарование, че не провежда разговор с Ню Йорк, мигом се изпари. — Да не би да ми звъните от самолета?

— Точно така.

Прииска ѝ се да повика майка си, но го намери за прекалено провинциално.

— Много мило от ваша страна да ми отделите време в натоварения си график.

— Винаги намирам време за онова, което ме интересува.

Изглеждаше искрен.

— В такъв случай дали сте погледнали нещата, които Ейдан Галахър ви изпрати?

— Погледнах ги, и то много внимателно. Вие и баща ви очевидно сте добър екип.

Понеже пръстите ѝ започна да пулсират, извади лед от хладилника.

— Така е. И трябва да добавя, господин Магий, че познавам Ардмор и съм наясно какво му подхожда.

— По този въпрос спор няма, госпожице О'Тул.

Стори ѝ се, че долавя лека шеговитост в тона му и се стегна.

— Защо не ми кажете какво мислите за чертежите ми тогава?

— Заинтригуваха ме. Нужно ми е да се запозная по-подробно, но определено ме заинтригуваха. Галахър не спомена къде сте учили дизайн.

Тя присви очи и прецени, че ако това е клопка, е по-добре да попадне в нея сега, отколкото по-късно.

— В процеса на работата, сър. Баща ми се е занимавал с този занаят цял живот, а аз го научих рамо до рамо с него. Вероятно така е станало и с вас и баща ви.

— Би могло да се каже.

— Тогава сте наясно колко много се научава в практиката. С баща ми извършваме повечето от строежите и ремонтите из Олд Париш. А ако не сме ние, знаем кой го прави. Ще ви бъдем от значителна помощ при проекта ви. В Олд Париш няма да намерите по-добри от О'Тул. А и в цялото графство Уотърфорд. Възнамерявате да строите в Ардмор, господин Магий, а това е добър бизнес. Сигурно ще приемете да използвате местна работна ръка при възможност. С удоволствие ще ви изпратим препоръки.

— С удоволствие ще ги проуча. Бива ви да отстоявате своето, госпожице О'Тул.

— О, с дървото и тухлите ме бива повече, отколкото с думите, уверявам ви.

— Е, ще видим. Смятам скоро да отделя ден-два на Ардмор.

— Ако ни уведомите предварително, баща ми и аз с радост ще се срещнем с вас, когато ви е удобно.

— Ще поддържам връзка.

— Ами... Не искам да ви притеснявам, господин Магий, но се чудя дали ви се удаде възможност да погледнете музиката, която ви изпратих.

— Да. Не съм сигурен, че разбирам. Вие да не представлявате Шон Галахър?

— Не. Просто... Малко е объркано.

— Значи ли това, че той няма агент?

— Ами да. В момента. — Как, по дяволите, да се справи със ситуацията? — Може да се каже, че в конкретния случай действам от негово име на лично ниво.

— Аха...

Тя трепна — хрумна й, че краткото небрежно възклицание крие прекалено много познание и опит.

— Имате ли нещо против да ми кажете какво мислите за музиката му?

— Хареса ми достатъчно, за да я откупя, ако е готов да я продаде. Искам да преговарям и за други негови творби. Надявам се,

има такива?

— О, да. Купища. — Забрави за пулсиращата си ръка и пусна леда в мивката. Макар краката ѝ да танцуваха, се постара да запази делови, професионален тон. — Казвате, че ще купите тази песен. С каква цел?

— За да я запиша, евентуално.

— Но аз останах с впечатление, че вие сте строител.

— Едно от нещата, които съм построил, е звукозаписна компания. „Келтик рекърдс“. — Направи пауза, а когато заговори отново, гласът му звучеше весело. — Желаете ли да ви пратя препоръки, госпожице О’Тул?

— Може ли по-късно отново да поговорим за това? Добре е първо да го обсъдя с Шон.

— Разбира се. В нийоркския ми офис знаят къде да ме открият.

— Благодаря за времето и вниманието ви, господин Магий. Надявам се скоро лично да се срещнем. Аз... — Не ѝ идваха наум повече думи. — Благодаря ви.

Щом постави слушалката върху вилката, нададе радостен вик и се втурна към входната врата.

— Мамо, трябва да хвърча. Ще се върна, когато успея.

— Излизаш ли? — Моли изскочи от задната спалня и стигна до стълбищната площадка, колкото да види как пикапът на дъщеря ѝ отпрашва по пътя. — Ох, това момиче. Ако не е едно, друго ще е. Бих искала да знам къде отива и дали покривът ми е оправен или не. Ще ѝ дам да се разбере, ако още една нощ слушам как капе в поставените навсякъде кофи!

Още не завършила тирадата и видя колата на Шон да спира пред входа.

— Тук или някой излиза, или пристига — промърмори тя и тръгна да слиза по стълбите. — Главата ми се замайва.

Отвори вратата и го изчака да се приближи.

— Добро утро, Шон. Опасявам се, че току-що се разминахте с Брена. Изхвърча оттук, сякаш панталоните ѝ горяха.

— Ами... — Прочисти гърло. — Всъщност не дойдох за Брена.

— Така ли? — Изгледа го изпитателно, но беше наясно колко е безсмислено да чака повече обяснения. От опит знаеше, че понякога

отнема половин ден. — Е, само аз съм тук. Защо не влезеш да изпием по чаша чай?

— С огромно удоволствие. — Последва я до кухнята. — Но не искам да ти отнемам много време.

— Момко, влизаш и излизаш от тази къща откакто проходи. Досега никой не ти е посочвал вратата и не се каня да го направя и днес. — Захвана се да приготвя чая. — Брена следва ума и сърцето си. Знаеш го, нали?

— Определено. Но ми хрумна да намина да проверя... Да съм сигурен...

Съжали го.

— Да не се опасяваш, че вече не те обичам, хубаво мое момче? — Тревогата в очите му изчезна, когато тя се пресегна и разроши косите му, както правеше, когато бе малък. — Няма опасност това да се промени. Виж, ако се бе заловил с моята Кати, щеше да видиш тогава.

— Спрямо Мери Кейт — никога не съм възнамерявал да...

— Я окуражаваш, вероятно е думата, която търсиш. Днес езикът ти е вързан, момче, а това не е обичайно. Ето, остана една кифла с канела от закуска. Ще ти я стопля, а ти ще ми кажеш какъв е проблемът.

— Караш ме да чувствам липсата на мама, госпожо О'Тул.

— Ще се постарая да я заместя, както и тя би постъпила. — Засуети се около печката — знаеше, че това ще го отпусне. — Брена пак ли ти създава главоболия?

— Свикнал съм и не им обръщам особено внимание. Струва ми се дори, че ѝ отвърщам със същото в не по-малка степен. Аз... Сигурно господин О'Тул ти е казал за нашия разговор преди две седмици.

Хвърли му изпепеляващ поглед.

— Ако имаш предвид деня, когато се прибра пиан — не, не ми е казал. Но се досетих, че ти си го напоил.

— И не ти е споменал нищо за разговора ни?

— Нито думичка.

— Ами... Беше ми ядосан и с пълно право, но му обясних как стоят нещата.

— А как стоят нещата, Шон?

Моли остави чайника и зачака.

— Обичам Брена, госпожо О'Тул, и искам да се оженя за нея.

За миг тя не помръдна, после допря буза до главата му.

— Разбира се, че я обичаш и, разбира се, че искаш да се ожениш за нея. Не ми обръщай внимание. Малко ще си поплача.

— Ще бъда добър с нея.

— О, въобще не се съмнявам. — Избърса очи и отиде да вземе стоплената кифла. — Ти си добър за нея, а и тя — за теб.

— Искан ми се така да извъртя нещата, че идеята да изглежда нейна. Знаеш я колко упорита може да бъде, науми ли си нещо.

— Не спира, докато не получи каквото иска. Винаги съм твърдяла, че си умно момче, Шон.

— Мнозина не биха се съгласили с теб — засмя се той. — Е, смятах, че ще мога да изчакам. Общо взето съм търпелив. Но се оказа, че за това не мога да чакам. Днес купих земя.

Тя не само се изненада, но остана видимо доволна.

— Господи, момче, действаш доста бързо, когато решиш.

— Нека тя си направи къщата по свой вкус. Не съм придирчив за такива неща.

Моли отвори уста, после я затвори. Мъжете — знаеше го отлично — винаги говорят така и си вярват. А после подлудяват жената, захващайки се с детайлите. Но ще остави Шон и Брена сами да направят откритието.

— Винаги е смятала сама да си постои къща — рече тя накрая.

— Знаем и не виждам защо да не го направи. Има талант за такива неща и работата ѝ харесва. Аз самият не изпитвам никаква необходимост да хвана чук или трион. Но изкарвам добри пари, а ще печеля още повече, щом залата потръгне. Не се тревожете, че няма да има покрив над главата си.

— Шон, да не би да искаш разрешението ми да направиш предложение за женитба на Брена?

— Искан благословията ти. Тя означава толкова много за мен, колкото и за Брена.

— Ще ти я дам с радост. — Взе ръцете му в своите. — И колкото и да я обичам, ще ти дам и съчувствието си. Тя ще ти се качи на главата.

— Направи ми една услуга.

Брена нахълта в кръчмата през задната врата и завари Ейдан да подрежда столовете. Сега най-важно е времето, помисли си тя, докато се мъчеше да си поеме дъх. Шон щеше да се появи всеки момент.

— Изглеждаш пълна с изненади и тайни. — Постави стол до масата и хвана друг. — Каква услуга?

— Първо — не мога да ти кажа тайната. — Механично започна да му помага за подреждането на столовете. — Моля те да я направиш на сляпо.

Изгледа я по-внимателно и забеляза поруменялото лице, блесналите очи, глуповатата усмивка. Сети се за доста сходно изражение на съпругата си в определен момент.

— О, Господи, Брена, да не искаш да кажеш, че си бременна?

— Бременна ли? — За малко да изтърве стола. — Не, не. — Макар да отхвърли подобно предположение със смях, откри с интерес, че не би имала нищо против. — Въобще не става въпрос за такова нещо. Ейдан, има ли начин да уредиш Шон да не е на работа довечера?

— Цяла вечер ли?

Долови тревогата в тона му и прояви съчувствие:

— Знам, че искам много, и то в последния момент. Но е важно. За благодарност ще работя през уикенда безплатно. Лично ще отида да помоля госпожа Дъфи да го замести.

— Защо, по дяволите, Шон сам не поиска свободна вечер, а те изпраща да ме изнудваш с широко отворените си очи?

— Той не знае. — Приблужи се и го погали по ръката. — Друга част от услугата е да не му казваш. Просто измисли начин да го изпратиш вкъщи някъде към началото на смяната.

— Но той определено ще се зачуди защо, не смяташ ли?

— Нямах време да измисля всички подробности. — Извърна се и започна да крачи напред-назад, но нищо не ѝ хрумна. — О, ти ще измислиш нещо, Ейдан. Моля те.

— Касае се за сърдечни въпроси, така ли? И използваш добрите ми чувства към теб, за да вървя против бизнеса си. — Въздъхна пресилено. — Добре, добре, ще ти го уредя.

— О, ти си най-добрият и най-прекрасният.

Хвърли се в обятията му и звучно го целуна по устата.

— Боже! Какви работи стават! Ако не преследва единия брат, преследва другия. — С мързелива прозявка Дарси влезе в кръчмата. —

Държа да ти кажа, подла твар, че този е женен.

— Има една и за теб!

Преди Дарси да се опомни, Брена се втурна към нея и звучно я целуна.

— Милостива Дево, сега вече налита и на момичета! — Но смехът на Дарси замря. Хвана приятелката си за раменете. — Брена, да не би да си бременна?

— О, за Бога! Не! Не е ли възможно човек да е щастлив и без бебе в утробата? Трябва да бягам. Той ще се появи всеки момент. Не му казвай, че съм била тук. Моля те. Ще взема една бутилка от френското шампанско, което държите отзад. Пишете го на моя сметка.

Изхвърча през вратата, през която нахълта, докато Дарси все още триеше устните си.

— Това пък какво беше?

— Представа нямам. Но е намислила нещо и Шон не бива да знае.

— Тайни, така ли? Мога да ги изкопча от нея за пет минути.

— Не се и съмнявам — съгласи се Ейдан. — Но нека я оставим да си поднесе изненадите.

— Аз вече получих моята. — Дарси се вмъкна зад тезгяха, за да си вземе престилката. — Тя е влюбена в него.

— Това тревожи ли те?

— Не. Освен факта, че представители на семейство Галахър падат като зрели плодове от дървото.

— Да не се страхуваш от зараза, скъпа?

— Щях, ако не бях имунизирана срещу подобна слабост. — Чу задната врата отново да се отваря. — Ето го и обектът на нашия разговор. — В добро настроение, Дарси се отправи към кухнята да тормози брат си.

— Как така да си вървя? — С потопени до лакти ръце в картофи, Шон се извърна и се вторачи в Ейдан. — Къде да вървя?

— Където искаш. Кати Дъфи ще дойде всеки момент.

— Добре... Но защо?

— За да те замести. — Ейдан бе измислил начин и не виждаше защо да не се позабавлява малко за сметка на брат си. — Получаваш

свободна вечер, както помоли. Макар моментът да е дяволски неподходящ.

Шон изсипа обелките в боклука.

— Не съм искал свободна вечер.

— Е, тогава сигурно е бил лошият ти брат близък или аз съм си загубил акъла. — Ейдан изобрази нещо като навъсено изражение и отвори хладилника, откъдето извади бутилка вода. — Съобщих ти го преди два дни. Нали ме помоли да го уредя?

— Но аз... Сънувал си. Пет килограма картофи ме чакат да ги обеля. Защо ще се залавям с картофени питки, ако съм възнамерявал да взема свободна вечер?

— Не съм в състояние да отговоря на въпроса ти, но съм уредил Кати Дъфи да дойде, а тази вечер тук няма нужда от двама ви.

— Планирал съм единствено да си свърша работата. Объркал си нещо.

Ейдан се зарадва на щастливото стечение на обстоятелствата — точно в този момент влезе сестра им.

— Дарси, Шон поиска ли днес свободна вечер или не?

— Да. Още преди няколко дни. Егоистичен негодник. — Понеже за нищо на света не би пропуснала предоставена ѝ възможност, тя хвърли предизвикателна усмивка на Ейдан. — И щом си толкова проклето сговорчив спрямо брат ни, аз пък искам да съм свободна в събота следобед.

— Събота следобед? — Ейдан едва не се задави с водата. — Как така ти хрумна да искаш свободен ден през уикенда? Ами вече се запролетява.

— О, значи за него може — тя посочи обвинително смаяния Шон, — а за мен — не.

— Днес не ми е нужна свободна вечер.

— Въпреки това я получаваш — отсече Ейдан и стисна зъби, виждайки как Дарси скръства ръце. — Вечер през седмицата е съвсем различно от следобед през уикенда.

— Добре. Тогава ще взема свободна вечер следващия понеделник. Освен ако не си намислил да ме третираш по-различно от Шон само защото съм жена.

Доволна, че е надхитрила Ейдан, тя излезе.

— Не помня да съм искал свободна вечер — промърмори Шон.

— Както и през по-голямата част от времето не помниш, че трябва да си завържеш обувките. — Раздразнен не на шега, Ейдан посочи вратата. — Вън, скандалджия такъв.

Като запретна ръкави и изправи рамене, Ейдан тръгна да се разправя с коварната си сестра.

Всичко беше под контрол, но тя положи доста усилия да го постигне. Искаше да е специално и възможно най-близко до идеалното. Шон Галахър ще се убеди, че не само той може да се суети и върти, за да създаде приятна атмосфера.

Специално отиде до пазара да набави всичко необходимо. Докато Шон готвеше в кръчмата, тя правеше същото в къщурката. Е, не я биваше колкото него в тези неща, но не бе и съвсем безпомощна.

Изстуди шампанското и след дълго ровене дори откри алуминиева кофа, която излъска — щеше да я използва за леда, където да постави бутилката. Взе назаем от Джуд подходящи чаши. Бяха много красиви.

Подреди красиво масата — поне тя си мислеше така. Сложи две порцеланови чинии, ленени салфетки и цветята, които набра от градината на майка си.

И свещи, помисли си тя, докато ги палеше. Налице бе определено всичко, за да се създаде романтична атмосфера за празнуване.

О, нямаше търпение да види лицето му, когато му каже за песента. Беше истинско изпитание — да се стърпи да не съобщи новината на всички, които срещна този ден. Пръв трябваше да я узнае Шон.

Ще отпразнуват възможностите, които се откриват за неговото бъдеще, като изпият по една-две чаши, после ще му каже и останалото. Няма да се оплете в думите. Нали ги репетира наум цял ден?

— Обичам те — произнесе тя сега на глас в празната стая. — Винаги съм те обичала и знам, че винаги ще те обичам. Ще се ожениш ли за мен?

Ето. Разтърка с длан сърцето си, което препускаше като див кон. Не е толкова трудно всъщност. Е, усеща езика си малко надебелен и стегнат, но успя да изговори всичко, без да заекне.

А ако той се дърпа или откаже, просто ще се наложи да го убие.

Понеже цялата беше слух, чу шума от колата му още при завоя на пътя. Добре, Брена. Затвори очи и се постара да се успокои. Хайде.

Проклет да е, ако е искал свободна вечер. Все още напушен, Шон отвори портата. Би трябвало да знае, ако го е направил, нали? И в такъв случай щеше да е планирал нещо. Наясно е какво става в собствения му живот, в края на краищата.

Не че няма да успее да организира нещо. Ще звънне на Брена да провери дали могат да прекарат вечерта заедно. Ще сготви нещо. Или, тъй като е достатъчно рано, защо да не отидат да хапнат някъде?

Но пак му хрумна, че Ейдан и Дарси нещо го баламосват, макар за нищо на света да не се сещаше каква е причината.

Със стъпването в антрето долови аромата на готвено и видя, че отзад, в кухнята, свети. Това пък какво е, учуди се той. Да не би лейди Гуен да домакинства, когато той не си е у дома?

Влезе и остана толкова изненадан да види Брена, колкото и ако срещу него стоеше призрак.

Беше опечена в рокля — нещо само по себе си странно. И стоеше усмихната сред светлината на многобройните свещи. Усещаше се ароматът на вкусна яхния, а на плота зад гърба ѝ, в кофа за събиране на дъждовна вода, имаше бутилка шампанско.

— Какво е всичко това?

— Вечеря. Яхния с телешко. Само това мога да готвя, но рецептата е изпитана.

— Ти си сготвила?

Прокара ръка по челото си, сякаш започваше да го боли глава.

— Случило ми се е да го правя от време на време.

— Да, но ние... Е, сигурно сме се уговорили — реши той, оглеждайки всички красиви приготовления. — Но ми се струва, че това не е просто проява на разсеяност. Май нещо не е наред с мен.

— Изглеждаш ми добре. — Понеже той явно нямаше намерение да предприеме каквото и да е, тя пристъпи към него и го целуна. — Даже повече от добре. — Този път ръцете ѝ се плъзнаха по лицето му, а целувката стана по-настойчива. — Радвам се да те видя, Шон.

Той отново започна да си задава въпроси, но топлите устни на Брена, отново докоснали неговите, прогониха съмненията от главата му.

— Удоволствие е да се прибера и да те заваря вкъщи.

„Започни да свикваш“ — помисли си тя и се усмихна, като отстъпи назад.

— Чаках те. Едва не изскочих от кожата си днес — призна тя. —
Имам да ти казвам някои неща.

— Какви?

Думите напиреха на езика ѝ, но тя ги спря.

— Хайде първо да отворим това.

— Дай мен. — Взе бутилката, а като видя етикета, вдигна вежди.
— От скъпото е. Празнуваме ли нещо?

— Да. — Улови погледа му и видя как пръстите му застинаха
върху фолиото. — Ако ме попиташ дали съм бременна, ще ти размажа
главата. Не съм.

Очите ѝ се смееха, докато говореше. Той не преставаше да я
гледа, разхлабвайки телчето.

— В особено настроение си.

— Така е. Някои неща не се случват всеки ден и когато се случат,
настроението на човек наистина става особено. — Чувстваше се не по-
малко развълнувана от пенливото вино, което той наливаше. Вдигна
чаша. — Да прием за теб, Шон.

— Какво съм направил?

— Май по-добре да седнем. Не, не мога. Трябва да останем
прави. Шон, за пръв път в живота си ти продаде една от твоите
мелодии.

ГЛАВА 20

Усмивката изчезна от лицето му.

— Какво съм направил?

— Продаде една от песните си, а ще последват други. Но при първата вълнението е най-голямо, нали?

Доста тенденциозно той остави чашата.

— Не съм предлагал никаква музика за продан, Брена.

— Аз го направих. Песента, която ми подари. Изпратих я на Магий в Ню Йорк. Обади ми се днес, още сутринта, и каза, че е готов да я купи. А иска да види и други твои произведения. — Завъртя се в кръг, прекалено развълнувана, за да забележи с колко хладен поглед я наблюдава. — Едва дочаках денят да свърши, за да ти го кажа.

— Кое ти даде право да постъпиш така?

Все още сияеща, тя отпи от шампанското.

— Да постъпя как?

— Да изпратиш моя песен. Да покажеш на непознат нещо мое.

— Шон. — Постави ръка върху рамото му и леко го разтърси. — Той ще я купи.

— Подарих ти я, защото я поиска. Мислех, че е за теб — искаш я, защото я цениш. Това ли си планирала през цялото време — да я изпратиш някъде? Някой да ѝ сложи цена?

Нещо не беше наред, лошо и опасно не наред. За да се справи с положението, ѝ хрумна единствено да се развика.

— Дори така да е — даде резултат, нали? Какъв смисъл има да пишеш песни, без да предприемаш нещо за тях? А сега вече разполагаш с тази възможност.

Посрещна нейната разпаленост студено.

— Ти ли ще решаваш какво мога и как трябва да го правя? Как и кога да го сторя? А?

— Но ти не предприемаше нищо.

— Откъде знаеш дали правя нещо или не? И какво планирам да направя?

— Не съм ли те чувала хиляди пъти да повтаряш, че не си готов да ги предложиш за продан?

Още докато изричаше думите, осъзна грешката си. Потърси начин да се измъкне, но той подхвана:

— Точно така. И това не ти харесва. Не и както аз искам да станат нещата. Какъв смисъл има, мислиш си ти, ако с тях човек не може да си изкарва прехраната. Ако не потекат пари.

— Не става въпрос за пари...

— Моята музика е най-личното нещо в живота ми — прекъсна я той. — Дали ще изкарам една лира от нея или не, не променя онова, което тя означава за мен. Ти не го разбираш, Брена, нито го уважаваш. Както не уважаваш и мен.

— Не е вярно. — Усещаше как у нея се надига нещо по-различно от гняв. Стягаше стомаха ѝ, гърлото. — Просто исках да получиш нещо за нея.

— Получавам каквото ми трябва.

Никога не бе виждала толкова ледена ярост, така контролирана. Нямахше начин да не я забележи по вкамененото му лице или в изпепеляващия му поглед. Караше я да се чувства като буболечка, която дори не заслужава да бъде размазана.

— За Бога, Шон. Би трябвало да танцуваш от радост, вместо да ми се сърдиш. Онзи мъж е готов да купи песента. Смята, че би трябвало да бъде записана.

— И онова, което той мисли, е по-важно от това, което аз правя, така ли?

— О, само извърташ нещата. Появява се възможност, а ти проявяваш упорство да не се възползваш.

— Значи така стоят нещата помежду ни? Ти взимаш решенията, ти обмисляш всичко, а аз просто те следвам и съм ти благодарен, че се грижиш за мен, защото съм малоумник, неспособен да се справи сам.

— Защо се държиш, сякаш това е всичко на света? — Прокара трепереща ръка през косата си. — Нали ти уреди този човек да погледне чертежите ми?

Изведнъж ѝ хрумна, че съвсем бе забравила думите на Магий за нейната работа, защото се развълнува прекалено от предложението му за Шон.

— Така е — парира я Шон. — Но не виждаш ли разликата, Брена? Взех разрешение от теб, за да покажа чертежите ти, не го направих зад гърба ти, нито прибягнах до разни номера.

— Не съм ти скроила номер. И изобщо не съм искала да изглежда така. — Вече разбираше къде е сбъркала и стомахът ѝ още повече се сви. — Никога не си проявявал желание да предприемеш нещо за музиката си. Все повтаряше „не съм готов, не съм готов.“

— Именно, не се чувствах готов.

— Е, аз пък твърдя, че си готов. — Не спираше да говори от страх: — Същото мисли и този човек, а до известна степен той е специалист. По дяволите, подари ми песента, а аз направих с нея каквото искам. Очаквах да се зарадваш, но виждам, че е грешка и няма да я допусна отново.

Изглежда я строго и изпита злорадство, виждайки я как започва да трепери.

— И аз няма да позволя да я допуснеш.

Без нито дума повече той се извърна и излезе от къщурката.

— Кучи син! — Ритна вратата след него. — Късоглед, неблагоприятен, прост негодник. Това ли ти е признателността, задето се опитах да направя нещо за теб? Ако си въобразяваш, че ще хукна подире ти, има доста да чакаш.

Грабна чашата и я пресуши. Мехурчетата раздразниха гърлото ѝ, а очите ѝ се насълзиха.

Колко време и труд посвети, а той се държи сякаш тя е лукава измамница или тиранин. Е, няма да заплаче нито заради случилото се, нито заради него.

Постави ръце върху плота, наведе се напред и започна да диша бавно — така отстраняваше част от ужасния натиск, смазващ гърдите ѝ.

„Господи, какво направих?“ Наистина не проумяваше къде толкова е сбъркала. В метода — да, определено. Но в резултата? Как е възможно нещо, което смяташе, че ще му донесе радост, така да се изплъзне от контрол и да нарани и двамата?

Обърна се и направи крачка, за да седне, докато се поуспокои, и тогава видя лейди Гуен.

— Голяма помощ ми оказа, няма що. Песните му, твърдеше ти, са в неговото сърце и аз трябвало да се вслушам. Не постъпих ли точно

така?

— *Ни най-малко* — бе отговорът, а после Брена се оказа сама.

Знаеше, че като върви енергично, гневът му ще премине. И преди го бе правил. Цепеше през полето, воден от лунната светлина. Нямаше защо да мисли в момента. Важното бе да се движи.

Изкачи скалите и остави вятърът и водата да избистрят главата му. Ала гневът не изчезваше. Беше дал сърцето си на жена, която няма особено високо мнение за него.

Изпратила музиката му! И то на непознат. На някакъв, който никой от тях нито беше виждал, нито беше преценил. И не му бе споменала думичка, просто ей така — последвала хрумването си и очаква той да приеме постъпката ѝ безропотно.

Е, няма да стане.

Да не си въобразява, че не следи хода на мислите ѝ? За колко точно слабоумен го смята? О, Шон е достатъчно приятен и умен по свой си начин, но никога няма да предприеме нещо, ако някой не го срита.

Значи този път това бе ритникът ѝ. Щом той и без това прекарва половината си време в свирене, най-добре да видим как да извлечем нещо практично от тази работа.

Музиката е негова, а не нейна. Пък и тя дори не си даде труда да се престори, че я харесва или оценява.

И какво разбира този тип Магий?

„*Келтик рекърдс*“, нашепна тих гласец в съзнанието на Шон. Хайде, достатъчно е запознат с тези неща и знае какво и колко разбира Магий и такива като него. Защо да се преструва, че не е така?

— Нито така, нито иначе — промърмори Шон и ритна камък от скалата.

Не беше ли обмислял как, след като срещне този Магий, след като го поогледа и прецени какво представлява, евентуално би му показал някоя от своите мелодии?

Но мелодия, която той избере. Мелодия, която той определи за подходяща. Защото, за Бога, това е негово творение, негово и на никой друг.

А кога за последен път бе решил, че някоя от мелодиите му е завършена, готова и точно както трябва?

Почти никога, наложи се да признае и ритна още един камък в бездната.

Магий искал да купи песента.

— Да ме вземат дяволите.

Борейки се да раздели гнева от другите си чувства, Шон приседна на ръба.

Как да обясни на някого какво изпитва, когато записва извиращите от него ноти и думи? Фантастична, тиха радост го завладява. А другото — да предприеме нещо, както Брена се изрази, поражда усещането, че стои на ръба на ронлива скала. Не се чувства обаче готов да скочи.

А сега го бяха бутнали и това му беше определено неприятно. Независимо че резултатът бе добър, нищо не оправдаваше бутането. Тя никога няма да успее да го разбере.

Тогава къде са те двамата, ако не се разбират?

— Гордостта е нещо важно за мъжа — отбеляза Карик, седнал горе на камъните.

Шон му хвърли бегъл поглед.

— В момента съм доста разстроен, така че ме остави на мира, ако нямаш нищо против.

— Тя доста те нарани и не те виня за поведението ти. Редно е една жена да си знае мястото. В противен случай — ясно да ѝ се покаже къде е то.

— Не става въпрос за място, арогантно магаре такова.

— Не си го изкарвай на мен, момче — посъветва го Карик весело. — Този път съм на твоя страна. Тя прекали — спор няма. Ха, какво си въобразява — да вземе нещо твое и да ти погоди такъв номер? Вярно, че ѝ я подари. Но това е подробност.

— Ами, така е.

— И аз твърдя същото. И сякаш само по себе си не е достатъчно и какво предприема още? Наглася да получиш свободна вечер и...

— Тя ли го е нагласила? — Поради липсата на нещо по-задоволително, Шон ритна поредния камък. — Знаех, че не съм луд. По дяволите.

— Играе си с теб. — Карик замахна и хвърли малката звезда, прилепнала към пръстите му, над водата, където тя остави сребриста диря. — Сготви и подреди всичко — красиво. Много коварна жена.

По-добре да си нямаш работа с нея. Защо не се насочиш към сестра ѝ? Млада е, но е хрисима, не смяташ ли?

— О, млъкни!

Шон се надигна и навъсен тръгна да си върви — смехът на Карик го следваше по петите.

— Загубен си, млади Галахър. — Карик изпрати друга звезда в небето. — Не си даваш напълно сметка, но е така. Ах, вие смъртните. Защо предпочитате да страдате, а не да танцувате?

Този път Карик разтвори длан — държеше кристална топка — гладка и прозрачна като планинско езеро. Прокара ръка над нея и се загледа в появилия се образ. Беше красива, с меки зелени очи — същински току-що окъпани от росата треви, — а светлите ѝ коси напомняха зимна слънчева светлина.

— Липсваш ми, Гуен.

Притисна топката към сърцето си и привика белия кон, за да започне своята обиколка из небето, както правеше ноц след ноц. Сам.

Когато се върна, намери къщурката празна — не беше и очаквал друго. Именно това иска, каза си. Усамотение. Изненада се, че беше прибрала храната. Познавайки нрава ѝ, очакваше да намери разхвърляни тенджери и тигани из кухнята.

Помещението обаче бе чисто и спретнато, а във въздуха още ухаеше на свещи. Изпита известна неловкост. Взе бутилка бира и я отнесе във всекидневната.

Не възнамеряваше да свири, а да поседи до угасналата камина и да размишлява. Но, по дяволите, след като насила му осигуриха свободна вечер, ще направи нещо, което му доставя удоволствие.

Седна, постави пръсти върху клавишите и засвири.

Та това е песента, която ѝ подари, установи Брена, докато вървеше обратно към градинската порта. Първо изпита облекчение, че го е открила. Ала тутакси я завладя мъка — песента действаше като сол, посипана в прясна рана.

Трябваше обаче да приеме тази мъка. Хвана дръжката. Портата отказа да се отвори. Бутна я, размърда резето — отново нищо. Отстъпи шокирана и паникьосана.

— О... — Почувства как ей сега ще заплаче. — Шон, значи ли това, че се затвори за мен?

Музиката спря. В настъпилата тишина тя се бореше да не се разридае. Няма да го посрещне със сълзи. В един момент вратата се отвори. Сепнато, тя обви плътно раменете си с ръце и заби нокти в дланите, за да удави стенанието си.

Стори му се, че чува сподавен вик, мъчително изхлипване. Разбра, че тя е отвън. Дали го усети, или беше вълшебство, нямаше значение. Стоеше там, огряна от лунната светлина. Очите ѝ бяха мокри, а главата — гордо вдигната.

— Ще влезеш ли?

— Не мога... — Сълзите безмилостно напиреха, но успя да ги възпре. — Не мога да отворя портата.

Тръгна озадачен по пътеката, тя бързо пристъпи и постави ръце на портата.

— Не. Ще остана от тази страна. Вероятно така е по-добре. Тръгнах да те търся. После реших, че рано или късно ще се върнеш тук. Аз... Попремислих нещата, май не го правя достатъчно често. Аз...

Ще се обади ли някога, отчаяно се запита тя. Или ще стои насреща ѝ и ще я гледа с очи, чийто израз не успява да разчете?

— Съжалявам. Наистина съжалявам, Шон, че постъпих необмислено и те разстроих. Но едно да знаеш — не съм искала да се получи така. Някои от нещата, които каза преди, са верни. И за това съжалявам. О, не знам как да го направя.

В тона ѝ се долови раздражение и тя се извърна с гръб към него.

— Кое да направиш, Брена?

Остана загледана право напред в тъмнината.

— Моля те не ме изоставяй, задето направих грешка, дори голяма като тази. Дай ми още един шанс. И ако не може да има нищо повече между нас, поне ми остани приятел.

В този момент изпита необходимост да ѝ отвори портата, но се насили да поизчака.

— Дадох ти дума, че ще бъдем приятели, както и ти на мен. Няма да я престъпя.

Брена затисна уста с ръка и постоя така, докато възвърне способността си да говори.

— Означаваш толкова много за мен. Искам да изясним отношенията си. — Пое си дълбоко дъх и се извърна към него. — Каза

някои истини. Но не всичко е вярно. Най-важното го изтълкува погрешно.

— И ти ще ми разясниш как стоят нещата всъщност?

Тя трепна от ледения му сарказъм, но не се разгневи достатъчно, че да отговори рязко.

— Знаеш как да се прицелваш и кога да стреляш — отбеляза тя тихо. — И е още по-успешно, защото рядко го правиш.

— Добре. Извинявай. — Каза го искрено, защото никога не я бе виждал така наранена. — Още съм сърдит.

— Обикновено насилвам нещата. — Пое си въздух, издиша, но болката в гърдите ѝ остана. — И съм упорита. Понякога съм небрежна към хората, на които държа. И по-лошо: колкото повече държа на някого, толкова съм по-небрежна. Наистина си помислих, че нищо не предприемаш за музиката си и реших аз да се нагърбя да направя нещо. Не бях права... Не съм права да постъпвам с нещо твое според моите виждания. Редно беше да ти кажа за намеренията си, както ти постъпи.

— С това съм съгласен.

— Но не беше просто проява на егоизъм. Искрах да ти дам нещо — нещо важно, което да те направи щастлив, което има значение за теб. Не ставаше въпрос за парите, кълна ти се. А за славата.

— Не търся слава.

— Искрах я за теб.

— Какво те вълнува това, Брена? Ти дори не харесваш моята музика.

— Не е вярно. — От несправедливото обвинение нервите ѝ се изопнаха. — Може да съм тиранична, но не съм глуха или глупава. Обичам музиката ти. Толкова е хубава. Но ти никога не си се интересувал какво мисля за нея. Пропиляваш един талант, нещо като чудо, и това ме влудява. — Изгледа го свирепо и избърса сълзите от бузите си. — Не съм в състояние да направя нищо по отношение на чувствата си, защото имам страшно високо мнение за теб. Написал си песен, която направо прониза сърцето ми, трогна ме дълбоко. Видях я на пианото, преди да я беше завършил — стоеше захвърлена, сякаш не разбираше, че е истински диамант. Обзе ме порив да предприема нещо, не помислих правилно ли е или не. Гордеех се с уменията ти и не мислех за друго. О, върви по дяволите, тъпоглавецо!

Той подсвирна изненадано.

— Доста странно поднесено извинение.

— О, престани. Взимам си обратно всички думи от извинението, което бях така глупава да направя.

Ето, мина му през ума, жена за него. Постави ръце на портата и я погледна с огромно задоволство.

— Късно е. Вече го получих и смятам да го задържа. И още нещо ще ти кажа. Винаги ме е интересувало какво мислиш за музиката ми и за мен. По-важно е какво мислиш ти, отколкото който и да е друг на този свят. Какво ще кажеш?

— Просто се опитваш да ме омилостивиш, защото отново ме ядоса.

— Винаги съм успявал да те омилостивя, мила. — Дръпна портата и тя се отвори съвсем леко. — Влез.

Брена подсмръкна.

— Не искам.

— Независимо от това ще влезеш — обяви той и хвана ръката ѝ, за да я притегли навътре. — Сега е мой ред да ти кажа това-онова.

— Не ме интересува.

Докосна портата и изруга — тя отново не помръдна.

— И все пак ще ме изслушаш. — Хвана ръцете ѝ, преди да ги е свила в юмруци. — Не ми харесва нито какво си направила, нито начинът, по който си го осъществила. Но причините, тласнали те да постъпиш така, значително смекчават постъпката ти.

— Не ми пука.

— Престани да се държиш като глупачка. — Тя зяпна, а той се възползва от обстановката и я вдигна на няколко сантиметра от земята. — При необходимост ще започна да се държа грубо с теб. Харесва ти, когато го правя.

— Какво...

Думите не ѝ достигаха и той кимна.

— О, най-после млъкна. Каква невероятна промяна! Нямам нужда никой да насочва живота ми, но нямам нищо против някой да върви до мен. Няма да позволя да ме насилват, мамят или манипулират. Опитах ли се, ще съжаляваш.

— Ще ме накараш да съжалявам в бъдеще? — само дето не заекна тя. — Та аз вече съжалявам за първата стъпка да опитам...

— Брена! — Леко я разтърси. — В някои случаи просто е по-добре да мълчиш и да слушаш. Сега моментът е такъв. Та както казах — продължи, докато тя премигваше насреща му, — да те измамат е едно, а съвсем друго — да те изненадат. И си мисля, че в крайна сметка си искала да ме изненадаш с нещо като подарък, а аз отказах да го приема. Затова, Брена, се извинявам.

Страхът и тъгата ѝ вече намаляваха, но не бяха изчезнали.

— И на мен не ми допада кой знае колко твоето извинение.

— Или го приеми, или недей.

— Изведнъж стана доста напорист.

— Имам си предел и вече би трябвало да го знаеш. Така че... Колко ще ми плати Магий за песента?

— Не попитах — отвърна тя сковано.

— О, значи не се бъркаш във всичко. Това е добре.

— Омразен си ми. Казах ти, че не беше заради парите. — Започна да пристъпя от крак на крак. — Не знам как съм пропуснала да забележа тази страна от характера ти. Никога няма да проумея как е възможно да си помисля, че съм влюбена в теб. Само при мисълта да прекарам остатъка от живота си с такъв като теб се смразявам.

Той не успя да се въздържи и се ухили. Беше великолепно късовете от живота му отново да се подредят така добре.

— Ще стигнем до въпроса след минутка. Важно е, че не е било заради парите, Брена. Важно е, че не си си мислила: „Е, щом ще бъда с този мъж, то, по дяволите, нека докаже доколко е способен да изкарва прехраната си с таланта си. Не го ли направи, аз ще се погрижа.“

— Пет пари не давам как си изкарваш прехраната.

— Сега вече го разбирам. По-скоро си си казала: „Искам да съм с този мъж и защото го обичам, желая да му помогна в онова, което има най-голямо значение за него.“ Похвална мисъл и все пак трябваше да оставиш нещата на мен.

— Бъди сигурен, че в бъдеще ще оставя и тези неща, и всичко останало на теб.

— Ако това обещание просъществува седмица, очаквам да видя прасета да прелитат над залива Ардмор. А ако пресметливият ти мозък се чуди какво имам предвид, нека те уведомя, че имах намерение да вляза във връзка с Магий и да му предложа някои мелодии и песни. Готвех се да го направя, когато се видя с него и след като го преценя.

Изглежда го подозрително.

— Смятал си да му покажеш музиката си?

— Да, най-вероятно щях да го сторя. Признавам, че в миналото десетки пъти съм се канил да я предложа, но в последния момент се отказвах. Когато си създад нещо, то ти е скъпо. Винаги те измъчва опасението, че другите няма да го харесат. Намирах за по-безопасно да не рискувам. По-малко ли ме уважаваш заради това, Брена?

— Не. Разбира се, не. Но ако не попиташ — сети се тя за думите на баща си, — отговорът винаги ще бъде не.

— Не оспорвам това, а само методите ти. А сега ми кажи — ако Магий бе заявил, че си му изпратила боклук и който го е написал, няма никакъв талант, щеше ли да ме уважаваш по-малко?

— Не, разбира се, слабоумнико. Щях да разбера, че Магий няма никакъв вкус.

— Е, щом изяснихме този въпрос, нека се върнем на думите ти, че си влюбена в мен.

— Няма нужда, защото вече не е така. Възвърнах си здравия разум.

— Много жалко. Налага се да ме изчакаш тук за минута. Искам да взема нещо от вътре.

— Няма да стоя тук. Прибирам се вкъщи.

— Така само ще ме принудиш да те последвам, Брена — провикна се той през рамо, тръгнал към къщурката. — А онова, което съм намислил, е най-добре да стане тук, насаме.

Помисли си дали да не прескочи портата, за да го ядоса, но се отказа — целият този хаос от емоции я беше изтощил. По-добре да го остави да свърши каквото си е наумил.

След малко той се появи, но не носеше нищо и тя свъси вежди.

— Луната е пълна — отбеляза Шон, докато се приближаваше. — Други сигурно знаят по-добре от нас кога е редно да се направи, но явно е било писано да стане на лунна светлина, и то тук.

Пъхна ръка в джоба си и я задържа.

— По едно време имах план да ти позволя да ме свалиш, да преодолееш съпротивата ми и накрая да ме убедиш колко е умно да се предам и да се ожения за теб.

Очите ѝ се замъглиха от изумление.

— Моля?

— Нима наистина си въобразяваше, че ме дърпаш като кученце на каишка? Такъв ли мъж искаш да имаш в дома си, Брена О'Тул? Да върви безропотно край теб и да е само баща на децата ти?

— Някаква игра ли си играеш?

— Отчасти. Както и ти. Но играта вече свърши. Искан ми се всичко да стане както традицията повелява, Брена. — Взе ръката ѝ и определено остана доволен, усещайки, че трепери. — Обичам те. Не знам кога започна — преди години или преди седмици. Но знам едно — сърцето ми ти принадлежи и не искам никоя друга. Искан само теб. Нека заедно да изградим живота си. Омъжи се за мен.

Нямаше сили да откъсне очи от лицето му. Целият свят бе съсредоточен там.

— Главата ме заболя — успя да промълви тя.

— Бог да те благослови. — Засмя се и целуна ръката ѝ. — Как да не обичам такава жена?

Държеше ръката ѝ здраво, докато изваждаше пръстена от джоба си.

Перлата блесна като луната — бяла и ясна — обамчена в малко златно гнездо.

— Лунна сълза — обясни той. — Дадох ми я, за да ти я връча. Знам, че по принцип не носиш пръстени.

— Аз... Те... Докато работя ми пречат.

— Затова взех и верижка. Да го носиш на врата.

Той е човек, който би се сетил за подобно нещо, мина ѝ през ума. Такава малка, но трогателна подробност.

— В момента не работя.

Сложи го на пръста ѝ и ръката ѝ вече не трепереше в неговата.

— Подхожда ми, предполагам, както ти ми подхождаш. Но няма да ме разплачеш.

— Напротив. — Докосна с устни челото и слепоочията ѝ. — Днес купих земя.

— Какво? — Бликналите сълзи ѝ пречеха да вижда. — Какво? Земя ли? Купил си земя? Без да ми кажеш думичка, без да я видя?

— Ако не ти хареса, погребете ме там.

— Може и така да постъпя. Купил си земя — повтори тя, но сега гласът ѝ прозвуча замечтано.

— За да построиш къща и двамата да я напълним с деца.

— По дяволите. Ето — разплака ме. — Прегърна го. — Чакай малко. На нищо не приличам. — С лице заровено в рамото му, тя продължи: — Мислех, че е само копнеж по теб, че така ще бъде и за двамата. Копнея по теб, но не е достатъчно, нито е всичко. Да, тук ми е мястото. Но все пак аз те свалих. Нищо няма да ме убеди в противното. — Дръпна се, колкото да отвърне на целувката му. — Бях измислила всичко, бях решила какво ще ти кажа тази вечер, а сега не си спомням как точно трябваше да стане. Само знам, че те обичам. Шон. Обичам те такъв, какъвто си. Нищо няма да променям.

— Това е повече от достатъчно. Ще влезеш ли сега вътре? Ще стопля вечерята.

— Поне това направи, след като я остави да изстине. — Преплете пръсти в неговите. — Нали не настояваш за голяма, лъскава сватба?

— Не виждам как ще я организираме, след като съм решил да се венчаем колкото е възможно по-скоро.

— О! — Облегна се на него. — Обичам те, Шон. А, още едно нещо — подхвана тя, докато вървяха към къщурката. — Не ти ли трябва име за песента? Онази, която Магий иска.

— Казва се „Песента на Брена“ — отвърна той. — Винаги е била нейна.

Издание:

Нора Робъртс. Сълзите на луната
ИК „Бард“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.